Digte

fra

forskjellige Perioder

af

Henrik Hertz.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1851.

GARRIGUE & CHRISTERN
2. BARCLAY ST. NEW YORK
FOREIGN BOOKSELLERS

Forsaavidt den Samling Digte, der herved overleveres et velvilligt Publikum, har optaget de allerede forhen trykte og bekjendte Digte eller saadanne nye, der i Stemning og Behandling slutte sig til disse, har jeg Lidet eller Intet at bemærke. Men om dem, der tilhøre en ældre Periode, maa et Par Ord tillades mig.

Fleertallet af disse Digte ere fra en Tid, hvor Digterne jevnlig bestaae en haard Kamp for at erhverve sig Klarhed i Tanken, Ro i Livs-Anskuelsen og Sikkerhed i Formen. Men ved Formen forstaaer jeg da her, som overalt ellers, noget Mere end Versemaalet. I at beherske dette har jeg allerede tidligt havt temmelig Sikkerhed; og det er heller ikke heri, at yngre Digtere i Almindeligded lade saa Meget tilbage at ønske. Anderledes er det med Tankens Formløshed. Formaaer Digteren ikke at lade den Idee, der ligger til Grund for Digtet, gaae op i alle dettes enkelte Dele og gjennem disse samle sig til Anskuelighed, da vil Digtet blive meer eller mindre formløst, om ogsaa Versene, efter Riim og Fodmaal, ere ulastelige. Men Formbestemtheden hører i al Kunst ikke til de lette Erobringer. Det kan derfor ikke forundre, om adskillige af mine ældre Digte kun vise en Stræben derefter. Jeg ønsker dem nærmest betragtede som Vidnesbyrd om mit Livs digteriske Udgangs-Punkter, der ikke faldt mig saa lette som Mange maaskee have troet. Dog ikke blot som Udgangs-Punkter. Fra det Øieblik en Digter skriver ud fra sit eget Indre,

eller dog gjør dette til sin Opgave, vise de tilbagelagte Veie ikke saa forbigaaende Phænomener, at de sporløst skulde forsvinde. Ældre Stemninger dukke op igjen, men i nye Forbindelser og i andre Former. Hine Digte med deres Blanding af Tungsindighed og Sensualitet, med de afvexlende Spor af Utilfredsstillelse, indre Gjæring og Resignation, kunne da tillige staae her som Forløbere for senere, paany optagne, men bedre beherskede Retninger. Man vil ved dem, antager jeg, bedre forstaae mit senere Digterliv, og finde Meget af dette, der syntes fremmed og uventet, allerede tidlig begrundet. Jeg har imidlertid ikke optaget andre af dem, end saadanne, jeg troede at kunne byde mine Læsere. Endeel af dem henlaae desuden i fragmentarisk Form, en Følge af min Uformuenhed i at forene en ældre Tankeretning med en nyere, der begyndte at afløse den. — Mine første Forsøg, en temmelig frugtbar Periode fra 1814 og 1815, har jeg troet ganske at burde udelade. Det Meste deraf var begyndende Studier, med altfor kjendelige Spor af Digterskoler, der efter hiin Tid ere forblevne mig fremmede.

De af mine nyere, allerede trykte Digte, der ikke findes optagne i de nu publicerede tvende Bind, ville erholde Plads i et tredie, som jeg med Tiden haaber at kunne udgive. Af det hele Antal Digte, jeg denne Gang har indlemmet i Samlingen, er ikke fuldt Halvdelen forhen trykt i mine egne, ældre Samlinger; den anden, større Halvdeel er enten ny og forhen utrykt, eller har været adspredt i forskjellige, nu lidet tilgjængelige, periodiske Skrifter, og vil saaledes være ny for de fleste Læsere.

Indhold af første Deel.

Ældre Periode.

For 1830.

Side.
Laokoon, Sonnet 1
Fristeren 2
Lovens Tavler, en Mythe 6
Englene ved Korset 9
Glenten 13
Blandt Klipperne 15
Troubadouren 22
Hymne 27
Farvel (Efter Byron) 29
Ved et Bryllup 30
Til min Broder, Sylvester Hertz 33
Vinter-Situationer I—IV. 35
Hendes Øine I. II. 45
Søvnløshed 48
Frugthandleren 54

Side.
Scene fra Østerlandet 59
Barmekidernes Undergang I—III. 63
Et Digt af Hafiz 65
En Begjæring 67
En Drøm 69
Selskabs-Sang 72
Antike Billeder I—IV. 74

Nyere Perioder.

(Efter 1830.)

Blandede Digte.

Første Samling.

Ouvertüre 89
Foraarets Nytaarsdag 93
Spadseretouren. 97
Philologen til sin Elskede 100
Bryggerens Jeremiade 108
Prolog ved en Forestilling af „Schattenspiel an der Wand" . 112
Amors Poetik 117
Rødhætten, en Capriccio 123
En Digter og hans Elskede 136
Gadescene om Natten 141
Paa Strandveien 143
I et Selskab 145

Side.
En Nat i en Jolle paa Havet 149
Udstyret 152
Smaadigte fra Rom I—IV. 156
Fornarina 162
Henimod Aften ved Rom 164
Reisen paa Apenninerne 167
Slaget paa Rheden 172

Erindringer fra Hirschholm.

Posthuset i Hirschholm, Maanskins-Stykke 181
Billardet i Hirschholm 187
Hyacintherne 196

Sange, Cantater, m. M.

Uppsala 203
Sang ved den sidste Concert 1832 i Studenter-Foreningen 206
Aftensang i Regensgaarden 209
Sang for Odensee lærde Skole. 212
Hymenæer I—II. 214
For Studenterforeningen I—II. 218
De Blinde 224
Nytaars-Prolog 226

Over Afdøde.

Side.

I. Fru Emma Henrichsen 232
II. Mimi Thyberg 233
III. Maria Jacobsen 234
IV. Mimi Collin 325
V. Etatsraad P. V. Jacobsen 236
VI. Fru Esther Nathanson 237
VII. H. P. J. Lyngbye . . . . —

Cantater.

I. Weyse 240
II. N. Lang Nissen 242
III. Dronning Caroline Amalia 246
IV. Nordboerne samle sig til Strid 248

Anmærkninger 252

Ældre Periode.

(Før 1830.)

Laokoon.

Sonnet.

Jeg kjæmper som Laokoon med Slangen,
Med Synd og Tvivl, min Tankes Børn, ved Siden,
Mens Guden ubevæget seer paa Striden
Og har mig alt i Afmagts Lænker fangen.

Jeg veed, jeg holder ei min Fjende Stangen,
Thi Synd og Tvivl staae hos mig midt i Qviden
Og sige tause: „Vi er Børn af Tiden.
Du døer med os, som vi berørt af Slangen."

Saa kom da, Død! — Men dig, min Smertes Taare!
Dig vil jeg, ved min Død med Gud forligt,
Ved Digtekunsten til mit Vidne kaare.

Og som Laokoon i Stenens Klage
Fortvivler end, saa lader jeg mit Digt,
Et Vidne om min bittre Strid, tilbage.

Fristeren.

For mig laae i fjerntbegrændset Sphære
Verdens Pragt og Pryd, dens Glædes Smiil.
Blikket fra den smægtende Hetære
Sank som Olien i min Aares Ild.
Lig en let opkiltret, yndig Mængde
Gled forbudne Glæder mig forbi,
Og mit Øie tabtes henrykt i
Denne Udsigts grændseløse Længde.

Men foran mig stod med taus Gebærde
Fristeren og lured' paa mit Blik.
Fra hans Aasyns Nat, hans Tankers Gjærde,
Haan og Ynk, lig fage Lyn, udgik.
„Denne Verden vorde skal dit Eie“
— Sagde han — „og lyde dine Bud.
Du skal herske, frygtet som en Gud,
Lover du at følge mine Veie.“

Og af Synets varme Liv udklækket
Talte Driften mægtig i mit Bryst.
Og af mine Sandsers Oprør ægget
Veg jeg for et Indtryk af min Lyst.
„Det er et Elysium at nyde“
— Hviskede' i Beruusning min Begjær —
Og er Undergangens Rædsel nær,
Er det dog guddommeligt at byde!“

„Styrter Ørnen ikke paa sit Bytte?
Og den gridske Tiger paa sit Rov?
Skal ei Løven sine Kræfter nytte?
Skal ei Hingsten sparke med sin Hov?
Men er' mine Drifter mindre stærke?
Ei forbundne tæt med min Natur?
Og kun jeg skal taale Tvangens Muur
Om min Villie som dens Svagheds Mærke?“

„Smyk dig da til Brudenattens Glæde,
Skjønne Jord, min hemmelige Brud!
Slaae fra dine Lænder Kydskheds Klæde!
Knuppen er i Blomster sprungen ud.
Som en yndig, duftende Hetære
Skal du lyde og beherske mig;
Og til Løn for hvad jeg offrer dig,
Af dit Skjød jeg vil min Fryd begjære.“

— Mens jeg talte, stod med taus Gebærde
Fristeren og lured' paa mit Blik.
Fra hans Aasyns Nat, hans Tankers Gjærde,
Haan og Ynk, lig fage Lyn, udgik.
Alt jeg segned', en elendig Fange.
Men — da greb mig en usynlig Haand.
Briste saae jeg Trylleriets Baand,
Og i Fristeren den gamle Slange!

Og imens den evige Fordærver
Og med ham mit Eden saaes at flye,
Spændte jeg til Flugt de slappe Nerver —
Men en Stemme bandt min Fod paany:
„Har du glemt“ — den sagde — „Søn af Jorden!
At din Tid er Syndefaldets Tid,
At du fødtes blandt en Slægt, hvis Id
Længst har ført den fra Naturens Orden?

Kan du, tør du føie Verdens Planker
Atter i de gamle Fuger ind?
Blæse Liv i længst begravne Tanker?
Rive sønder Seklers tætte Spind?
Kan du ikke, da undflygt itide
Drømmens Fryd og Haabets søde Røst;
Eller frygt, at i dit øde Bryst
Drager ind den strenge Eumenide.

Christus lig, den blødende Forsoner,
Glem, at du nedstammer fra en Gud.
Du blev født til Savnets Tornekroner;
Andres Synd ved dig skal slettes ud.
At Naturens Tempel sank af Ælde,
At man slukked' ud dens Alterild,
Ak, at dine Fædre fore vild,
Maa du med dit Hjerteblod undgjælde.

I et ydmygt Sind og Selvfornægten
Ligger Værnet mod din Arts Fordærv.
I dig selv betragt kun Samtids-Slægten,
I din Id dit Selvforsonings-Hverv!
Viid, det er forgjæves at forsage
I din Qvals og Skræks Gethsemane.
Søn af Gud! din Faders Villie skee!
Ei han tager denne Kalk tilbage!

Lovens Tavler.

En Mythe.

Nei, af Eder ingen Gunst forlanger
Digteren med Høihed i sit Bryst!
Usle Dyrkere af Døgnets Lyst,
I kan ei forstaae en henrykt Sanger!

Dette Syn, der har min Sjæl betvunget,
Dette Glimt, der sprængte Støvets Baand —
Nei, I kan ei fatte hvad min Aand
Med en Seers Klarhed har besjunget!

Mindes I, han stod paa Sinai Tinde
Moses, den Prophete, foran Gud?
Nat og Dag han skrev de store Bud,
Der til Himlen skulde Støvet binde —

Bud, der helligt klang fra Herrens Throne,
Og til Jorden skulde bæres hen,
Og ved Ordets Salighed igjen
Os med Paradisets Tab forsone.

Og han kom tilbage. Fra hans Hoved
Glorien skjød ud i Straalers Skjær.
Men hvad saae han? En afsindig Hær,
Der en Kalv af Guld med Sange loved'!

Og i hellig Iver slog han sønder
Tavlen med de gudindgivne Ord,
Medens tøileløst et Afguds-Chor
Spotted' ham, det Himmelskes Forkynder.

Og han gik tilbage til sit Øde,
Og i Tavlen andre Bud han skrev,
Og med dem han kom, med dem, der blev
Til en Strafferøst ved Folkets Brøde.

— Skrig og dands da nu, fortabte Klynge!
Fald i Knæ for Tidens falske Gud!
Vægten af det overtraadte Bud
I din Jubel skal dit Bryst betynge!

See, fra Slægt til Slægt din Afkom avler,
Syndundfangen, atter Syndens Frugt,
Uberørt af hine Tankers Flugt,
Frelsens Glimt fra Lovens ældste Tavler.

Hvad til os, som i Begeistrings Minder
Af Prophetens første Syn, blev sendt,
Lynet, Poesien os har tændt,
For dit Dies Sløvhed det forsvinder!

Englene ved Korset.

Guds Engle svæved' til Korset ned.
Der sad de med hængende Vinger,
Med sagtelig Sang om Himlens Fred,
Der den bittreste Smerte betvinger.

Guds Engle ned til Golgatha kom.
De agted' at bære fra Jorden
Et Vidnesbyrd, naar Herren holdt Dom
Og sendte sin Vredes Torden.

Guds Engle sad ved Frelserens Fod
Og høit ved hans Tornekrone.
To Draaber af hans uskyldige Blod
De bragte for Zebaoths Throne.

Men Draaberne sprang som Roser ud,
Den ene ved Aftenrøde,
Den ene, da Frelseren bad til Gud
For dem, der ham martred' tildøde.

Den ene som Kjærligheds Rose rød
Forsonligt i Aftenen brændte;
Den anden gik frem af Morgenens Skjød,
Da tvende Nætter var' endte.

Den anden Rose paa Himlen stod
Og straaled' i Morgenrøden.
Den vored' af Forsonerens Blod
Ved Opstandelsen efter Døden.

— Guds Engle fløi til Korset igjen,
Hvor Frelseren vaanded' sig saare,
Og bragte for Zebaoths Throne hen
Hans sidste, hans bittreste Taare.

Med hans sidste, bittreste Taare kom
Til Himlen Englenes Skare,
Som Vidnesbyrd, naar Herren holdt Dom
Over Verdens Synder, de svare.

Men Taaren sank saa sagtelig ned
Og søgte paa Jorden sit Leie.
Kun Jorden vidste hvad Frelseren leed,
Hans Graad var dens hellige Eie.

Hans Taare sank til Jorden igjen
Saa lavt mellem Blomster og Blade.
Alle de Blomster de græd med den,
Og aldrig saa vorde de glade.

Hver Plante, hver lille Blomst saa sød
Stod hulkende Natten over,
Og sørger endnu ved Forsonerens Død,
Alt medens Mennesket sover.

— Guds Engle gled paa Aftenens Dug
Til Frelserens Tornekrone,
For at bringe hans sidste, døende Suk
For Herren Zebaoths Throne.

For at bringe hans sidste Suk de kom,
For at løfte det høit fra Jorden,
Som Vidnesbyrd, naar Herren holdt Dom
Og sendte sin Vredes Torden.

Men Frelserens Suk var alt gaaet ud
Blandt Verdens Smerter og Trængsel,
Som en Midler imellem Verden og Gud,
Som et Suk for uendelig Længsel.

Det synker end som den mildeste Dug
Paa Menneskets døende Hjerte,
Og end i Forsonerens sidste Suk
Udaande vi Legemets Smerte.

Glenten.

Det klappred' over det nærmeste Tag,
Det slog paa min Rude,
Det susede gjennem den grYende Dag,
Og Vingerne gjenlød Slag paa Slag
Derhenne hvor Pilene lude.

Med langstrakt Hals, med stirrende Blik,
Med Vingerne spændte,
Med kraftige Kast, og flyvende stik
Mod Vinden, op imod Skyerne gik
Paa Jagt efter Byttet en Glente.

O, kunde jeg dukke mit Bryst som den
I Skyernes Vande!
Langs Skovene stryge susende hen,
Og atter mig hæve med Fart igjen
Høit, høit over Sletter og Strande!

O, kunde jeg streife fra Haand og Fod
De Lænker, mig binde!
I Ætherens Strømning svale mit Blod,
I Kamp med Stormene prøve mit Mod,
I de høieste Skyer forsvinde!

Blandt Klipperne.

Hist, hvor Øiet Veien slipper,
I en raa og vild Natur,
Stod han blandt de nøgne Klipper
Som en skjør, forvittret Muur.
Om hans Hoved Stormen suste,
Værre Storm var i hans Bryst.
Ved hans Fødder Elven bruste;
Intet mod hans Smertes Røst!

Paa hans Læber Døden sad,
Øiet brændte sygt i Flamme,
Haaret hang, et skrumpent Blad
Paa en gold, udhulet Stamme.
Dreven af den værste Nød,
Gemsen lig, hvis Kræfter slippe,
Søgte han en selvvalgt Død
Ved et Spring fra Cheviots Klippe.

„Vær et Vidne ved min Død!
„Laan mig Farver, før du glider,
„Aftensol! i Nattens Skjød,
„For at skildre hvad jeg lider.
„Ak! som jeg har Ingen liidt!
„Graad som min har Ingen fældet.
„Meer end jeg har Ingen stridt,
„Ingen det som jeg undgjældet!

„Som en hungrig Hund jeg laae
„Ved dit Bord, du Rigdoms Kilde!
„Trygled' blot om Krummer smaa
„Fra dit rigtbesatte Gilde.
„Men, o frelsende Forbarmer!
„Skjøndt jeg trygled' træt af Graad,
„Skjøndt dit Smiil en Himmel varmer,
„Evig Tryglen blev min Lod!

„Ak! at hun forlod sin Ven!
„Hun, mit Livs, min Sjæls Veninde!
„Og med Grumhed gav mig hen
„For min allerværste Fjende.
„Vee mig! at hun vilde drage
„Dette Hjerte til sin Favn,
„For at styrte mig tilbage
„Til et Helved uden Navn.

„Men — misundelige Styrer!
„Du, som svøbt i Vindens Kaabe,
„Du, som skjult i Giftens Draabe
„Ruster dig imod Uhyrer —
„Lad ham, naar han griber efter
„Hende med begjærligt Blod,
„Røvet sine Manddoms Kræfter,
„Synke død for hendes Fod!

„Tomme Haab! det er forbi!
„Denne Luft, jeg aander, raner
„Mine Drømme, mine Planer,
„Spotter med mit Raserie.
„Hendes Bryllup feires hist;
„Natten, naar den kulsort ruger
„Over hendes Skjændsel, sluger
„Haabets allermindste Gnist.

„.... Dybe Mulm! der alt bedækker
„Fjerne Dal med Skov og Krat,
„I dit Skjød jeg ned mig lægger;
„Dæk mig med en evig Nat!
„Lad kun hende høit paa Borgen
„Glædes ved Bedrag og Svig;
„Naar hun reiser sig imorgen,
„Finde hun mit knuste Lig!

„Haarde Stene hist! bereder
„I en Afgrund dybt min Seng!
„Jeg har levet mellem eder
„Fra den Tid jeg var en Dreng.
„Ned i Strømmen vil jeg ikke;
„Jeg vil gjøre Pinen kort.
„Mellem Stene vil jeg ligge;
„Jeg er vant at ligge haardt."

— Mens han taler og bestiger
Klippens allersidste Top,
Rasler det; en Fremmed sniger
Sig i Stilhed med ham op.
Med en Riffel over Nakken,
Fulgt af tvende Hunde, skrider
Ned ad Kløften, op ad Bakken
Jægeren paa Klippens Sider.

Hvo er denne tause Jæger?
Søger han den lette Hind?
Hvilken Lidenskab bevæger
Heden paa hans sjunkne Kind?
Er han seent paa Dagen hildet
Af en heftig Lyst at jage,
Og blandt Klipperne forvildet?
— See, han skotter sky tilbage!

Frygter han for Nogen her?
Som et Dyr han staaer og lurer,
Snøfter efter Vind og Veir,
Lægger Panden dybt i Furer.
Tys! han kalder paa sin Hund —
Han vil skyde, men han standser
Og fortrækker stygt sin Mund.
Er han fuldt ved sine Sandser?

— Hverken Hind ei heller Raa
Søger denne Jægers Øie;
Klipperne, han træder paa,
Kjender han, det veed jeg, nøie.
Det er Hadet, der bevæger
Skytten med usalig Magt;
Og han sniger sig som Jæger
Til den grueligste Jagt.

Ei det var ham nok at røve
Svigefuld en Andens Brud;
End en Udaad vil han øve
Skjult og ved et Niddings-Skud.
Det er ham, der end forbittrer
Hiin Ulykkeliges Dage;
Det er derfor at han zittrer,
At hans Hævner er tilbage.

Midt i Glædens Tummel frygter
Han bestandigt for sit Liv;
Hemmeligt den Feige flygter
Fra sit Bryllup, fra sin Viv.
Man har sagt ham, at hans Fjende
Vandrer eensomt uden Værge;
Hurtigt har han vidst at finde
Ham blandt hine høie Bjerge.

— Mens han lægger an den ladte
Riffel til et sikkert Skud,
Bryder han med Jubel ud:
„Traf jeg engang den Forhadte!
„Saae han mig, det maatte gjælde
„Liv om Liv, og mit tilsidst.
„Vel, saa lad os bruge List,
„Som et Vildt den Stolte fælde.

„Du har truet mig saa tidt;
„See nu til, du kan dig hytte!
„Ved mit Liv! der feiler lidt,
„Du er Dødens visse Bytte."
— End han mumler mellem Tænder:
„Bagfra som et Dyr han skal
„Skydes!" sigter saa og sender
Kuglen med et tifold Knald.

„Ha! det traf! Afsted, tilbage!
„Holla, Cyrus! hid, Packan!
„Gjennem Kløften vil jeg tage
„Veien til den nære Strand.
„Over Søen nærved Bugten
„Kan jeg atter naae mit Slot;
„Ingen Hund skal ane Lugten
„Af det Vildt, jeg traf saa godt.“

— Men til Døden selvindviet
Styrted' hiin fra Klippen ud,
For den sidste Synd befriet
Ved hans egen Uvens Skud.
Ingen Haand hans Legem jorder;
Kun et Rovdyr Blodet slikker.
— Hævnen kommer, seen men sikker,
Rammende den feige Morder!

Troubadouren.

Du sidder taus, min Frue, og støtter Haand til Kind,
Og mine Sange vifte for den flygtige Vind.
Jeg sang om Fugleqvidder,
Om Damens unge Ridder,
Men mine Toner trille fra dit tankefulde Sind.

Hvad vil du, jeg skal synge? Om Kjærligheds Nød?
Om Blancheflores Elskov og ynkelige Død?
Hvad eller om min Muse,
Clemenza af Toulouse,
Hvis Gave, en Violblomst, jeg bærer til min Død.

— „Hvi drager Troubadouren med Sange til min Borg
Og gyder sine Toner som Olien i min Sorg?"
— Min Frue, jeg formilder
Din Kummer, mens jeg spiller;
For mine Sanges Vellyd, jeg haaber, flyer din Sorg.

— „Dit Øie, Troubadour, er af friske Taarer vaadt,
Indfaldne dine Kinder og dit Haar farvet graat.
Min Kummer vil du lindre —
Var dine Sorger mindre?
Fortæl, hvad der har farvet dit Hovedhaar graat."

— Her i Bretagne, Frue, jeg født og baaren er;
Min Kummer og min Glæde har sine Kilder her.
Her elsked' jeg min Frænke,
Men voved' ei at krænke
Min Dames høie Skjønhed med uridderlig Begjær.

Men gjennem Øiets Luer min Kjærlighed brød frem.
Jeg bad med stumme Taarer; men hun lod haant om dem.
Forblindet og bedaaret
Min faure Frænke kaared'
En Fremmed til sin Huusbond — da forlod jeg mit Hjem.

Og nu er Aar forløbne, mit gyldne Haar er graat.
Jeg kommer atter haabløs, min Frænke, til dit Slot.
Jeg vil eiheller beile,
Kun mine Taarer speile
I dine Mildheds-Øine og forlade dit Slot.

— „O, tael, bliv ved at tale, min faure Troubadour!
Dit Ord er sødt som Frihed midt i mit Fangebuur.
Jeg skal ei Foden flytte.
Jeg skal bestandigt lytte
Til Stemmen fra din Læbe, min faure Troubadour!

Vel har jeg, Elskte, fordum i dit stumme Oie læst;
Hver Taare som et Bogstav var i mit Hjerte fæst.
Men dine Læber nølte
Og dulgte hvad du følte,
Og altfor undseelig var vor daglige Gjæst.

Da kom en fremmed Ridder med Falkene fra Jagt;
Han beiled' til mit Hjerte, han pukked' paa sin Magt.
Man bad og man besvor mig —
Ak, Elskte! — om du troer mig —
Saa bleg som et Lig i hans Arme blev jeg lagt.

Sørgmodig har jeg levet med ham de lange Aar;
Som tro og ydmyg Hustru jeg skjænkte ham min Vaar.
Men eensomt var mit Hjerte;
Thi Den, jeg meest begjærte,
Han vender først tilbage med graanende Haar.

Hvi kommer du saa sildigt? O, jeg har sørget svart,
Og daglig har jeg haabet: nu kommer han vel snart!
Og Vinden tidt har vugget
Min Kjærlighed i Sukket
Og bragt dig min Hilsen; men du har aldrig svar't.

Du siger, du er gammel; o, du er ung igjen!
De dybe Rynker blues ved at skjæmme min Ven.
Og dine Øine brænde
Endnu som før, min Frænde!
Og dine Kinders Roser er sprunget ud igjen.

O Lionhard, o slaae kun din Arm om mit Liv!
Og hviil dig ved mit Hjerte, som om jeg var din Viv!
Du maatte Alt undvære,
Saa vil jeg dig beskjære,
Hvad jeg har Ingen undt som dig, mit faure Liv!

— Hvi græder du, Hjertelskte? Hvi bleges meer din Kind?
Hvi svøber du i Kaaben dit ædle Hoved ind?
Nu skal du aldrig græde!
Jeg har en gammel Glæde;
Den vil jeg strøe som Roser paa din falmende Kind.

Min kummerfulde Frænde! græd kun ud ved mit Bryst!
Jeg hører alt i Gaarden min Herres strenge Røst.
Min hede Mund jeg klæber
Til dine søde Læber,
Saa haaber jeg, han støder sit Sværd i mit Bryst!“

Hymne.

(Efter Davids 148de Psalme, til Mozarts Musik.)

Jubler, Verdner! høie Himle!
Stjerner, der utalte vrimle!
Jubler, Hav og Luft og Jord!
Priser Herren, Regioner,
Hvor Cherubers Psalmer toner;
Lover ham i Jubelchor!

Planteverden! tause Rige!
Dine stumme Bønner stige
Gjennem Æthrens tynde Luft.
Markens Urter! Bjergets Palmer!
Eders Duft er eders Psalmer:
Priser Gud med eders Duft!

Alt hvad skabtes, Planten, Dyret,
Vandinsectet, Havuhyret,
Blande Jubler i vor Sang!
Fra et Tempel uden Lige,
Fra en Jord, en Himmel stige
Hymnen til Basunens Klang!

Han, den Evige, bevarer;
Han beskytter os mod Farer;
Han beskjærmer Land og Drot.
Ved hans Ord vi ere trygge;
I hans Templer vil vi bygge.
Priser ham, Gud Zebaoth!

Jubler, Verdner! høie Himle!
Stjerner, der utalte vrimle!
Jubler, Hav og Luft og Jord!
Priser Herren, Regioner,
Hvor Cherubers Psalmer toner!
Lover ham i Jubelchor!

Farvel.

(Efter Byron.)

Farvel! — Hvis nogensinde Bønner høres,
Der slutte Andres Vel i kjærligt Favn,
Ei alle mine bort af Vinden føres,
Men over Skyer vifte de dit Navn.
Forgjæves var mit Suk, min Graad, min Tale:
O! meer end blodig Graad, hvis bittre Væld
Fra Brødens Øie randt, formaaer at male,
Meer ligger i det Ord: Farvel — Farvel!

Taus er min Læbe, taareløst mit Øie;
Men i mit Bryst og i min Hjerne staaer
En Smerte skreven, som jeg ei kan bøie,
En Tanke, der ei meer til Hvile gaaer.
Mit Bryst selv ei til Klage meer kan hæves,
Skjøndt det er Lidenskabs og Jammers Træl.
Jeg ene veed, vi elskede forgjæves.
Jeg føler kun: Farvel — Farvel!

Ved et Bryllup.

(1824.)

Der er i Alt en rastløs Stræben,
Og i vort Bryst en dyb Begjær,
Der fødes som et Suk fra Læben,
Fremkaldt af tause Tankers Hær.
Fra Øiet det som Taarer bryder,
Fra Brystet det som Luer slaaer;
I hvert organisk Liv det byder,
Der under Sandsens Love staaer.

Hvad qviddrer Lærken efter Evne,
Med Længsel i hvert Strubeslag?
Ak, den har sat sin Mage Stevne
Og haaber i den aarle Dag.
Hvo tolker Nattergalens Trille?
Hvi har ei Dagen Fryd for den?
— Den venter En, naar Alt er stille,
Og Natten er dens Længsels Ven.

Og siig, hvi Lilien staaer og drømmer,
Nedbøiet, lig en frygtsom Mø,
Mens i dens Bæger henrykt svømmer
Befrugteren, det gyldne Frø.
Hvi offrer den sin Skjønheds Smykke
Og Bægerets urørte Pragt?
O, den har nydt den største Lykke,
Og som et Offer selv sig bragt!

Saaledes Alting giver efter
For eet almægtigt, himmelsk Bud.
Et Pulsslag af de bedste Kræfter
Det af vort Væsen springer ud.
Og denne Fest, vi glade feire,
Dens Ophav er det samme Væld;
Thi Kjærlighed skal mægtig seire
Og lægge Grund til varigt Held.

— Og siig, hvad ligger bly og stille
I Brudens Tanker, frygtsom gjemt?
Hvi sænker hun de Øine milde,
Med henrykt Smiil, skjøndt halvbeklemt?
Hvo vover hendes Fryd at nævne?
Hvad drømmer i det fromme Bryst?
— Ak, hun har sat sin Brudgom Stevne,
Og drømmer om sin unge Lyst.

Ja, Held dig, Faure! du har fundet
I Ham en brav og trofast Svend.
Som Ranken fri du selv har bundet
Din Fremtid til din elskte Ven.
Det er opfyldt hvad I begjærte:
Han er din Husbond, du hans Viv;
Hans Villie din, men og hans Hjerte,
Ved begge et lykſaligt Liv!

Til min Broder Sylvester Hertz.

(Ved hans Afreise 1818 fra Kjøbenhavn for at nedsætte sig i Jylland.)

Ei blot det Sted, hvor først vi Lyset saae,
Ei blot det Sted, hvor først vi fandt os hjemme,
Hver Plet, der hegnes mildt af Himlens Blaa,
Hver Plet stor Fryd, stor Salighed kan gjemme.
Hver Plet er svanger med en Himmels Lyst,
Befrugtet af Guds evigrige Naade.
Selv goldest Land maa yde Sorgens Bryst
Det Frø, der kjærligt skal for Sorgen raade.
O, troe dog ei, at blot den Kreds, der gav
Ven og Veninde dig, der Meer dig skjænkte,
Troe ei, at den begrændser Lykkens Hav!
Her Ophør ei, her er ei Grændser tænkte.
Gaae kun med Gud, min Ven og Broder! Viid:
Forladt ei er, hvo kun til ham har Liid.

Dog, rig paa Trøst for dig, er selv jeg arm:
Den Taarestrøm, hos dig jeg vilde hemme,
Ustandset rinder i min egen Barm;
Thi Hjertet kan ei Taarens Udspring glemme.
Hvad skal jeg ønske? See de tunge Kaar!
Ei tør jeg ønske: „Snart igjen du komme!"
Det var jo Ophør i din Lykkes Vaar.
Dens Sommer er min Lykkes Efteraar.
Saaledes alle Ønsker vorde tomme!

Vinter-Situationer.

I.

Naar jeg om Morgenen med frisk Forhaabning
Betræder dig, min stille Dagligstue,
Da hersker om mig selsom Dæmringlysning.
Thi alle Ruders frosne Glaschrystaller
Er' tæt belagt' med Billeder og Blomster,
Der Nattens Drømme liig, i planløs Orden
Indlulle Sjælen i en sød Forvirring.
Længst har jeg kjendt hiin smukke Skrift paa Ruden;
Thi alt som Dreng jeg saae, hvor Palmen bøied'
Sig om Convallerne, mens rundt paa Glasset
Selsomme Træk sprang ud i Hieroglypher.
Thi maa jeg blive inderst vel tilmode,
Og gamle, længst forglemte Drømme bryde
Fornyet frem fra Rudens Vinterlandskab,
Som Vaarens Blomster skyde gjennem Sneen.

Lidt op ad Dagen kommer min Værtinde,
Og i Bekymring for mit Vel hun lægger,
Det bedste hun har lært det, Ild i Ovnen.
Jeg føler selv, at Varmen er mig gavnlig,
Forøger Ilden, og før ret jeg veed det,
Jeg sidder rigtigt inden varme Vægge.
Men ak! de skjønne Billeder paa Ruden,
De luftige Børn, der fik Gestalt og Væsen,
Da Aanden af mit varme Liv blev favnet
Af en Decembernats iiskolde Arme,
Opløste synke de, hensmelte langsomt,
Mens deres Liv i Taarer sig udgyder.

Sørgmodigt Billed paa mit Haab, min Fremtid!
Lig Rudens frosne Blomster skal I svinde,
I dyrekjøbte Drømme, I forbudne,
Bandlyste Skabninger af Poesien.
Der, hvor I staae, paa Sjælens Flade tegnet,
Der skal I smelte hen i mine Taarer.
— Mig ynke mine Venner, mig beklager
Min nære Slægt, og ryster taus paa Hov'det;
Og i Bekymring for mit Vel de raade
Og bede mig, den Drømmende, bestandigt,
At see mig om og tænke paa min Fremtid.

Vee mig for alle Planer om min Fremtid!
Hvad kan jeg vinde? Rundt omkring mig falmer
Det skjønne Liv; Naturen synker sammen
Og lukkes som en kalket Grav, dens Billed,
Dens Hieroglyph i Graad løst op — imens jeg
Skal sidde trygt, og inden varme Vægge!

II.

Jeg stod ved Vinduet i dybe Tanker,
Bevæget inderst, at du ei, Veninde,
Vil række Øret mildt til mine Bønner.
Det var en klar Decemberdag, og Kulden
Med Frost og Riim regjerede paa Gaden.
Og fra mit Bryst, min bittre Kummers Leie,
Steg mine Suk og lagde sig paa Ruden.
Og Kulden kom, og skjænked' dem af Medynk
Et varigt Liv og formed' dem til Blomster,
Der let skjød op, chrystalliseert paa Ruden.
Da malte jeg med Fingeren behændigt
Dit Navn, Tilbedte, paa den frosne Rude.
Saaledes stod du midt iblandt min Længsels
Forkomne Suk, af deres Blomster krandset.

Men efterhaanden, som jeg længer stirred'
Paa Trækket af dit Navn, min Sjæls Veninde,
Bemærked' jeg desværre snart, der skjultes
I Hændelsen en dybere Betydning.

Forgjæves, ak, forgjæves kun pulserer
For dig med altfor ømme Slag mit Hjerte.
Forgjæves vil det, under Poesiens
Azurblaa Himmel, skyde farverige
Og friske Blomsterklynger, for at krandse
Dit Hoveds dunkle Lok og dufte for dig.
Dit Smiil er iiskoldt, Blikket fra dit Øie,
Af Ligegyldighedens Dæmon styret,
Er koldt som Vintersolen, og dets Straaler
Saa lidt som den kan varme og befrugte.
Og er det saa et Under, at mit Hjerte
Maa tabe sig i Suk? at mine Digte,
Berørte af dit Smiils, Dit Øies Kulde,
Forgjæves længes efter Duft og Farve,
Liig Rudernes chrystalliseerte Blomster —?

Men stille! værer tause, mine Digte!
Jeg nænner ei at krænke min Veninde.
Hun skal ei mærke mine Suk, men heller
Af deres farveløse Blomster krandses.

III.

Mod mig og mod min Kjærlighed, Veninde,
Har, kan jeg fristes til at troe, Naturen
Sig sammensvoret, ene for at gjække
Mit Haab og drive Spot med mine Klager.

Jeg gik i Sommer udenfor dit Kammer
Og vented' paa at see dig, min Tilbedte!
Men ak, af Urtepotter, Tulipaner
Og den urimelige Sværm af Blomster
Var alle dine Vinduer bedækket.

Og nu i Vinter, da jeg atter kommer
Og venter paa at see dig, min Tilbedte,
Har Nattefrosten dækket dine Ruder
Med lutter Blomster, skjaarne i Chrystaller;
Og kun forgjæves venter jeg at see dig.

IV.

Forelsker Eder aldrig, kjære Venner,
Om Vinteren! Beskytter Eders Hjerter
Mod Kjærlighed i Januar, December
Og Februar; den Tid er ikke gunstig.

Men vælger Vaaren og den milde Sommer!
Da bryder Kjærligheden frem af Jorden
I tusind Blomster; Sommervinde spøge
Med Poppelpilens Blad, der zittrer under
De skjælmske Vindes Favntag, medens Lærken
Og Nattergalen, Kjærligheds Apostel,
Og Sommerfuglen, en befriet Psyche,
Der nys har stjaalet sig fra Amors Favntag,
Forkynde Mennesket i Chor, at Tiden
At dyrke Kjærlighedens Gud er kommen.
Da nægtes ingen Bønner; Solens Straale,
Der trænger ind i Pigens Hjertekammer,
Forjager med sin Varme hendes Strenghed.
Og hvor man kommer, finder man et villigt
Og hurtigt Elskovsbud, i Vestenvinden,
I Blomstens Duft, i Kildens sagte Rislen,
I Maanens blege, sværmeriske Straaler,
Der alle hviske sødt om vore Smerter
Og bøie hendes Øre til vor Klage.

Men derimod det er en Ynk at være
Om Vinteren forelsket. Solen flygter,
Forfærdet over at Naturen ligger
Et sneehvidt Liig; og Riim og Nattetaage
Og korte, mørke, kjedelige Dage
Bebude Frostens strenge Regimente.

Men Amor, har jeg mærket godt, er kuldskjær
Og holder sig om Vinteren til Stuen.
Og det er Knuden. Mellem fire Vægge,
Og ved Kaminens indelukte Varme,
Forstyrret ideligt af fæle Vidner,
Kan Amor aldrig spøge frit; han finder
— Fornemmelig i vore Tider — ingen
Tjenstfærdig Aand, der lyder hans Commando
Og hjælper ham med List og med Intriger.
En anden Sag om Sommeren: da flyve,
Som ovenfor er sagt, de lune Vinde
Og undertiden hele Fuglesværme
Og intrigere som bekjendt for Amor.
Men nu — o hører blot hvad der er hændt mig!

Det var min Agt forleden at bestorme
Min Elskede paany med mine Bønner.
Kun var jeg høist forlegen, for at finde
Et Bud, til hvem jeg kunde trygt betroe mig.
Jeg vendte mig til Vinden; den var villig,
Og iilte, da jeg først med megen Møie
(For den var tunghør) fik den instrueret,
Med Susen til min Elskede, og banked'
Med en forfærdelig Allarm paa Døren.
Men Døre, Vinduer og hver en Aabning
Var lukket og tildeels behængt med Tæpper,

Og Ingen vilde lukke op for Blæsten.
Med uforrettet Sag den kom tilbage,
Og havde nær mig kastet om, imens den
Fortalte sin ulykkelige Skjebne.
— Saa gik jeg seent om Aftenen til Maanen.
Den havde Forfald, da den gav Audiens til
En Mængde Skyer, hvoraf den var beleiret.
— Den næste Morgen vented' jeg paa Solen.
Det vared' længe før den kom; den reiste
Saa langsomt sig og sendte sine Straaler
Saa koldt og sparsomt, at jeg tabte Modet.
Jeg mærked' snart, at den var lidet skikket
Til Postillon d'Amour, og gik saa fra den.

Fordybet drev jeg om paa Byens Gader
Og speculeerte paa, af hvem jeg skulde
Betjene mig som Missionair. Da mærked'
Jeg pludseligt, at hvide, store Sneefog
Paa Vindens Vinger svævede forbi mig,
Som lutter smaa og hvide Sommerfugle.
Og hurtigt bad jeg Sneen at forbarme
Sig med min Nød og bringe min Veninde
Et lille Brev; hvis ikke, da en Hilsen.
Den loved' strax at gjøre det og svæved'
Til hendes Huus, at sige, blot med Hilsen.
— Min Elskte traadte netop ud af Huset.

Da sank et Blad af Sneen, som en Concha,
Hvori de hemmelige Ønsker skjultes,
Og hang sig ved den Faures Purpurlæber.
Jeg dvælte henrykt ved et Syn som dette,
Og loe og græd som om jeg var forstyrret.
Men høit jeg glædede mig ved min Snildhed,
Og jeg besluttede bestemt, at bruge
Herefter intet andet Bud end Sneen.
— Man finder det vel rimeligt, ifald jeg
Var høist begjærlig páa at faae at vide
Et Resultat af Sneens Underholdning
Med min Venindes søde Purpurlæber.
O, hvo der var i dens Sted! hvo der hviilte
Saa silkeblødt, beruust af Foraarsvarmen,
Som hendes Aande sender over Læben.

Men — min Taalmodighed blev sat paa Prøve.
Jeg vented' godt en Time, vented' tvende,
Og venter end den Dag idag, at Sneen
Skal bringe mig et Svar fra min Veninde.
Troløse Bud! Forræderiske Tjener!
Det aner mig, du har forraadt din Herre.
Jeg frygter for, at Amor har beseiret
Din Iis-Natur og overgiven smeddet
Dig Arme for min Elskedes Triumphvogn.
Men, vogt dig, Daare! Viid, at naar du synker

Paa hendes hvide Bryst, begjærlig klæber
Ved Kindernes Oval, og søger Hvile
Paa hendes silkebløde Bryn, da venter
Den visse Død paa dig, da bli'er din Skjebne
At selmte hen i elskovssyge Taarer.

Saaledes har jeg, skjøndt forgjæves, sukket
De lange Vinterdage og forsøgt paa
At bøie min Venindes Hjerte til mig.
Tilsidst har en bedrøvelig Erfaring
Bestemt mig til at give Tid og vente
Til Vaaren har beseiret Vintrens Strenghed;
Saa finder vel min Kjærlighed en Talsmand,
Der bringer Bud og Hilsen til min Elskte.

Men, hvis I ønske, Venner, at erfare
Et haabløst Hjertes endelige Skjebne,
Jeg beder Eder venligst om at tøve
Til Vaaren kommer og den milde Sommer.

Hendes Øine.

I.

Jeg stod en Søndag Morgen
I Kirkens Gang, min Elskte,
Og saae paa dig fordybet.
Da slog du op dit Øie.
Jeg veed ei, hvad du saae paa,
Jeg troer, paa Altertavlen,
Hvor Engleskaren svæved'
Til Jorden ned med Palmer.
Som sagt, jeg veed det ikke;
Paa dig jeg saae bestandigt.
Dit Øie, som du opslog,
Var mig en Altertavle,
Hvor en usynlig Skare
Af Engle hilste paa mig
Med Fredens Palmegrene.

Hvis jeg var Digter, sang jeg
Bestandigt om det Samme,
Om dine Øines Skjønhed,
Om dine Øines Klarhed,
Den Mildhed, der besjæler
Dine Øines dunkle Dybder.

Som Solen — saadan sang jeg,
Min Elskte, var jeg Digter —
Som Solen, lys og herlig,
Gaaer op hver Morgen over
Den tause Jord, og giver
Dens Skjønhed Glands og Klarhed,
Og sender varme Straaler
Og lader Marken blomstre:
Saaledes dine Øine
Gaae op hver Morgen over
Dit Aasyns tause Skjønhed,
Og sende varme Straaler
Og lade sødt om Munden
I Smiil din Læbe blomstre.

Som Tvillingstjernen — saadan
Jeg sang, hvis jeg var Digter —
Som Castor og som Pollux
Sig under Havsnød vise

Med tvende klare Flammer,
Og lyse gjennem Natten
For Skibets bange Mandskab,
Saaledes, o min Elskte!
Naar Verden gaaer imod mig,
Mig trøste dine Øine.
Som Natten er' de dunkle,
Og underfuldt de lyse
Med tvende klare Flammer.

II.

Modsatte Kræfter seer jeg i dit Øie,
Bragt' af din Genius i skjøn Forening.
Jeg Sagtmod seer et heftigt Sind at bøie,
Og Mildhed stride med den strenge Mening.

Med Natten i dit Øie Dagen kjæmper.
Som Natten dunkelt lyser det som Dagen.
Den Brand, det tænder, selv det atter dæmper,
Og trøster Den, der blev ved det bedragen.

Søvnløshed.

Som en Pusling svøbt og vugget,
Vaaged' jeg forgrædt de lange
Nætter under Vuggesange,
Men fik aldrig Øiet lukket.
Skjøndt min hulde
Moder, som jeg nu maa savne,
Kaldte mig med søde Navne,
Englebarn og Sukkerlulle,
Klapped' mig med bløde Hænder,
Nynned' for mig, mens hun vugged',
Fik jeg intet Øie lukket —
Ak, jeg havde ondt for Tænder.

Siden, da jeg gik forsigtigt
Med en Faldhat om mit Hoved,
Og endnu ei talte rigtigt,
Fik jeg og kun sjelden sovet.

Skjøndt min ældste
Søster sad hos mig i Stuen
Og fortalte mig om Fruen,
Hvem en Dværg fra Dragen frelste;
Og endskjøndt min Søster loved'
Mig en anden
Smuk Historie om Drengen,
Der blev bidt af Klapperslangen,
Fik jeg dog snart aldrig sovet;
Thi jeg syntes, Bussemanden
Stod ved Sengen
Eller rokkede paa Gangen.

Og som Dreng omtrent paa otte
Aar jeg maatte
Bytte Hjemmets bløde Stole
Med kjedsommelige Bænke
I en trist og søvnig Skole;
Men paa Søvn var ei at tænke.
Vor Præceptor, han, den strenge,
Skrækken for de viltre Drenge,
Han forstod at holde vaagen
Mig ved Tavlen og ved Bogen.
Selv om Natten var hans Billed
For mit vaagne Øie stillet.

Og som Yngling, i de skjønne,
Lykkelige Foraarsdage,
Snart jeg sværmed' i det Grønne,
Og udgjød om Natten silde
For de stille
Stjerner mine Længslers Klage;
Snart jeg svired' med de vilde
Kammerater ved et Gilde.
Alt blev vovet,
Intet vundet, sjelden sovet.
Bacchanalet
Endtes først med Hanegalet.

Ak, og siden — naar du vidste,
Min tilbedede Veninde!
Du, hvem Skjebnen lod mig finde
Kun for atter dig at miste —
Naar du vidste,
Hvor jeg tidt beklemt, urolig
Vandret har foran din Bolig.
Nattevinden
Viftede min Graad fra Kinden.
Sneen kjølte
Med de brede,
Hvide Duun mit Ansigts Hede.

Snart det syntes, som den følte
Hvad jeg leed: den smelted' stille
Paa min Kind i Taarer milde.
Ak, og mens mit tunge Hoved
Lagde Planer, jeg forkasted',
Undergangen mod mig hasted',
Og jeg fik snart aldrig sovet.

— Nu er Alt forbi! Det vilde
Liv er veget for et stille.
Sviregasten
Er forsvundet med Phantasten.
Jeg har aldrig ondt for Tænder,
Er for Bussemænd ei bange,
Driver aldrig under Sange
Tiden bort med muntre Venner.
Vinternatten seer mig ikke
Gaae mechanisk og urolig
Udenfor min Elsktes Bolig.
Ak, jeg veed, hun boer der ikke!

Ikkun een Erindring end,
En fra hine Smertens Dage
Dukker stundom op igjen,
Ængster mig som før, og røver
Mig den Ro, jeg haardt behøver.

Sommetider,
Netop, naar jeg mindre lider,
Ganske silde,
Naar jeg sidder hjemme stille,
Er det mig, som Luften klinger,
Som dens Vinger,
Viftende saa sagte, bringer
Mig en Klang af hendes Stemme.

Alting kan jeg, Alting glemme,
Hendes unge
Skabning, rank som Poplens Pile,
Hendes Ord, der ellers hvile
Paa mit Hjerte centnertunge,
Hendes stille
Dunkle Öie, hendes milde
Englemine kan jeg glemme —
Nei, men aldrig hendes Stemme!

— Men forresten har, som sagt,
Ældre Minder, ældre Smerte
Ikke længer nogen Magt
Over mit bedragne Hjerte.

Hvad endnu jeg haaber paa,
Er saa lidt, at det kan hænde,
Mine Dage ville gaae
Uforstyrrede til Ende.
Jeg har Intet meer at vove,
Har omsider lært at skikke
Mig i Skjebnen — ak, men sove,
Sove, sove kan jeg ikke!

Frugthandleren.

Han sad hver Dag paa den samme Plet,
Og solgte sin Frugt.
Paa Hovedet bar han en Jæger-Kaskjet,
Lidt gammel og brugt.
Hans grønne Kjole var temmelig slidt,
Men snorebesat.
— Der var noget eget, forunderlig blidt
Ved den hele Krabat.

Han talte tidt om sin Ungdoms Vaar,
Og smilte tilfreds.
Da tjente han paa en adelig Gaard
I Sjælland etsteds.
Med Riflen paa Nakken, med Hund og med Hest
Han streifed' paa Jagt;
Opsporede Vildtet i Hagel og Blæst,
Og i Buskene strakt.

Men falmet var Lokkernes friske Løv,
Og Armen var svag;
Og Riffelen hang, bedækt af Støv,
Paa den eensomme Knag.
Den adelig Herre forlængst var død,
Og Stammen var slukt;
Og Skytten fortjente det daglige Brød
Ved at falbyde Frugt.

— Jeg stod en Morgen, mens ud jeg saae
I den gryende Dag,
Og hørte de susende Storme slaae
Det rystede Tag.
Langs med Kanalen var Gaden tom;
Jeg øinede Faa,
Der trækkende Veiret besværligt kom
Og tidt maatte staae.

Vandhosen hang fra Himmelen alt
Som en kulsort Sky,
Mens enkelte, truende Draaber faldt
Saa tunge som Bly.
Men Stormen stemte sin Ryg mod den,
Og hvirvlede stærk
Skypompen ud over Byen igjen —
Et Diebliks Værk.

Tungsindig længtes min Sjæl mod Syd;
Det iisned' i mig
Ved Veirhanens kjedelig knagende Lyd
Og Vindenes Skrig.
De evige Slag af Luge og Port,
Som Vinden slog i,
Tog endelig reent fra Grunden bort
Min Philosophie.

Da faldt min ledige Tankes Flugt
Paa Skytten tilsidst,
Der pleied' daglig at falbyde Frugt
Ved Steenpillen hist.
Hvor lider han vel, det ydmyge Kræ
Han vover vist ei
At gaae i Blæst med de stive Knæ
Den vanlige Vei.

Jeg saae, ved Stranden var Stenen tom,
Hans daglige Hjem.
Men hist om Hjørnet den Gamle kom
Og slæbte sig frem.
Mens Vinden greb i hans graanende Lok
Og standsed' hans Fod,
Han støtted' sig paa sin knortede Stok
Og stemte imod.

Han bar en Kurv og et Bord og gik
Til Steenpillen hen,
Og reiste sin portative Boutik,
Og pusted' igjen.
Men, da han var færdig vel med Alt
Og satte sig ned,
Da suste Vinden — og Bordet faldt
Og Frugterne med.

Han løb, han hasted' med usikker Fod
Og samled' dem ind.
Men Alderen stritter kun slet imod
Den susende Vind.
Dog var den gamle Krabat ei seen;
Han skyndte sig godt,
Indtil en eneste Gravensteen
Manquerede blot.

Ved Slæbestedet, ved Skraaningens Rand,
Den yderligt laae.
Med Skum og Hast det skvulpende Vand
Slog op derpaa.
Jeg saae med Skræk, at han gik derned;
— Han standsede træt;
Mens Vinden suste, han holdt sig ved
Et svaiende Brædt.

Han bøied' sig nedad — der feilede lidt —
Han var den saa nær!
Da svimled' det for hans Syn med Eet
Og han tabte sit Veir.
Men da han greb efter Æblet endda,
Han syntes confüs,
Der laae et andet et Skridt derfra,
Og han svimled' paany.

I Angst han snapped' det svaiende Brædt
Og holdt sig saa fast;
Men Vinden vristed' hans Haand fra det
Ved et eneste Kast.
Han var en gammel, skrøbelig Mand;
Med blegnende Kind
Han gled og sank i den dybe Strand
For den susende Vind.

— Man trak ham op, men foruden Liv;
Han laae ved min Dør,
Lidt mere bleg og lidt mere stiv,
Men ellers som før.
Den Arme! Jeg synes at see saa tidt
Den ædle Profil,
Hans Ansigt, endnu saa forunderlig blidt,
Og det døende Smiil!

Scene fra Østerlandet.

Hun.

Hvor længe skal jeg vente?
Som Liljen, skjult i Ørken,
Til hvem ei Regnen kommer
Med Himlens Elskovs-Taare,
Saaledes jeg forsmægter.
Og som en eensom Perle
Paa Havets Dyb, jeg ligger
Og stirrer gjennem Bølgen
Mod Solens hede Straaler,
Der aldrig sig formæle
Med dette hede Hjerte.
Hvor længe skal jeg vente?

Gazellen lig, den muntre,
Der paa den fede Græsgang
Af Overmod sig boltred',
Men nu forgjæves stønner,
Og søger skjulte Kilder,
Og synker ned af Mathed,
Saaledes jeg forsmægter.
Ak, jeg maa evigt vente,
Og haaber kun forgjæves!

Jeg vil ei længer læse,
O Hafiz, dine Digte.
Thi ene du har lært mig
At kjende hvad jeg attraaer.
De varme Sommernætter
Jeg roligt sov paa Leiet,
Og drømte om Balsoras
Og om Damaskus Skatte.
Men nu er Natten søvnløs,
Uroligt er mit Hjerte,
Mit Øie fuldt af Taarer,
Og mine Kinder brænde.
O Hafiz, dine Digte
Er Skyld i mine Taarer
Og i mit Hjertes Uro.

Han.

Min uberørte Lilje!
Min yndige Gazelle,
Der løber sky paa Engen
Og flygter, naar jeg kommer.
Siig, er dit Hjerte smeltet
Som Bjergets Snee mod Vaaren,
Naar Solen den berører?
Din Attraaes Perlemusling
Er den i Stilhed aabnet?
Og dine unge Bryster,
De fyldige Granater,
Vil deres modne Kjærner,
De elskovshede Tanker,
Af Kjærnehuset flygte?
Og true de at sprænge
Den skjønne Sommerbolig?
— O flygt nu ikke for mig!
Jeg hørte dine Klager,
Jeg kjender dine Længsler —
Saa hør nu mine Bønner!
Iaften imod Midnat,
Naar Mørket slaaer en Kappe
Om dine spæde Lemmer,
Og kun de stille Stjerner
Dig lønligt vise Veien,

Da gaae til mine Telte!
— O, slaae ei ned dit Oie!
Ryst ikke med dit Hoved,
Min yndige Gazelle!
Om Munden, mens du smiler,
Jeg tydeligt kan læse
Det lille Digt af Hafiz,
Jeg sang for dig iforgaars.
Paa dine Læber seer jeg
Med ganske fine Skrifttegn:
Iaften imod Midnat,
Naar kun de stille Stjerner
Dig vise Veien lønligt,
Da hyller du i Mørket
De spæde Jomfrulemmer
Og gaaer til mine Telte.

Barmekidernes Undergang.

(De følgende Digte ere efter persiske Digtere, og skrevne til Erindring om Harun Arreschyds Vezir, Barmekiden Dschaffer (i Gallands Oversættelse af Tusind og een Nat, efter fransk Skrivemaade, Giaffer) og hans Slægt, blandt Andre hans Broder Fasl, der faldt i Unaade hos Fyrsten og bleve enten henrettede eller jagne i Landsflygtighed).

I.

Fra den Tid de høie Barmekider
Sank for Døden og et bittert Had,
Seer man aldrig, at en Vandrer skrider
Over Veien tillidsfuld og glad.
Ingen hilser dig, o Morgenrøde!
Aftenstjernen sukker i sit Øde.

II.

Den skjønne Verden selv var eders Brud,
Og vil i Suk og Graad sin Klage sænke.
Thi dengang eders Øines Lys gik ud,
Sad den forladt og fattig som en Enke.

III.

Udhviler eder, stønnende Kameler!
Og hold dig hjemme kun, min flinke Driver!
Med Føie kan jeg sige til mit Lastdyr:
Frygt ikke meer den lange Nattevandring,
Der gjennem hede Sandørk gaaer besværlig.
Med Føie kan jeg tale saa til Døden:
Nu har du røvet os den sidste Ædling;
Thi ak, den ædle Dschaffer er dit Bytte!
Udhviil dig nu, o Gavmildhed! thi længe
Du hvile kan, da Fasl er vandret heden.
Men I, o Dagens Plager! kommer alle
Og gjæster os, og med fornyet Styrke!
Nu er det Alt forbi! Thi Barmekiden
Er falden i en høist ynkværdig Færd.
Han selv er død; hans vidtberømte Sværd
Er sønderbrudt og knuust af Haschemiden.

Et Digt af Hafiz.

Din Magt, o Kjærlighed, er stærk,
Og Smerten sød, hvormed du truer.
Men jeg forhøier Lykkens Værk
Ved Saften af de modne Druer.

Betragt som reen Gevinst den Dag,
Hvis Straaler under Glæder stige.
Ei er det Philosophens Sag,
Om Glæden maa for Smerten vige.

Thi hvad der knytter Livet fast
Er meer end een blandt skjøre Traade.
At klage, ligner en Hansqvast.
Vær munter! Hvad kan Klagen baade?

Fra samme søde Kilde var
Min Viin, min Kjærlighed udsprungen.
Bør jeg nu dadles, at jeg har
Min Lidenskab saa slet betvungen?

En Eremit ved Kildens Vand,
En Digter sig ved Vinen qvæger;
Og Hafiz tyer, saa tidt han kan,
Til Skjemt og Sang og til sit Bæger.

En Begjæring.

Hvis jeg, der er dig ubekjendt, tør vente,
At du med Gunst vil lytte til min Bøn,
Saa hør hvad jeg dig beder om i Løn,
Og lad mig det fra dine Læber hente.

Hvad jeg vil bede om, kan ei beskrives,
I Ord og Skrifttegn ei dets Væsen fattes.
Det er et Intet, hvis det lidet skattes.
Det er en Himmel, hvis det nu mig gives.

Hvad jeg vil bede om, du ødsel skjænker
Til hvert et Barn, der vugges paa dit Skjød,
Og mens paa det Velsignelsen du sænker,
Det aner ei den Lykke, som det nød.

Hvad jeg vil bede om, for dig er ringe,
Du har et Forraad deraf uden Grændse.
Men mig kan det Lyksaligheder bringe.
Forund mig da hvad ei du synes ændse!

Hvad Romeo, hiint første Mødes Stund
Beruset hvisked' ind i Julies Øre,
Hvad hun ham tilstod med undseelig Mund,
Det beder jeg dig om — o, lad dig røre!

Den samme Magt, der tvang hans unge Hu,
Hen til din Skjønhed villieløs mig førte.
O, var jeg Romeo, som Julie du!
Og hvis som Julie du mildt mig hørte!

En Drøm.

Jeg vented' igaar, jeg gik ei ud,
Jeg sørged' mig fast tildøde.
Inat mig trøsted' Drømmenes Gud,
Og bragte dit Billed, du Søde!

Som Venus steg af Bølgernes Grav
Blandt Skummet om Brændingens Stene,
Saa steg du nøgen af Drømmenes Hav,
Lig Venus Anádyomene.

Een Haand du bøied' om Brysterne løst,
Af Blu, som det sømmer en Qvinde;
Den anden sænkte du ned gratiøst —
Lig Statuen af min Gudinde.*)

*) Statuen af den mediceiske Venus, hvortil der i dette Digt alluderes.

Erindrings sittrende Fryd som Dug
Hang vaad i dit Øie og smægted'.
Forventningen steg i lønlige Suk,
Som Læberne svagt benægted'.

Thi Læberne brændte som Glød paa Glød,
Og Luer slog ud fra Kinden.
Men Aanden steg fra dit Bryst og gjød
Sin Kjølighed om dem som Vinden.

Og under dit himmelske Aasyn laae
De hvilende Bryster skillet,
Lig Raphaels Engle, der tause staae
Forneden Madonnas Billed.

Du hvilte dig let paa den venstre Fod,
Og bøiede ziirligt den anden.
Bedøvet af Synet jeg Arme stod,
Fortæret som Vedet af Branden.

Jeg stirrede paa dig, paa Fod, paa Haand,
Paa de pletfri', skinnende Lemmer.
I Synet henrykt dukked' min Aand,
Det Syn, jeg aldrig forglemmer!

— Men alt som dit Legems herlige Form
Stod klarere for mit Indre,
Sank min Attraaes ustyrlige Storm,
Og Blodets Bølger blev mindre.

Thi Gratien som et let Gevandt
Flød rundt om de sneehvide Lænder;
Og selv din Skjønhed — saa fuldendt! — bandt
Min Attraaes dristige Hænder.

I Andagt tabt beskued' jeg dig,
Din Skjønheds Straaler at drikke.
Et classisk Marmor syntes du mig,
En levendegjort Antike.

Et Marmor — men bag den dæmrende Hud
Gik Aarerne frem og tilbage —
En Statue af et Marmorbrud,
Der aldrig har seet sin Mage.

Selskabs-Sang.

Mel. Vil du være stærk og fri.

Naar det glædesvangre Bryst
Af sin Byrde tynges,
Da er Digteren vor Trøst,
Da maa Glæden synges.
Der, hvor Talen er for trang
Og hvor Ordet tier,
Former Læben sig til Sang,
Ord til Melodier.

Men til Sangen maa der Viin;
Ellers falsk der synges.
Ja, ved Druen, stærk og fiin,
Stemmens Magt forynges.
Selv en Platon taler tungt,
Naar han ei har drukket;
Men hans Øie blusser ungt,
Naar hans Tørst er slukket.

Tager Glasset, at I kan
Glædens Guddom dyrke.
Hjertet er et frugtbart Land,
Men det hader Tørke.
Først naar Viin, lig falden Regn,
Gjennem Hjertet bryder,
Glæden under Friheds Hegn
Modne Frugter skyder.

See, hvor Vinen perler klar!
Hæver Glasset Alle!
Hvis ei Alle skjænket har,
Lad da Proppen knalde!
Her, hvor Munterhed som Gjæst
Midt iblandt os leires,
Skal med Viin og Sang vor Fest
Vies ind og feires!

Antike Billeder.

(Fragment.)

I.

Først man øined' en rummelig Havn. De søgrønne Bølger
Skyllede langsomt op med Skvulp mod Dæmningens Bolværk.
Udenfor strakte sig vidt, som en bred, uendelig Flade,
Havet, rødmende mildt i Solens synkende Straaler,
Letbevæget endnu, med enkelte, toppede Bølger.
Foran var gjort med Kunst af sneehvidt kalkede Muursteen
Kneisende høit et Kastel, der beskjærmede Havnen mod Voldsmænd.
Ovenpaa stod med speidende Blik den trofaste Vogter,

Der, naar Natten faldt paa, med klingende Stemme
forkyndte,
Hvergang hist i den skummende Sø han øined'
et Fartøi.

Men ved Indløbet nær, og holdt af det mægtige
Anker,
Laae et seilfærdigt Skib, tiltaklet og opfyldt af
Søfolk.
Naar den ukyndige Mand den gjærende Vrimmel
betragted',
Sikkert han først maatte troe, der hersked' en evig
Forvirring.
Dækket var fuldt af indviklede Toug, som Matroserne
trak i;
Hist man heiste med Hviin en Mast, og udspendte
Seilet;
Andre klavred' derop og fastbandt Flaget ved
Stangen.
Langs med Rællingen løb med Iil den geskjæftige
Skibskok,
Bærende vaersomt paa den lifligt dampende
Gryde.
Hvergang han traf paa en Mand af Byrd og agtet
i Raadet,

Sagde han til ham med høflige Buk: „O, vogt eder, Herre!"
Men naar han traf paa en ringe Matros, der lidet var anseet,
Bandede han og skreg: „Hallunk! har du Øien i Hov'det?"
— Saaledes maatte man troe, der hersked' en evig Forvirring.

Men iblandt Brimmelen stod paa Dækket Fartøiets Fører,
Skuende med det rolige Blik paa Matrosernes Gjerning.
Ei blev der haelt et Toug undtagen det var med hans Villie.
Raabte han til sit Mandskab høit, da lystred' ham Alle;
Thi de vidste det vel, han var deres Anker i Nøden.

Da nu Alt var parat, og Vinden, lovende Medbør,
Fyldte de bovnende Seil, da bad med oprakte Hænder
Skibets Fører en Bøn til hver af de mægtige Guder.

„Zeus, altstyrende Gud!“ — saa bad han — „skjænk
os din Bistand!
Æolus! send os den gunstige Vind og vogt os for
Storme!
Havets Betvinger, Poseidon, hør! Naar Skibet
henglider,
Byd da de skumhvide Bølger Ro med din vældige
Trefork!“
Derpaa han anraabte Guderne hver; den smilende
Cypris
Bad han om Trøst, naar de kom til de fremmede,
blomstrende Piger.

Nu blev Ankeret trukket fra Bund ved det knagende
Gangspil.
Snart tog Vinden i Seilene fat; og da Skibet ei
holdtes,
Skjød det brusende frem under gjentaget Hurra fra
Stranden.

II.

Midt paa en oprørt Sø, ved Midnats Maane-
belysning,
Saaes hiint Skib paa Veien til Lesbos drives af
Stormen.

Ulykkespaaende Skyer jog med Hast over Himlen,
Afbrudt skjulende Maanens Lys; og heftige Vindstød
Syntes at udhule Havets Dyb og opsluge Skibet.
Alt var den herlige Fokmast tabt; de sukkende Planker
Gav' alt efter for Bølgernes Magt, og Vandene strømmed',
Skjøndt de pumpedes ud, paany ad gabende Sprækker.
Skibets Mandskab, haardføre Folk og Alle forsøgte,
Stirred' med haabløse Blik; thi Døden saae de for Øine.
Men under Vindenes Hviin, bedækt af drivende Vandskyl,
Stod med rolige Blik og frygtløs Fartøiets Fører.
Ei blev der haelt et Toug undtagen det var med hans Villie.
Høit gjennem Stormen lød hans Røst, og Alle ham lystred';
Thi de vidste det vel, han var deres Anker i Nøden.

Saaledes opholdt een Mands Mod de ængstede Søfolks
Døende Haab, og een Mand blev en Frelser for Alle.

III.

Atter en rummelig Havn, med talrige Master og opfyldt
Af en urolig gjærende Sværm af Søfolk og Kjøbmænd,
Viste sig for det undrende Blik; det var Havnen ved Lesbos.
Fartøiet, sluppet fra Stormens Magt, laae tæt op til Bryggen.
Dækket var reent og blankt, i Høitidsklæder dets Mandskab.
Jublende høit et Hurra lød; thi Alle sig skyndte
Hen til Rhederens Huus, den mægtigste Mand paa Lesbos.
Han, der vel maatte glæde sig ved, at hans kostbare Ladning
Mod Forventning var frelst, dem indbudt havde til Gilde.

Derhen skyndte sig nu med et Raab de lystige
Søfolk.

Stedet, hvor Gildet blev holdt, en sneehvid
skinnende Bygning,
Skuende vidt over Havet ud med Marmor=
Arcader,
Saae man, bygget med herlig Kunst, i Nærhed af
Havnen.
Høit den laae paa en Skrænt, og rundtom strakte
sig Marker,
Træer med Blomster og Frugt, og Viinløvranker paa
Skrænten.

IV.

Havnen og Huset igjen forsvandt, og udbredt for
Øiet
Viste sig nu den prægtige Sal, hvor Festen blev
feiret,
Høi og lys; dens hvælvede Loft blev baaret af
Søiler.
Bordene, smykkede rigt med Kar af Guld og Kry=
staller,
Langs mellem Søilerne stod, og glimred' i Solens
Belysning.

Over dem hang en Krands af duftende Roser, som
Tegn paa,
Festen var viet Semeles Søn, den gavmilde
Viingud.

Men, da Gjæsterne kom, saavel fra Skibet som
Byen,
Modtog Rhederen venligt Hver ved Festsalens
Indgang.
Senere førte han ind sin Viv, en blomstrende
Qvinde,
Rank som et Rør; hun kom, ledsaget af talrige
Terner.
Hende til Hustru fik den mægtige Rheder paa
Samos
Forrige Høst, da Cypria lod hans Skib gaae paa
Grund ved
Oens nordlige Kyst; for ham det heldigste Skib-
brud.
Nær ved Festsalens Indgang stod, med bøiede
Rygge,
Ydmygt en talrig Flok af Skibets ældste
Matroser.
Aarene havde dem uskikket gjort til Slid og Stra-
badser;

Men i et Skibsraad agted' man høit deres Aar og Erfaring.
Disse ved Fløidøren stod og talede tyst med hverandre,
Aldrende Græshopper lig, der qviddre med rustede Stemmer.
Men da Rhederens Hustru kom, den rankvoxne Qvinde,
Mumlede de med beundrende Blik: „En ypperlig Reisning!"

Nu gik Rhederen om blandt Gjæsterne, talende til dem
Mangt opmuntrende Ord. Men rigtklædte Tjenere bød dem
Hver et Velkomstbæger med Viin. Hans blomstrende Hustru
Atter begav sig bort. Derefter skyndte sig Alle
Hen til Bordet, og satte sig der, hvor Plads var ham anviist.

Høit ved Bordenden sad en anseet Ædling fra Byen,
Ved det heldige Lodkast valgt til Gildets Bestyrer.

Om hans lokkede Hoved hang en duftende Krands af
Viinløvblade, besat med Klaser af rødmende Druer.
Ei var en skjønnere Mand at see; de brændende Øine
Slog han i Kredsen omkring, og paabød Taushed med Sceptret.
Næst ved ham, paa en lavere Stol, sad Madens Fordeler,
Han, der utrættelig gav til Gjæsterne, hvad de forlangte.
Saare behændig Stykker han skjar af et uhyre Vildsviin,
Som paa Bordet dampende stod. Selv spiste han Intet;
Thi han tænkte med Omhu kun paa de ventende Gjæster.
Nærved iilte fra Mand til Mand den lystige Mundskjænk,
Bærende paa sin Arm et stort og rummeligt Viinkar,
Fyldt til Randen med kostbar Viin. Fra Karret han heldte
Vinen forsigtigt ned i kunstigskjaarne Pokaler.

Hvergang Karret var tømt, han hurtig kom med et andet,
Fyldte paany den tomme Pokal. Men aldrig han hviilte;
Thi de larmende Gjæster ei holdt op med at drikke.
— Langs med Væggene stod en Flok af yndige Piger,
Hylled' i sneehvide Slør, med Roser fletted' i Haaret.
Rundt om Livet den foldede Dragt blev holdt af et Bælte.
Men i Hænderne bar Enhver den klingende Lyra.
Herlig Vellyd lokked' de frem af Strengen med Plektret,
Medens de, skilt' i dobbelte Chor, lod Stemmerne stige.
Nogle Demeter besang, den sorgbetagne, der fordum
Iilte fra Land til Land for at søge sin røvede Datter.
„Datter af Rhea! — de sang — o tifold være du tilbedt!
Skjøndt du søgte med ængstligt Blik ved den antændte Fakkel,

Kjendte man dog, hvor du kom, dit Spor, din hjælpende Guddom.
Jorden bugner af Axets Vægt, din Gave, Demeter!
Fredelig Flid og Kunst forjog de glubende Rovdyr;
Byerne reistes af Hytternes Gruus med blinkende Taarne;
Men vi kjendte det ei, hvis du, o Moder, ei gav det!"
— Lifligt Andre besang den herlige Gud Dionysos.
„Søn af Semele! — de sang — o tifold være du tilbedt!
Hist med Viinløv Rankerne groe paa den frugtbare Skræntning.
Snart de rødmende Druers Saft i Karrene presses,
Snart beredes en herlig Drik, din Gave, Semeleus!
Thi vi kjendte den ei, hvis du ei gav os din Bistand.
Had og Avind vige for dig; din mægtige Guddom
River os hen til Fryd og gjør os til Gudernes Lige.

Dobbeltbaarne! saa hør vor Bøn! Lad Vinens Begeistring
Glæde de samlede Gjæsters Sind; vær os nær med din Guddom!"

Saaledes sang det dobbelte Chor af de blomstrende Piger.
Herligt i Salen gjenlød da de klangfulde Stemmer.
Men paa de jublende Gjæsters Bøn blev Sangen om Vinens
Giver sjunget paany, og paany den hilstes med Jubel.

Men fra Høitiden fjern, ei delende Vinens Begeistring,
Laae i det duftende Græs to Elskende, ved et Jasmintræ
Og ved Cyprias Gunst skilt ad fra de sværmende Klynger.
Ned til dem fra Gjæsterne lød i Aftenens Stilhed
Sang og Latter og Raab; men de Salige mærked' det ikke.

Nyere Perioder.

(Efter 1830.)

Blandede Digte.

Første Samling.

Ouvertüre.

(Skrevet som Indlednings-Digt til „Anonym Nytaarsgave for 1832.")

Ved Aarets Ende træder atter frem
For Eders Kreds den smilende Camene,
Og bygger midt i Eders Hjem
Af Ord og Toner Digtekunstens Scene.
Den kolde Luft, der stjal fra Træets Grene
Det friske Løv, og Nordenvindens Harm,
Der standsed' Bølgen med en mægtig Arm
Og størkned' den til Iis, maa vige
For Sangen, for en letopkiltret Pige.
Hun byder: Luften aander atter varm,
Med friske Farver visne Blade spille,
Og Fuglen synger atter, Bølger trille.

Hun vinker Eder. Følger hendes Fjed!
I denne strenge Tid, da Undergangen
Gigantisk presser ned
Det ypperligste Liv, I glædes ved
Det Liv, det Held, der blomstrer trygt i Sangen!

Forskjelligt er det Stof,
En Digter vælger sig ved Musers Hof.
I muntre Sange synger Een om Vinen,
Der presſedes paa Skræntninger ved Rhinen.
I dybere, betydningsfulde
Accorder slaaer en Anden Cithren an
Om Moskwas minderige Brand
Og om Geniets Kamp med Iis og Kulde.
Een synger Hakons Død og Guders Fald
Og Helges Fart til Sarlands Herskerinde.
En anden høitbegavet Skjald
Forherliger et Fiskerleies Minde.

Men Een, hvis Aand, contemplativ,
Dybsindig, reflecterende, tør vove
Ved Lyren at fortolke Sandheds Love,
Han vender sig fra et bevæget Liv
Imod den mindre,
Ideens Verden i hans Indre.
Begrebet, løsnet fra Systemets Tvang,
Er Gjenstand for hans Sang;
Og Reflexionen, som et Frø, en Kjerne,
Slaaer Rødder i hans drømmerige Hjerne,
Og skyder Green og Qviste, Løv og Frugt,
Og af dens Blomster flyder liflig Lugt.

— Alt efter Evne have vi forsøgt
At tækkes Eder, Digtekunstens Venner!
Vi have sværmet, phantaseert og spøgt,
Og skildret Scener af et Liv, I kjender.
Vi have tænksomt fæstet Øiet paa
Den Kunst, vi dyrke, for at fatte
Betydningen af Digtekunstens Skatte,
Og dennes Væsen klarligt at forstaae.

Hvis I vil troe vort Ord, da er det ei
Den strenge Vinter, der idag regjerer.
Til Kilden midt i Skoven gaaer vor Vei,
Hvor Folket atter klyngeviis spadserer.
Og vil I venligst fæste Lid til os,
Da skal I paa en deilig Høstdag lande
Paa Øen Als, hvor Østresaltets Vande
Med lunkne Bølger, Vinteren tiltrods,
Beskylle rundt de græsbeklædte Strande.
Som Fremmede vil vi beskedent see
I Frastand paa de ridderlige Lege,
Men nærved agte paa et ubemærkt maaskee,
Idyllisk stille Liv, dets Vel og Vee,
Paa hvilket Muserne med Griflen pege.

Men I, der ere Venner af vor Kunst,
Betænker, at imens I sidde stille,

I skulle følge rundt med os, der spille.
Bereder Eder da til Musers Gunst!
I bringe Phantasie med Jer! Hvis ikke,
Er det omsonst, en Digters Phantasie
Forsøger Eders Sandser at bestikke.

Tys! med et kraftigt Buestrøg forkynder
Orchestret, Ouvertüren er forbi,
Og at vor Forestilling nu begynder.

Foraarets Nytaarsdag.

(Skrevet som Indlednings-Digt til „Foraarets Nytaarsgave"
for 1833.)

Lyksaligt Nytaar! Held og Fred for Hver!
Fred i vort Land og paa den sølvblaae Vove!
Fred i vort Bryst! og Fred med Gud især!
Fred over Dagens Arbeid og Besvær!
Og Fred om Natten, naar vi trætte sove!

Lyksaligt Nytaar! Vintren er forbi!
Den aabne Himmel, fri for sneegraae Skyer,
Og Marken hist, for Rimen fri,
Paa Vaarens Nytaarsdag sin Glands fornyer.
Hiin Rest af Isen, da den brast,
Der som et frosset Skum ved Stranden hang sig fast,
For Solens Straaler saae vi den at smelte.
Langt ude Bølgerne sig muntert vælte;

Og Vinter-Taagerne fra Engen flye;
Dompappen fløiter ikke meer ved Laden;
Her er for varmt; mod Nord den søger Lye;
Men Svalen kommer skareviis til Staden.
Og Fuglesværmens Qvidder under Sky,
Og Gjøgens melancholske Kuk paa Landet,
Og Vrimmelen af Fisk, der flokkes under Vandet,
Forkynde, Vaaren gjæster os paany.

Lyksaligt Nytaar! byder atter her
Med Foraars-Følelsernes milde Varme
Den glade Digter til Enhver,
Der finder Lindring i Naturens Arme.

Ja, det er Vaarens Nytaarsdag! See kun,
Hvor festligt, hvor høitideligt, hvor stille
Med Dæmring-Lysning Solens Straaler spille
Blandt Stammer af den nysudsprungne Lund!
Og Storken er fra fjerne Lande draget;
Han ønsker Bonden et lyksaligt Aar.
Og Svalen titter ind til Jer fra Taget;
Hvo veed? en Kjæreste kanskee han spaaer.
O, det er tydeligt og godt at mærke,
At det er en af Vaarens Nytaarsdage:
See, hvor de tynde, hvide Skyer flage!
Hør! Aaret blæses ind fra Taarnet af en Lærke!

Og i det Tempel, Himlen hvælver over,
Dér bryder mildt i Fugletoner ud
Høimesse-Psalmer for Naturens Gud,
Og Blomstens første Duft paa Marken Herren lover.
Og Spurvene, der hoppe mellem Halmen,
Og nippe Korn i Bondens Lade,
Og vrikke, see iveiret og er' glade,
Hvad vedder I, de qviddre med i Psalmen.

En Digter, veed I, er Naturens Ven;
Hans Sjæl forener
I Billeder dens skjønne Phænomener;
Til deres Magt han giver heelt sig hen.
Med Sommeren han sværmer mellem Løvet,
Og Luften giver Gjenlyd af hans Sang;
Med Efteraaret sukker han bedrøvet;
Om Vintren, ak, ham Tiden falder lang.
Mod Vaaren vaagner han som af en Dvale
Og tager Lyren ned, der urørt hang;
Til Melodie forvandler sig hans Tale.
— Er det et Under da, hvis han beregner
Aarsskiftet fra et Punct,
Naturen selv som Overgang betegner,
Hvori dens Liv, der hidtil aanded' tungt,
Fornyer sig saa friskt, saa smukt, saa ungt?

Hvis I som han, der henrykt hefter
Sit Øie paa dens nylig vundne Glands,
Et Øieblik vil regne Tiden efter
En saa poetisk Almanak som hans:
Da haaber han, at I med Gunst vil kjendes
Ved denne Nytaars-Skjænk, der Eder sendes.
Med Tankens Alvor, med et muntert Spøg,
Med Lyrens Klager, med Novellens Minder
Aflægge Sangens Muser et Besøg
Hos Digtekunstens Venner og Veninder.
Med Vaaren drage de til Eder ned
Fra Poesiens varme Himmel
Og bringe Sangens milde Fred,
Dens glade Lyst til Eders Arnested;
Som hisset Trækfugl-Skarens muntre Vrimmel
Fra Sydens Varme drager til vor Kyst,
Og fløiter høit i Skoven og fortæller
Gud veed hvor mange deilige Noveller,
Mens Luften zittrer ved dens Røst.

Spadseretouren.

Aftenen er saa klar og smuk;
Nede ved Stranden frisk det lufter.
Hisset en eensom Fugl med Kluk
Gynger sig hvor Jasminen dufter.
Kom, min Cousine! der har din Ven
Lavet en Bænk under Blomster og Grene.
Vil du som jeg, saa gaae vi derhen;
Jeg har et Ord at sige dig ene.

Fiskeren nede passer sin Dont,
Sysler i Baaden og fløiter et Stykke,
Seer paa den rødlige, blaa Horizont;
Ikke skal han forstyrre vor Lykke.
Vidste du blot, hvor tidt han vil see
Over til Skyens hvidlige Strimer!
Uro de bringe paa Havet maaskee,
Skaffe ham Fisk i talrige Stimer.

Seer du? han støder fra Land, min Ven!
Ak, han har travlt, det kan ikke feile.
Bundgarnet trækker han ind igien;
Langsomt begynder Baaden at seile.
Konen derovre, der tørrer et Garn,
Mærker os ikke, derpaa er jeg sikker;
Mindre det smukke, blomstrende Barn.
Nynnende sidder hun bøiet og strikker.

Græsset er vaadt, her løber en Sti.
Giv mig din Haand, saa skal jeg dig føre.
— Tys! hvad er det? Der er Klammeri!
Det er et Selskab — kom, lad os høre!
Bliv kun, Veninde! Vær ikke forknyt!
Her kan vi staae og lytte bag Busken.
Vognen er væltet! — naa, den ligger blødt!
Hør, hvor de klamres og skjænde paa Kudsken!

Skulde jeg ikke hjælpe dem der?
Vent et Minut, saa stiller jeg Trætten . . .
Nei, naar du frygter, bliver jeg her.
Tro mig, jeg skal ikke vige fra Pletten.
Bidsk som en Hund, men lydig og tam,
Agter jeg paa din urolige Mine;
Og i at føie dig er jeg et Lam.
Føi mig igjen, min søde Cousine!

Det var jo deiligt! Her er Musik!
Fløite, Claveer og to Violiner.
Saae du den smækkre Dame, der gik
Pludseligt bag de lange Gardiner?
See, med en Herre hun har en Passiar . . .
Ih, du min Gud! han kysser jo Damen!
Det er bestemt et hemmeligt Par.
Bare nu Præsten snart siger Amen!

Følg mig, Veninde! Her kan vi gaae
Nedad til Stranden bag Huset deromme.
— Stille! jeg hører en Nattergal slaae . . .
Veed du, hvorfra dens Toner kan komme?
Ak, nu bemærker jeg først! Fra et Buurs
Gitter og ud i den smægtende, stille
Aftenluft toner den fri Naturs
Ommeste Lyrikers klagende Trille.

— Enten er Luften trykkende varm,
Eller mit Hjerte lider af Hede.
Kom, min Cousine! giv mig din Arm.
Naar vi gaae til, saa er vi dernede.
Seer du mit Lysthuus? Op til en Lind
Duftende sødt Jasminerne hælde.
Vil du som jeg, saa gaae vi derind.
Ak, jeg har tusinde Ting at fortælle!

Philologen til sin Elskede.

„Hvorledes jeg, der har studeert,
Og læser i de mange, lærde Bøger,
Og Nat og Dag om lutter Viisdom søger,
Oprigtigt elske kan en saa forkeert,
Kanskee lidt smuk og god, men taasjet Pige,
Det vil du — sagde mig igaar din Skjemt —
Engang for alle vide ret bestemt."
— Velan, min Ven! jeg skal dig Grunden sige.

Skjøndt ei din Tænkning binder
Særdeles stærkt en Aand,
Der tidligt alt blev ført ved Musers Haand
Omkring blandt Latiens forklarte Minder,
Jeg hviler fro min Kind ved dine Kinder.
Og, hvis end ei din Tale
Kan hvad du føler klart i Udtryk male,

Jeg dog maa lytte taus, med Andagt næsten,
Naar du i sød Forvirring standser i
En høist confus Fortælling om Pipi*)
Og troer, jeg kan nok gjætte mig til Resten.

Din Tale, lig en Sang, der falder let
I Ørene, skjøndt Texten selv er slet,
Er saa vidunderlig i Melodien,
At Den, der hører Talen, veed ei ret,
Om der er Mening eller ingen i'en.

Vel maa jeg agte nøie,
Naar jeg vil fatte hvad du har for Øie;
Maa speculere, slutte, passe paa,
Naar Texten, du behandler, lig de gamle
Auctorers Skrifter, som vi Lærde samle,
Ved en Lacune stundom gaaer istaa.

Men, er end ei din hele Tale klar,
Jeg trøster mig ved det, som jeg begriber;
Til Resten bruger jeg en — Commentar.

— Hvad han, der sang ved Tomi og ved Tiber,
Ved mangt et dunkelt Ord har meent,
Fandt hans Fortolker aldrig eller seent.

*) En Kanariefugl.

De stjaalne Vink, de hemmelige Rænker,
Alt, hvad Ovid bedrev,
Imens han sukked' under Amors Lænker,
Derom ei nogen Commentator skrev.

Men jeg, for at forstaae ham, gik tilbage
Til Kilden, Stoffet for hans Poesie,
Til Kjærligheds Mysteriet, hvori
Hans gratiøse Skjemt, hans ømme Klage
Er udtalt med en Lethed uden Mage.

Først der, ved dette friske Væld,
Tilgavns jeg fatted', som du vel begriber,
Det søde, hemmelige Held,
Der blomstrede for Sangeren ved Tiber.
Jeg fulgte Skalken overalt,
Og fandt hos dig, Veninde!
Modellen til den yndige Gestalt,
Han skildrer af den skjønne Romerinde.
Men hvad han voved' med en deilig Viv
(Ved Bordet med den listige Værtinde)
Det lærte mig min Ungdoms viltre Liv
Begribeligt og tænkeligt at finde.

Saaledes jeg studeerte Dag for Dag —
Jeg kan forsikkre, med en Iver,
Som intet Ord, ei noget Sprog beskriver;

Og meer og meer sig luttrede min Smag.
Med Livets store Commentar i Haanden
Jeg fattede min Yndlings-Digter grant.
Hvad Under, at jeg fandt
Ei blot hans Mening hist og her, men Aanden,
Der, svøbt i Verſets zirlige Gevandt,
Og i et Udtryks Gratie, forſvandt
For Philologerne, der ængstligt binde
Til Texten sig og — ofte gaae iblinde.

— Og, hvergang du, min classiske Veninde!
Med Brystet fuldt af Elskovs Elegier
Vil tolke gjennem Talens Tvang
Den hemmelige Sang,
Der lever i din Sjæl i skjønne Melodier,
Men — rødmende forplumrer dig og tier;
Hvergang jeg med Besvær maa sanke
Af knudrede Tirader,
Forlegne Smiil, af skjelmske Træk og Lader,
Hvor det er gjørligt, Hælvten af din Tanke:
Da tænker jeg som saa: de Gamles Skrifter
Har ogsaa tidt i Tankegangen Rifter.
Min Ven Ovid
Forstod jeg først fra Bunden,
Da Amors Rænker i min egen Tid
Til det Forblommende mig viste Grunden.

Er min Venindes Tankegang confuus,
Saa kan den uden Spørgsmaal commenteres,
Naar af min egen Elskovs-Ruus
Den dunkle Tale viseligt suppleres.
Af hendes hele Væsen maa, jeg troer,
En Philolog forsøge
At finde Meningen, der muligviis kan spøge
I mangen Sætning, mangt et enkelt Ord.

En Billedstøtte lig, hvor Alt
Er udtrykt i den yndige Gestalt,
Og Sjælen klæber
Veltalende, men taus, ved stumme Læber:
Som denne blev, erkjender jeg med Lyst,
Dit Legems skjønne Former ene
Et Udtryk for den englerene
Og dybe Sjæl, der drømmer i dit Bryst.
Din Tales Aand forklares
Af Legemet, hvori din Aand bevares,
Saaledes som man tidt af Statuen forstod
En dunkel Indskrift paa dens Fod.

Ak, ingen Hemsterhuis interpreterer
Saa grundigt som det søde Smiil,
Der følger skamfuldt med din Tales Iil;
Og ingen Bentley dechiffrerer

Saa tydeligt en Paastands sande Grund
Som i et trofast Kys din Purpur=Mund.

Hvorofte, naar du med narcissisk Ynde
Fortabes i dig selv og nøler,
Imedens du fortæller hvad du føler,
Men glemmer hvad du vilde smukt begynde,
Og rødmer, standser, indtil jeg
Kan hjælpe dig saa smaat igjen paa Vei;
Hvorofte bli'er da denne Rødmen ikke
En sanddru Commentar,
Der giver mig den Mening, der skal stikke
I et saa godt som himmelfaldet Svar.

Hvorofte, naar du demonstrerer
Med Hænder og med Armene, men veed
Tilsidst aldeles ikke meer Beskeed,
Hvorom du selv saa heftigt disputerer;
Og lidt fortrydelig med et „ved Gud"
Forsikkrer mig, jeg hører aldrig efter
(Endskjøndt jeg passer paa af alle Kræfter)
Og bryder endeligt i Latter ud:
Hvorofte var da ikke denne Latter
Et Middel til at jeg begreb dig atter;
Hvorofte fyldte Smilehullet ud
Det Hul, der i din Tale gjorde Brud!

Og naar du lægger Fingeren paa Næsen
Og vil med Dybsind tolke mig en Ting,
Og jeg maa lee — tilgiv mig! — ved Fadaisen,
Saa jeg i begge Siderne faaer Sting:
Saa er det denne Finger, denne Næse,
Der lader mig din skjulte Mening læse.

Dit Øie, dine Læber og din Mund,
Dit Bryst, din Nakke, dine faure Kinder,
Paa hvilke Rødmen stiger og forsvinder,
Saa tidt i Sjælens hemmeligste Grund
Et hurtigt Indtryk Herredømmet vinder;
Dit Ansigts ubeskrivelige Træk,
Der aldrig, selv ved stærke Lidenskaber,
Som Vrede, Frygt og Afsky eller Skræk,
En af Naturen tildeelt Ynde taber;
Din Tales udtryksfulde Klang;
Den Tone-Strøm, der sagtens Intet siger,
Men dog som Sprogets Melodiers Sang
Med Fløitens Vellyd fra din Læbe stiger;
Ja selv din lette, gratiøse Gang,
Hver lille Haandbevægelse, der giver
Dit Ord et Eftertryk, jeg ei beskriver,
Og din jomfruelige, ranke Vært,
Er Commentaren til din Tales Text.

Men, ak! jeg maa bekjende, min Veninde!
At ofte, naar vi sammen discourere,
Og jeg fordybet vil studere
Dit Aasyns Træk, din Mening klart at finde,
Bemærker jeg for sildigt, at jeg har
Forelsket mig i Textens Commentar; —
Bemærker jeg, de lærde Noter dandse
Med saadan Skjønhed til den magre Text,
At jeg tilsidst er ganske som forhex't,
Og Intet uden Noterne kan sandse.

Bryggerens Jeremiade.

Das Menschenvolk mich ennuyieret,
Ja, selbst der Freund, der sonst passabel.
Das kommt, weil man Madame titulieret
Mein süßes Liebchen, so süß und aimabel.
H. Heine.

Jeg hører tidt af en og anden Ven,
Jeg ansees for den lykkeligste Brygger;
At Alting føier mig hvor jeg vil hen.
— Nei, Godtfolk! jeg veed bedst, hvor Skoen trykker.

Vel er det sandt, jeg har min egen Gaard,
Og uden Prioteter og Restancer.
I Stalden begge mine Bæster staae;
Og spændes de for Vogn, pas paa, de dandser.

Jeg har en Rid'hest for min egen Mund,
En holsteensk Kurvevogn med fire Sæder.
Hver Søndag ta'er vi ud til Slottenlund
Og frydes ved Naturens mange Glæder.

Og sandt det er, jeg har en Deel forud;
For hvor jeg kommer, bli'er jeg respecteret.
Min ældste Søn stod øverst, det veed Gud!
Da han i Paasken sidst blev confirmeret.

— Men hermed er det ikke gjort. Enhver,
Om ogsaa Lykken føied' ham forresten,
Maa dog bekjende, at hun her og der
Har endnu mere favriseret Næsten.

See, nu er jeg en grumme holden Mand
Og commanderer glatvæk i min Stue.
Hvad hjælper det? naar jeg dog aldrig kan
Faae Kjællingen derhjemme gjort til Frue.

Og hvad der egentligt er værst derved,
For ellers jeg mig Pokker derom kerer,
Det er just det, at de, vi omgaaes med,
Er næsten lutter Borger-Officerer.

Og har vi saa engang lidt Maskepi,
Lidt Selskab, som jeg sætter med det samme,
Er Mutter i det hele Compagnie
Vor Herre Død den eneste Madame.

See, det kreperer! det veed Gud det gjør!
Og derfor er det evige Capitel,
Min Kone standser ved, naar blot hun tør,
At jeg partout maa skaffe mig en Titel.

Men det er ikke gjort som sagt, Machere!
Folk er saa curiøse her i Staden.
Jeg troer, man finder før en Secretair
End Karlens Titel liggende paa Gaden.

For, skjøndt jeg tidt har speculeret paa
Adskilligt, som jeg tænkte skulde gjør'et,
Jeg mærker, det vil ikke rigtig gaae,
Hvor meget jeg endog har villet smøre't.

Som nu at blive Borger-Officeer,
Det har jeg selv fordærvet med Attesten.
Jeg svoer mig fri — som det saa ofte skeer —
Og gik med spanske Fluer under Vesten.

— Forøvrigt maa jeg sige til min Trøst,
At de, vi omgaaes med, de er' galante.
De sige Frue, saa det er en Lyst,
Til Kjællingen og til min rige Tante.

En fornem Mand — I kjender ham, jeg troer;
Han sidder i Collegiet den samme —
Han siger, naar han spiser ved vort Bord,
For ingen Priis til Kjællingen Madame.

Og ellers Fleer, der spise tidt hos os
Og kjende rigtigt til den fine Tone,
De sige, Rangforordningen til Trods,
Min lille, rare Frue til min Kone.

Men — denne Herlighed er ikke stor;
For mens min stakkels Kone staaer og neier,
Stu'pigen, seer jeg, lurer udenfor
Og fniser, mens hun lader som hun feier.

Nei! det har ingen Art! Det er for galt!
Jeg har nu altid holdt af det Reelle:
Kan jeg ei brygge med mit eget Malt,
Saa la'er jeg være, det kan jeg fortælle!

Prolog,

fremsagt i et Selskab ved en Forestilling af det saakaldte Schattenspiel an der Wand.

Prologus træder frem med en tom Sæk i Haanden og siger:

Mine høie Patroner! . . . . Høistærede Venner!
Mine Herrer og Damer! . . . . Jeg er Deres Tjener!
(Affides.)
Nei, det kan aldrig gaae godt. Hm! hm!
(Høit.)
Jeg har et Par Ord at fortælle Dem;
Men Sagen er saa aparte, saa egen,
At jeg er virkelig ganske forlegen.
Enhver af Dem formoder bestemt,
At see en Comedie her iaften;
Og dersom det ikke var gaaet saa slemt,
Saa havde vi uden Spørgsmaal havt'en;
Men nu bli'er det Hele Vind, kan jeg troe.

Historien er i Korthed denne:
Jeg har den Lykke privat at kjende
Den kuhnske Troupe paa Vesterbro;
Ja, jeg tør paastaae, hos denne Bande
Kan jeg betragtes som Potte og Pande.
Jeg stolede derfor paa Hjælp fra den
Og tænkte: „Da vi er' saa meget intime,
Saa tjene de vel deres gamle Ven
Med en eller anden smuk Pantomime."
Og ubekymret, i denne Tro,
Jeg traved' imorges til Vesterbro.
Jeg fandt som sædvanligt den lille Laage
Ved deres Theatèr paaklem, og saae
En gammel Kone derinde staae
Og feie Støvet af Hjørner og Kroge.
Er Nogen hjemme? jeg spurgte. — „Nei." —
Hvor er' de da nu? — „De er' reist deres Vei."
— Hvorhen? — „Jeg troer, til St. Petersborg."
— Aa!! —
Her stod jeg en kjøn; fortvivlet jeg saae,
At alle vore Planer i Skarnet laae.
Jeg stamped' med Foden; jeg slog mig for Panden;
Jeg var ikke langt fra at gaae fra Forstanden.
Da saae jeg med Eet ved det svage Skin
Af Konens Lygte, der rørte sig Nogen;
Det løb paa Theatret ud og ind,

Som dunkle Figurer, der sees i Taagen.
Nu strakte det sig og nu gav det efter;
Nu sank det sammen, og nu vandt det Kræfter.
Den smidige Krop
I Bugter naaede mod Loftet op.
Hvem — spurgte jeg — er det, der rører sig der?
Nei see, nu er det os ganske nær!
„De der? — begyndte Konen at tale —
Det er Skygger af Selskabets Personale."
Hvem? Skygger? — jeg svarede stødt — hun har,
Det mærker jeg sagtens, mig lidt til Nar.
— „Ih, nei! min Herre! — gav Konen til Svar —
Det er jo bekjendt, naar bort de drage,
Saa lade de deres Skygger tilbage.
Deslige Personer reise, De veed,
Med allerstørste Sparsommelighed.
Hver Plads i Vognen er overfyldt
Med Folkene selv, og Hver har sin Byldt.
Saa seer De selv, mellem al den Stads
Kan Ingen faae til sin Skygge Plads.
Den bliver da her. Man lukker den inde,
Af Oeconomie, for Plads at vinde."
— Forundret hørte jeg Konens Ord.
Iførstningen tænkte jeg, hun bedrog mig.
Men, da hun nu høit og helligt svoer,
Saa nægter jeg aldrig, at det slog mig.

— Ja, hvad der er mere: den gode Madame
Forsikkred', at Skyggerne var, naar det gjaldt,
Saa flinke som Folkene selv i Alt
Og kunde gjøre ganske det samme.
— Nu, kort at fortælle, jeg tænkte som saa:
I Æslets Sted man nøies med Grimen;
Og kan man ei noget bedre faae,
Man nøies med Skyggen af Pantomimen.
For gode Ord — og for Penge — jeg fik
En Sæk af Madamen; med Sækken gik
Jeg op paa Theatret og fik til Lykke,
Skjøndt langsomt, i Sækken den største Skygge.
Det var Pierrot. Han stod og sov
Med Ryggen lænet mod en Coulisse,
Der forestilled' en Deel af en Skov.
Jeg tog ham vaerligt, da Karlen er grov,
Og løfted' den spidse Hat fra hans Isse
Og putted den ned. Han rysted' og gjøs
Og gabed' gefærligt, som om han frøs.
Men, da jeg tilsidst fik ham selv i Sækken,
Da foer han i Søvne sammen og nøs.
— Da han var forvaret vel, kom Rækken
Til Harlekin med samt Columbine.
De stod fordybed', med Ømhed i Mine,
Med Kjærligheds-Sprog i hvert Øiekast,
Og holdt hinanden omfavnet fast.

Nu veed man, om ogsaa Verden gik under,
Og Stjerner og Maane faldt ned med Dunder,
Det mærkedes ei af et elskende Par.
Jeg nærmed' mig da med Sækken, var snar,
Og mens de kyssedes ømt paa Munden,
Jeg lagde dem lempeligt ned paa Bunden.
— Og efterhaanden maatte de Andre,
En efter den Anden, i Sækken vandre:
En Jomfru Levin med forkortet Skjørt;
En anden, der var urimelig snørt;
De tvende Pricer, den gamle Kuhn,
En Mand fra Kapellet (jeg troer, det var Bruun),
En Troldmand, en Amor, en Pyntekone,
En Mand, der saae ud som Pantalone,
En Pollicinel, og mange Fleer,
Som man sædvanligt paa Broen seer.
— Her har jeg dem Alle —

(peger paa den tomme Sæk.)

Ifald De ville,
Høistærede! kan de begynde at spille.
Men, for at der ei skal spilles omsonst,
Jeg beder Dem mindes vel, at vort Stykke
Er i sig selv ingen egentlig Kunst;
Ak nei! af Kunst det er kun en — Skygge.

Amors Poetik.

(Skrevet som Prolog til Lystspillet „Amors Geniestreger".)

Imens den iisgraa Trækfugl, Frosten, bygger
Paa Land og Sø en Rede.
Snart af chrystalne, grændseløse Stykker,
Og snart af frosne Draabers Kjede;
Mens Sneens Fog, som hvide Duun, sig brede,
Og Øiet blændes af de tætte Lag,
Der overalt berede
Et kjøligt Leie for en Vinterdag —

Og mens den øde Lund, den frosne Vove
Forener ved Kaminen
Hvad før var skilt paa Søen og i Skove;
Mens Sang og Spil og Dands ved Tambourinen
Og Kunstens Foraars-Skjær
Adspreder Taagen, der mit Hjem formørker,
Indbyder jeg Enhver,
Der er en Ven af Kunsten, som jeg dyrker.

Desværre veed jeg, Kindens Rose daarer
Og giver Plads for hvide
Vandlilier, der skyde frem blandt Taarer.
En Gud, en frygtet, sidder ved min Side.
Han griber mine Glæder,
Mit Hjertes Varme, Pulsens raske Slag,
Min muntre Time med min mørke Dag,
Mit friske Liv, min Sundheds Aandedrag,
Alt han berøver mig som en Forræder,
Der leer ad mine Taarer, naar jeg græder.

Og denne Gud er Tiden: hvad jeg føler
Og tænker flygter fra mig, mens jeg nøler.

Min hulde Musa, du, min Sangs Veninde!
Din Finger peger paa
Minutterne, der ubenyttet svinde,
Og Aarene, der frugtesløse gaae.
Lad mig din Cither laane!
Lad mig end eengang sødt beruses i
Din Tales Poesie,
Og inden mine dunkle Lokker graane,
Ledsage Tacten af din Melodie.
End eengang lad mig slaae de gyldne Strenge!
Jeg veed jo ei, om jeg formaaer det længe.

Men siig, hvem vover jeg blandt alle Guder,
Der herske paa Olymp, at vælge til
Beskytter af mit Citherspil?
Jeg seer, min Musas Smiil mit Valg bebuder.
Hun peger hen paa ham, den lille, blonde
Og blinde Gud, der lærer Nattergale
At slaae og unge Pigebørn at tale;
Han, der forsøder Luften med sin Aande
Og svangrer den med Længsel og Begjær,
Den skjælmske, stundom i sit Forhold løse,
Men dog til alle Tider gratiøse,
Gud Amor, kjendt, jeg tænker, af Enhver.

Tidt har han fulgt Poeten paa hans Gang.
For Baggesen han hvisked' om Gunløde;
For Adam sang
Han Digtet, det vidunderlige, søde,
Om Valborg, der for Axel leed og døde.

Jeg skylder ham uendeligt. Han bragte
Mig tidlig til at stræbe
Og troe paa de Forhaabninger, han vakte.
Han lagde Rimets Vellyd paa min Læbe;
Thi, mens jeg end var ung og tidt bedrøvet,
Han stod bag Løvet

Af Busken, hvor jeg sad og jamred' saare.
I Flugten greb han skjemtende min Taare
Og gjorde — mon I gjætter? —
Af Taarerne de deiligste Sonnetter.

Han kjælede for mine Phantasier,
Han hjalp mig, naar jeg sang for min Veninde;
Han lærte mig, med Versets Melodier
Et reent, naturligt Udtryk at forbinde.
„Er' dine Digte — sagde han — studeerte;
„Er' Vendingerne tvungne;
„Er' dine Følelser i affecteerte,
„For Øret ikke vante Lyd besjungne:
„Fortvivl da, Digter! om din Kunst,
„Og beed mig før i Prosa om min Gunst.
„Jeg og min Moder
„Skye Eders Digtes tvungne Perioder."

Han viste mig, Ideen vorder plat,
Af rene Formers Ynde
Og af det rette Tonefald forladt.
„Betænk itide hvad du vil begynde,
„Og stem din Cither til
„Det Thema, Sangens Fader
„Skal høre, naar han lytter til dit Spil.

„Betænk, at Pigen, som du elsker, hader
— Saa slutted' han — en klodset Elskers Lader.“

Jeg fandt, det var min Pligt,
Blandt denne Guds utallige Bedrifter,
Hvormed han Held, men ogsaa Vanheld stifter,
At vælge mig Sujettet til et Digt.

— Tillader nu, Høistærede! (jeg mener
Blandt Damerne: de fleste;
Blandt Herrerne: de dygtigste, de bedste)
Tillader mig som Tjener
Af Amors Vink og Gudens Kjæledægge,
Mit Digt for Eders Fødder ned at lægge.

Hvis I belønne huldt med Eders Gunst,
Ei Digteren — den ubekjendte Sanger
Saa stort et Held ei venter, ei forlanger —
Men Digtet, Frugten af min Kunst:
Da skal jeg, trods den slemme Beltpassage,
Og trods den strenge Frost
(Jeg seiler med Poeternes Courage
Og kjører med poetisk Extrapost)
Hvert Hjertesuk til Amor transportere,
Hver Bøn, samt al den Kjærligheds-Malheur,
Der hidindtil laae over i Korsør,

Og Guden Eders Sag recommandere.
Han staaer paa Springet;
Spendt er hans Bue; Pilen er bevinget;
Han lyder mig som Digter ubetinget.

Men — hvis en bidsk og knurrende Kritik
Paa Et og Andet hist og her vil anke,
Og skiller plumpt, som nu og da er Skik,
Fra Digtets Indhold og dets Tanke
Den Form, hvorunder de Betydning fik:
Da pukker jeg paa Amors Poetik
Og fordrer af min Dommer, før jeg dadles,
At han betænker: Stof og Form er eet
I Digtekunstens høiere Gebeet,
Og at ved Formens Skjønhed Stoffet adles.

Rødhætten.

En Capriccio.

(Fremsagt paa det kongelige Theater af afd. Skuespiller Winslow d. 19. Febr. 1832.)

Der er et gammelt Sagn, der melder om
En lille rød og høist mærkværdig Hætte,
Der øieblikkeligt, saasnart den kom
Paa unge Pigers Hoved, kunde sætte
En rose d'amour
I Sikkerhed mod unge Herrers Cour.

I vore Dage
Det vilde lidt af Hedenskabet smage,
Ifald et ungt og yndigt Blod
Med røde Huer
Beskyttede sig mod
Den Fare, der Uskyldigheden truer.
I vore Dage veed Enhver,
Hun være Pige, være Kone,
Der er, som Værn om hendes Uskylds Throne,
En bedre Trolddom hende nær.

Mod Smigrerier eier hun et Øre,
Der kjender hvad det tør og hvad det ei tør høre.
Blot med et Øiekast
Afvæbner hun den tøilesløse Last.
Ja, det er vist og fast,
At man i vore Tider
Kan være retirée saa meget som man gider.

Nei, det er andre Sager,
Der nutildags et Fruentimmer plager.
Der er en værre Nød,
Mod hvilken unge Koner (thi jeg sigter
Især til disses Rettighed og Pligter)
Med Grund endnu tør ønske sig en rød,
Forheret, lille Hætte, der kan være
Til Bistand for dem selv og Qvindekjønnets Ære.

Alt ofte har jeg speculeret paa,
Hvorledes somme,
Særdeles skikkelige, næsten fromme,
Ved Frygtsomhed bekjendte Piger faae,
Saa snart de blive gifte, denne Stemme,
Der dominerer Mandens, denne Magt,
Hvorunder Manden krymper sig forsagt,
Hiin Enevolds-Regjering hjemme,
Hiin Kraft, der i Pantoffelen blev lagt.

Hvo lærer da en Due
Med en Commandorøst at true?
Hvorledes bringes han,
Der er Naturens Mesterstykke, Manden,
(Jeg veed for Pokker dog, at man
Hos En og Anden
Af Mesterstykkerne har fundet Been i Panden)
Hvorledes bringes han i saadan Grad
Til nu at vise sig saa rød og feig og flad?
Ja, han, hvis Mod ei Grændse kjender,
Han lyder tvende fine, blode Hænder!
Hvis det gaaer til foruden Hexerie,
Saa troer jeg, paa min Ære,
At, trods den nyeste Theologie,
Den Ondes Magt er blot og bar Chimaire.

Da Sagen rigtig er interessant,
Har jeg studeert og svedt, i Bøger rodet,
Indtil Bekræftelse jeg fandt
Paa Det, jeg havde længe alt formodet.
Ja, mine Herrer! det er næsten vist,
Hiin Magt, der gaves Konen,
I Kraft af hvilken hun tilsidst
Alene fylder ud den hele Plads paa Thronen,
Hiin Magt, mod hvilken vi udruste os omsonst,
Den er en Virkning af — den sorte Kunst!

Og for den rene Sandhed at berette,
Den stikker i en rød, forheret, lille Hætte.

Jeg sad en Dag
Og bladred' i min Bedstefa'ers Papirer,
Hvori der meldtes snart om Dommens Dag,
Snart om Arabiens Emirer,
Snart om det Kunnersdorfer Slag.
Snart traf jeg paa en grumme lærd Beretning,
„At gjøre Guld af alle Slags Metal,"
Der havde været ganske klar, ifald
Et Punktum havde havt en Eftersætning.
Omsider blandt Endeel, hvortil jeg kom,
Om Kjøbenhavns Beleiring og dens Glorie,
Jeg traf et Manuscript, der handled' om
Min Oldemoders Giftermaals-Historie.

Paa hendes Bryllupsdag — saaledes lyder
Historien — kom hendes Amme Mette
Og sagde: „A —" (jeg haaber, man kan gjette,
Hvorfra hun skrev sig, fra de kjære Jyder)
„A har, mit Barn, i lang Tid gjemt
En Gave, som a har for dig bestemt,
Som du maa itt' forsmaae." — „Lad see, min Mette!
Hvad er det da du har?" — „Det er en Hætte"

— Var Ammens Svar; hun kaldte saa
Et Hovedtøi med røde Strimler paa
Og lutter røde Baand — „men denne her, mit Barn!
Hvis den sin Lige har, a være vil et Skarn.
See bare paa den! A har faaet den fra
En Kone fra den samme By som a.
Hun fik den fra en Mand, der havde flakket
Omkring i Egnen med Zigeunerpakket.
Naar nu du bliver gift, saa sæt kun Hætten paa,
Og a vil døe paa, alle Nykker,
Der nu og da en Ægteherre trykker,
Vil strax forgaae.
Ved Hjælp af den du bringer
Din Mand til Alt, og gjør ham snart saa tam,
At Du kan vinde ham
Omkring en Finger."

Min Oldemoder, der fra første Færd
Ei havde fundet Hovedtøiet
Den lange Tale værd,
Var allermindst med Slutningen fornøiet.
„Aa, skam dig, Mette!" — brød hun ivrigt ud —
„Er det at tale til en Brud?
Omkring en Finger? Troer du, jeg
Tyrannisere vil min søde Nicolai?

Nei, han skal justement regjere.
Han er min Herre, han er Alt,
Og jeg vil Intet høre mere!
— „Nei, Barn, nu bli'er det altfor galt!
Du kan jo brug'en
Naar selv du synes, saa engang om Ugen."
— „Nei, nei!" — „Ih jo! Kom nu!" — „Jeg
siger Nei!
Nu skal du gaae din Vei!"
— „Jaja! A veed, du har dit eget Ho'de.
Gjør hvad du vil! See Tiden an.
For min Part a har brugt den mod min Mand.
Og er du klog, saa brug den, naar du kan.
— A lægger Hætten her i din Commode."

Med disse Ord gik Mette, der var kort
For Hovedet, foruden Afsked bort.

Min Oldemo'er blev gift. I fjorten Dage
— Ja, tænk, i fjorten! — lod
Gud Hymen hende selv og hendes Ægtemage
Al mulig Enighed og Lykke smage.
Men paa den femtende forstod
Tyrannen, der er alt det Ondes Rod,
Den slemme Kjedsomhed, vor unge Brud at plage.

Historien fortæller ei bestemt,
Hvorfor min Oldemoder
Just den Dag kjeded' sig saa slemt.
Kanskee hun havde det en Smule for — beqvemt,
For megen Overflod af Livets Goder.
Thi Sligt er farligt. Naar man har det godt,
Man væmmes ved den megen Leven flot.
Hvis man i Spil bestandig vandt,
Jeg troer, man fandt
Omsider Spillet ennuyant.
Men jeg har aldrig seet, at Nogen gaber,
Fordi han taber.

Min Oldemoder følte da som sagt
I høi Grad Kjedsomhedens Magt.
Hun maatte gjøre hvad hun vilde,
Det hjalp til Intet; hun befandt sig ilde.
Hun vilde sye, men Traaden sprang.
Hun prøved' paa at more sig med Sang,
Men Stemmen skranter,
Naar der skal synges uden Auscultanter.
Hun greb en Bog, men havde knap begyndt,
Hun fandt dens Indhold ubarmhjertig tyndt.
Tilsidst beslutted' hun at eftersee sin — Pynt.

Her gik det bedre. Phantasien finder,
At der til Klædningstykker, som: en Hat,
Et Shawl, en Baldragt knytter sig en Skat
Af lutter dyrebare Minder.
Et Livbaand og en Strimmel
Kan indeslutte Mindet om en Himmel.
Fra Fjedren af en Paradisfugl taler
Et lille Paradis, naar Phantasien maler.

Min Oldemoder fik da fat
Paa Kjole, Shawl og Baand og Hat.
Snart søger hun et Stykke frem, og snart
Hun griber til et andet i en Fart.
Saaledes, ved at lede, ved at rode,
Hun kom (kanskee ved Fandens Spil)
Omsider til
Den ulyksalige Commode,
Og fandt, som man formodentlig kan gjætte,
Den næsten glemte, lille, røde Hætte.

Beundrende hun holdt den i sin Haand.
De fine Blonder, denne rige Masse
Af dunkelrøde Baand! —
I Hast hun prøved', om den vilde passe.
Guddommeligt! Et vist coquet
Og fiffigt Sving ved den behaged' hende ret.

Har man en Pynt, hvorover man sig glæder,
Man ønsker tidt
At see den — Herregud! — beundret lidt,
Og faae at vide grundigt, om den klæder.
Min Oldemoder fik da Lyst at gaae
I Selskab med sin smukke Kappe paa.

Men nu — o Himmel! Blodet allerede
Er drevet op i hendes Kind —
Det falder hende nu først ind,
At Nicolai — og hun blev hvid af Vrede —
Han skulde være hjemme Klokken fem,
Og den var sex, og han — var ikke kommen hjem!

„Naa, han skal faae! Han la'er mig vente!
— Saa brød hun ud — han veed, jeg sidder her,
Og han — nu morer han sig med Fru Kjær...
Aa, det er skammeligt! Jeg la'er ham hente"..

Her blev hun afbrudt. Hendes Ægtemage
I Stuen traadte hurtigt ind.
„Min Allerkjæreste, han sagde, maa
I Aften paa Comedie gaae."
— „Jeg maa? Hvem siger, at jeg maa?" — „Min Søde,
Gjensvared' Manden, kan jo nok forstaae,

At jeg vil ingenlunde nøde.
Men Tingen er, at vi skal møde
I Logen hos Etatsraad Kjær. Du skal,
Naar Stykket er forbi, hos dem paa Bal.
— „Jeg skal? Hvem siger, at jeg skal?" — „Nu ja,
Da jeg har lovet det paa dine Vegne,
Saa vil jeg nødig gaae derfra."
— „I Mænd — var Konens Svar — er rigtigt egne.
Hvor har du dine Sandser?
Det er jo ikke dig, men mig, der dandser."
— „Saa gaae da bare paa Comedie"
Blev Manden ved.
„Nei, svared' hun; jeg er desuden kjed
Af denne lange, traurige Tragedie."
— „Men det er jo et Lystspil vi skal see"
Lød atter Mandens Stemme.
— „Ja, det er godt nok. Jeg vil blive hjemme.
Jo, jeg er sikkert oplagt til at lee.
Her maa jeg sidde muttersene.
Du bliver ude — saa skal man ha'e Lyst...
Ens Mand, man tænker, er Ens Trøst,
Og saa" — Her hulked' næsten hendes Røst
Og havde kunnet røre Stene.

Og Ægtemanden? Nu, han — taug.
Maaskee ham rørte hendes Stemme;

Maaskee han — hvad veed jeg — men han blev
hjemme.
Han alt var skrevet ind i det berømte Laug.

Min Oldemoder, der var kommet efter
Sit eget dominerende Talent,
Og ved en afgjort Seier blev bekjendt
Med Hættens fast vidunderlige Kræfter,
Fandt snart sin Regning ved at bruge
Dens hemmelige Hjælp engang hver Uge.

Et Aar gik hen, paa den Maneer i Fred,
Og med en deilig Dreng min Oldemo'er kom ned.
En Barselseng, man veed, tyranniserer;
Den fører med sig mangt despotisk Bud.
Fra dette Tidspunkt sig især daterer
Den Overlegenhed, en Hustru øver ud.
En Mands Anseelse, man finder,
I Barselstuen mærkeligt forsvinder,
Imens det er en afgjort Sag,
At Konens Vaabenkræfter Dag for Dag
Endog ved Hjælpetropper bli'er formerede.
Thi Doctor, Jordemoder, Barnet, Ammen
Er' lutter Allierede,
Der, naar det kniber, holde med Madamen.

Om nu min Oldemoders Mand
Med meer Courage stod paa Retten,
Der tilkom ham; om han holdt bedre Stand,
Derom jeg intet Afgjort melde kan.
Om hende derimod fortæller man,
At hun fra nu af hver Dag gik med Hætten.

Saavidt Historien. Om den er sand,
Maa staae derhen. Om vore Koner gaae
Med saa miraculøse Kapper paa,
Det veed jeg ei. Men — Kapper er moderne,
Og — hvad der ofte har mig stødt —
De unge Koner pryde tidt og gjerne
En Kappe med forbistret meget Rødt.
Det er et Factum, kan man vel forstaae,
Jeg ganske løseligt vil pege paa.

Men I, hvem Himlen har bestemt til Smykke
For Mandens Liv!
I, der i Stilhed skabe Lykke
Og inden Husets snævre Vægge bygge
Et Held, der kun kan bygges af en Viv,
I undres dog ei over, at vi prøve,
I Hexerie
At finde Grunden til den Magt, I øve.
Ak nei, det er tilgiveligt! Naar I

Blot med et Smiil beherske vore Tanker,
Og med et Diekast formaae at sætte Skranker
For al en Mands Philosophie,
Saa er det ei forunderligt, om vi
I dette Smiil, i dette Die,
I denne Magt, hvorunder vi os bøie,
Fandt Noget, der er nærved — Hexerie.

En Digter og hans Elskede.

(Morgen=Situation.)

Min Elskede sidder med tankefuldt Blik
Og yndige Lader,
Og nipper af Theens forfriskende Drik,
Og kaster i Bogen stjaalent et Blik,
Og sidder og blader.
Og alt imellem hun vugger et Noer,
Og synger: Du Søde! vox og bliv stor,
Og smuk som din Fader!

— Min Elskede ligner din blændende Dag,
Brasiliens Sommer!
Den svømmer paa Engen med stille Behag,
Og dufter og døer i et Aandedrag,
Naar Aftenen kommer.
Men Solen vækker ved Morgenens Dug
Din rødmende Dag med et brændende Suk,
Brasiliens Sommer!

Jeg kom fra Reisen med soelbrændt Hud
Og Længselens Klage;
Da mødte jeg dig, min livsalige Brud!
Blufærdig du gik med Familien ud,
Og skotted' tilbage.
Lig Sölens Straale min Tankes Glød
For dig, min rødmende Dag! udgjød
Sin Længsel og Klage.

— Min Elskede ligner din pragtfulde Nat,
Arabiens Hede!
Naar Ørkenen strækker sig heed og mat,
Da kommer den dybe, stjernede Nat
Med Skygger saa brede.
Og Natten kjøler den hede Begjær;
Dugtaarer dine Cisterner er',
Arabiens Hede!

Fortæret, Elskte! af Længselens Brand
Jeg kom fra det Fjerne.
Da traadte du hen til den eensomme Mand
Som Natten, der trøster Ørkenens Sand
Med Kjærligheds Stjerne.
Din Aande Kjølighed til mig bar;
Dit Øie, der smægted' i Taarer, var
Min skjulte Cisterne.

— Hjertelskte Hustru! min tugtige Viv!
Min Adelaide!
Hvi synker dit Hoved, et blomstrende Siv?
Hvi sidder du taus, min drømmende Viv?
Og skotter tilside?
Hvi springer Undseelsens Roser ud
Og dækker som Sløret din Kind, min Brud!
Og Nakken den hvide?

Guds hellige Moder! saa taus? O tael!
Hvad feiler dig, Kjære!
Min halve Himmel fra dig jeg stjal:
Thi har jeg Ret til din halve Qval,
Og den vil jeg bære.
Hvi peger du taus paa den sovende Glut?
Hvad? troer du mit Kjød og mit Blod forskudt?
O, frygt ei, du Kjære!

Har du da glemt, at Frelseren fik
En Krybbe til Leie?
At Ismael fandt den lædskende Drik,
Mens Hagar fulgte med haabløst Blik
Sit dyreste Eie?
O, sørg ei, at vor Fremtid er mørk!
Til Kjaba fører os Eensomheds Ørk
Og brændende Veie.

Jeg vil ei sørge, jeg heller ei kan;
Thi min er en Krone!
Dit Favntag er mit blomstrende Land;
Dit Skjød som Rigets ypperste Mand
Jeg valgte til Throne!
Naturen lyser i Kuld og Kjøn
Det Barn, der dier dit Bryst i Løn,
Min yndige Kone!

— Imens jeg talte, begyndte smaat
Min Elskte at smile.
„Tys! — sagde hun — tael lidt sagtere blot!
„Du vækker mig Drengen; han sover saa godt,
„Og trænger til Hvile.
„Men vil du vide, hvorfor jeg er vred,
„Læs Digtet her, jeg standsede ved,
„Om „Cypripors Pile."

„Vel skal det hjælpe mig stort, at vi
„Vor Kjærlighed skjule.
„Det Digt er af dig; du skildrer deri
„Hvad du har kaldet: En Nats Poesie,
„Og lyver en Smule.
„Ak, hvad man bekjender en Digter bly,
„Det veed imorgen den halve By —
„I flygtige Fugle!"

O stands — jeg sagde — døm med Fornuft
Hvad Folk kalder Pletter.
Som Digter giver jeg Følelsen Luft
I Riim og Toner, i Rhythmernes Duft
Af ømme Sonnetter.
Er det ei Gratiens Slør, hvori
Jeg hylled' dit tugtige Livs Poesie
Og Kjærligheds Nætter?

Ak, vredes ei, at jeg skildrer Sligt
Og lader det trykke!
Jeg synes dog, det er Digterens Pligt
At skrive for Folket et trøstende Digt
Om Menneskets Lykke.
Den ømmeste Taare, den reneste Lyst,
Den giver jeg Ord og smeltende Røst
Og digterisk Smykke.

— „O, de Poeter! ja dem vil vi troe!"
Saa udbrød hun atter,
Og lulled' min vaagnende Glut i Ro,
Og hviske'd': „Din Fader er øm og tro!
„Men — sang hun med Latter —
„Tag ikke til Mønster den hæslige Mand!
„Bliv ærbar i Tale — lidt meer end han;
„Og — bliv ei Forfatter!"

Gadescene om Natten.

Alt er stille, Maanen kaster
Lange Skygger ud fra Huset.
Taus og kjærlighedsberuset,
Elskte! til din Dør jeg haster.
— Tys! en Flok af Sviregaster
Op ad Gaden drukne gynge
Og forsamles i en Klynge
Udenfor Restaurateuren.
Hør! nu buldre de paa Døren!
Hvor de huje, hvor de synge!

De er' gale! Hvor de tromme
Snart paa Døren, snart paa Ruden!
Knak! der sprang den! — Hvilken Tuden!
Jeg vil skjule mig heromme.
Vægterne fra Hjørnet komme:
„Her er nok Maleficanter;
Stop ham!" — Der er fleer Drabanter.
Hvor de raabe, hvor de pibe!
Kan de faae dem? — To de gribe.
— Ja, nu er' de Arrestanter.

Elskte! var den dunkle Gade
En af Romas snævre Gyder,
Hvor saa tidt en Guitar lyder,
Sang jeg dig en Serenade.
    Her forliebte Folk er glade,
    Naar en Vægter uden Studsen
    Seer dem gaae med Kindens Blussen
    Om paa Gaden som fra Sandser.
    — Der er En! See kun, han standser,
    Mens han letter paa Kabudsen,

Elskte! kold og trist er Natten;
Gjennem Luften Toner skjære,
Der endmeer mit Tungsind nære —
Fy for Fanden! det er Katten!
    — See, jeg vifter dig med Hatten
    Mit Godnat! Sov sødt, du Søde!
    Drømmens Vinger, fløielsbløde,
    Vifte til dig mine Tanker,
    Hvad der i mit Hjerte banker,
    Hvad i Sukket sagte døde.

Paa Strandveien.

Rullende henad de støvede Veie,
Kjøre vi muntert og let.
Træerne strække, medens de neie,
Efter os Bladenes Net.
Søen er speilklar,
Vandene blaa.
Stjernerne spille
Med Glands derpaa.

Kudskene smelde, Hestene springe.
Mærker du, han vil forbi?
Tversover Sporet listig vi svinge —
Jeg er en Kudsk med Genie!
Hestene rende,
Træernes Løv
Skjuler os naadig
For Qvalm og Støv.

Vinde, der lufte paa vuggende Vande!
Vinde fra Sø og fra Sund!
Kommer og kjøler min Elskedes Pande,
Vifter omkring hendes Mund!
    Elskede! Vinden
    Haster fra Sund,
    Kysser med Glæde
    Din Kind, din Mund.

I et Selskab.

Lad mig gaae! Jeg drikker ikke meer!
Jeg vil ikke meer med eder klinke.
Vinens Gud er her; men Ingen seer
Ham, den glade, med sin Thyrsus vinke.

Straalen fra Champagne-Flaskens Hals
Springer ud i skummende Cascader.
Ak, men I, som var jert Liv tilfals,
Stive staae og med forknytte Lader.

Druen vinker eder, purpurblaa,
I Madeiren eders Haab forgyldes —
Svar mig da, hvor kan I tænke paa,
Hvad en unaturlig Vedtægt skyldes?

I har givet mig den stærke Drik,
Presset hede Druer i mit Bæger,
Og vil tvinge mig i eders Skik,
Mens en Gud med mine Sandser leger.

Medens Vinens Aander kjækt befrie
Drifterne, der ellers lydigt slumre,
Skal jeg tee mig sømmeligt som I,
Sidde ned i eders Sal, den lumre.

Skal betragte følesløs og kold
Al den Skjønhed, der forbi mig sværmer,
Lægge Panden i beregnet Fold,
Vogte mig, at Ingen jeg fornærmer.

— Kjære Herre! lad mig gaae min Vei!
Drikke Viin som De, det kan jeg ikke.
De har god Natur, er kold og bleg,
De kan uden Frygt Madeira drikke.

De har god Natur og godt Humeur.
Naar De vel har klinket, raabt og drukket,
Er De dorsk og villjeløs som før,
Deres snævre Bryst som før er lukket.

Dem, jeg veed det, volder ingen Meen
Denne Viin, saa fyrig og saa stille.
Drik kun De! og sæt Dem som en Steen
Hen ved Spillebordet for at spille.

Ak, men mig beruser Vinens Magt!
Mig betvinger Vinens Lyst og Varme!
Inden i mig jubler Verdens Pragt,
Og jeg favner Alt med Beiler-Arme.

— Unge Jomfru! ung og faur og fiin!
Beed mig ei saa bønligt om at drikke!
Dette Glas med Spaniens hede Viin,
Troe mig, taaler jeg iaften ikke.

Farlig er for Mennesket den Glands,
Vinen spiller med i Glassets Skaaler.
Vinens Perler, i olympisk Dands,
Lokke med udødelige Straaler.

Disse Perler, Venus-Dine hver,
See paa mig saa brændende, saa klare —
Skjønne Jomfru! staae mig ei saa nær!
Blot et Glas — og Gud maa Dem bevare!

Hvis jeg drak — o skrøbelige Liv! —
Blot et Glas og lod mig sødt bedaare,
Faldt jeg Dem om Halsen — ak, tilgiv! —
Trykte Dem til mig med Kys og Taare.

Ja, der er en Magt i Vinen gjemt,
Der med Herskerbud vort Bryst bevæger.
Denne Magt — jeg føler det beklemt —
Grumt med Menneskenes Idræt leger.

— Villig giver jeg Enhver sin Ret.
Jeg vil troe, I gode Mænd og Fruer!
At i eders Kreds jeg passer slet;
Mig til Gjengjæld heller ei den huer.

Lad mig da, mens Legen end er god,
Gaae i Fred fra eder, gode Venner!
Her i Salen ruller sygt mit Blod;
Vinen mig med Feberhede brænder.

Det er Synd, I see paa mig med Spot,
Søge Strid, fordi jeg ei vil drikke.
Kjære Herrer! vi kan enes godt —
Nei, men drikke med Jer kan jeg ikke.

En Nat i en Jolle paa Havet.

Hvor Havet er dunkelt! Kun de skumhvide Toppe
Af mørke Bølger dukke skvulpende fra Vandet,
Som Dukænder med hvide Fjer. Jeg øiner ikke Landet,
Kun den fjerne Himmel, hvor alle Stjerner er' oppe.

See Karlsvognen, hvor den tindrer! — Tag mig med,
Kammerat!
Paa Kattegattets Vande, hvor intet Lod bunder,
Driver jeg eensomt om — og snart gaaer jeg under —
Min Arm er lam; jeg har roet som en Desperat.

Jeg har hverken Lods eller Kompas. Vandet sukker og siver
Ind i min Jolle; jeg begynder at blive mat.
Captainen — den Hallunk — har kastet mig ud i Nat
Og ladet mig ligge i Jollen her, hvori jeg driver.

Den Kjæltring! han blev vred som en Tydsk,
Da han traf mig hos Konen. Men lad ham bande!
Han vil faae at see, om Ane Mari' er kydsk!
Hendes Galaner kan fylde Nordsøens Vande.

I Stjerner! uden Medynk I gaae jeres Gang.
I skinne saa smukt, men som Iis er' I kolde.
Frelser mig, om I kan! Natten er saa lang;
Og jeg veed, min Baad kan ikke holde.

Hvad skal Enden blive? Jeg skvulper frem og tilbage —
Vinden farer over min Kind saa kold, men saa frisk.
Vi faae Storm — see kun, hvor hurtigt Skyerne drage,
Og under mig vrimler det af urolige Fisk.

Stille! Jeg hører Slag som af Aarer —
Jeg hører Pladsk i Vandet — kanskee Hjælpen kommer snart.
Det er en Storbaad — nei, mit Syn mig i Mørket daarer —
Hvem kan skyde den forfærdelige Fart?

Jesus! det er en Hai! — Der er den .... vil du bort!
Med min Aare skal jeg støde dig dybt i dit Gab!
Hvad vil du med din uhyre Flab?
Satan! vil du nappe mig? Ja, jeg skal .... vil du fort!

Hvad var det? Hvilket grueligt Ryk i min Arm!
Har den bidt min Haand af? — O, den Rakker! — See,
hvor Blodet
Vidsker ud i en Strøm saa lunken, saa varm —
Jeg vil standse det — jeg vil .... jeg vil ikke tabe Modet.

Stod Jollen blot stille! — Jeg vil lægge mig ned
Paa mit Knæ — ak, det vil ikke standse!
Med mit Halsklæde vil jeg .... men jeg segner derved!
Hvor det værker! — Ha, det er alt det jeg kan sandse!

— Jeg er mat, dødelig mat! — Herinde det banker;
Hvert Slag af mit ængstede Hjerte kan jeg høre.
Stille! stille! Forvildes mine Tanker?
Som Klappren af Seildug det lød for mit Øre.

Det er et Fartøi — o Gud! Endnu er der Haab!
Det er mig nær — see, Mandskabet paa Dækket stimler.
Jeg vil raabe dem an — — de komme, de har hørt
mit Raab —
Ak, jeg kan ikke mere — jeg svimler.

Udstyret.

(1835.)

Hil sidde I Kræmmere, store og smaa!
Hil sidde I Kjøbmænd bolde!
Vil Gud, da sætter jeg snarlig Bo,
Og agter mit Bryllup at holde.

Saa kjøbe vi ind for Huus og Gaard
Hvad Himlen vil os beskjære.
Thi er jeg kommen til Eders Boder
Alt med min Hjertenskjære.

Saa have vi sørget for Fadebuur,
For Kjøkken og Kjælder behænde.
Nu skulde vi tænke paa Høienloftssal,
Hvis Gud det saa vilde vende.

Saa have vi kjøbt os Dug og Disk
Og Maal i Tønder og Skjæpper —
Hr. Høier! I er en veltænkende Mand,
I vise mig vævede Tæpper.

I vise mig Tæpper af liflig Lød,
At bredes paa Høienlofts Tilje.
De være virked' med Rosensblad,
Med Tymian og med Lilie.

Fremmerst i Flok gaaer adelig Mand,
Og strunk han sidder paa Tofte.
Sidst man tænker paa nedrige Stand,
Der skjules af ydmyg Kofte.

Jeg kjøbte mig Silke, jeg kjøbte mig Fløil,
Og Hermelin til Belægning.
Nu skulde vi tænke paa nedrige Stand,
Paa Lemmernes Underbedækning.

Den Sommerdag blid man klæder sig let,
Men varmt under Frosten klare.
Hr. Feyerskou sidder bag bonede Disk,
I vise mig uldne Vare.

I vise mig strikkede Trøier af Uld,
Og retskafne jydske Sokker.
I vise mig Strømper for Jomfru-Fod
Og Svanebaier til Klokker.

Saa have vi kjøbt for Huus og Gaard
Hvad Menneskets Hjerte forlanger.
Min elskede Brud! gak ind med mig,
Jeg flyer Eder gyldne Spanger.

Om Halsen jeg lægger en Perlerad
Og om Eders Arm Braceletter.
Og i Eders Haar, mit blomstrende Liv,
Jeg kunstige Roser fletter.

— Dagen helder og Sol gaaer ned,
Og Kræmmeren Boden lukker.
Træd ind, min Elskede, nær herved,
At see paa de flettede Vugger.

Allerkjæreste min, og rødm kun ei,
Og skot kun ikke tilside!
Haabet beskjæmmer aldrig en Mand;
Han tænker paa Alt itide.

— Dagen helder og Sol gaaer ned,
Og Skyggerne vorde saa lange.
Nu mærker man ei til Menneskets Dont
Og ei til Fuglenes Sange.

Aftenen glider saa sagte ned.
Nu nærmes Natten den blide.
Min Hjertenskjære, saa trøst jeg gaaer
Til Hjemmet ved Eders Side.

Smaadigte fra Rom.

I.

Om Aftenen, o Rom, er' dine Gader
Belyste sparsomt. Blandt antike Steen
Og Søilestumper snuble mine Been,
Og i moderne Dynger Skarn jeg vader.

Kun hvor Madonnas, hvor en Helgens Billed
Paa Muren af et Huus er ophængt, sees
Lanterner, Voxlys, stundom vel en Snees,
Af from Uvidenhed foran det stillet.

I Helgener! jeg nægter Eder ei
Det Ave, Romerinden til Jer beder.
Ved Eders Hjælp jeg mangen Nat fandt Vei
I dette Mørke, der gaaer ud fra Eder.

II.

Hvad er Grunden — spurgte jeg igaar
Min Værtindes Datter — hvad er Grunden,
At den unge Romer Kappen slaaer
Over Skuldren og bedække Munden,
Ja endog til Panden Kappen naar?
„Eh, perchè!" — hun gav til Svar igjen
Noget skjødesløs, men dog med den
Romerinden egne gentillezza —
„È cosi costume, è grandezza!"

Ak, hun feiler! — Romerne, der see
Alle Gader, alle Torve bære
Vidnesbyrd om en forsvunden Ære,
Mens de selv, som paa et Mausolee
Sønderbrudte Statuer, beskues
Af den Fremmede med Ynk, maae blues,
Rødme for sig selv og skamfuldt gaae
Der hvor Fortids Mindesmærker staae.
Derfor hylle de sig ind paa Gaden;
Derfor gaae de skulende forbi
Minderne, der graves ud i Staden.
Hiin Triumphport, dette Bad, Façaden
Af et Tempel, Søilers Symetrie
Fylder Romeren med Skræk; han fæster
Blikket sky paa Keiserborgens Rester.

Man berømmer Julius, Gregor,
Sixtus, Pius, Alexander. Gruset
Har de ryddet fra den gamle Jord.
Hist sig hæver atter pragtfuldt Huset,
Hvor August har boet. Fra Colosseum
Lyder — o Forandring! — et Te Deum.
Templerne, forsvundne Guders Hjem,
Aabnes atter. Vaticanet
Bugner af de Skatte, man trak frem,
Af de Monumenter man har ranet
Fra en Jord, der skamfuld skjulte dem.
Og den Fremmede forbauset triner
Mellem Forums herlige Ruiner.
Med Begeistring fælder han den Dom:
Man har gravet ud det gamle Rom!

Ak, og under denne travle Færden,
Denne Rydden af en hellig Jord,
Al den Iver efter hvert et Spor
Af en glimrende, men uddød Verden,
Synker Romerstaten Trin for Trin,
Drømmer Romeren i Processioner,
Slummerdysses af Sixtinas Toner,
Stirrer sig paa Vorlys-Kjerter blind.
Fede Munke synge, mens han sover;
Og, som Guder for Barbarer faldt,

Sees han med ukjendelig Gestalt
Som en Torso knuust og styrtet alt;
Seclers Gruus har lagt sig alt derover.

Pius, Alexander og Gregor!
Naar skal vel den Reisende, der kommer
Til sit Hjem fra Eders Munkes Chor,
Glad berette: Pavens Magt er stor!
Han har gravet ud den gamle Romer!

III.

Rom, bemærker den Reisende snart, er ypperlig brolagt,
Rullende glider man let over de huggede Steen.
Sovende sødt og fromt Prælaten kjører til Kirken;
Den apostoliske Vogn jevnt og mageligt gaaer.
— Hellige Steen paa den appiske Vei! I ligge kun ujevnt.
Kjører man ind paa Ier, bliver man ængstet og stødt.
Vil I mane den søvnige Slægt? O, spar' eders Møie!
Hvem har Templernes Sprog, hvem have Statuer vakt?
Her i den hellige Stad, hvor hver Mand troer paa et Under,
Og hvor ugentlig eet offentlig sees adopteert,
Naar den appiske Vei, naar Stenene skrige til Himlen,
Troer man det ikke; man veed, Troen derpaa er forbudt.

IV.

„Seent om Aftenen knirked' min Dør" — en Tydsker
fortalte —
„Røvere! raabte jeg høit. Skjændige, romerske Pak!
„Hurtig en Arm blev lagt om min Hals; og Røveren,
tænk Dem!
„Var den velsignede Glut, hende, der røver min Ro."
— Jeg gik hjem melancholsk, slog an de lyriske Strenge:
„Amor! flygtige Gud! nægter du Digteren Stof?
Eller, o Himmel! maaskee du gaaer og søger mig hjemme
Ved den kjølige Strand, husker ei paa, jeg er reist.
Veed du det ikke, saa hør: jeg boer i Via Frattina,
Fjern fra Venner og Slægt, fjern fra mit Fædreneland,
Fjern fra dem, hvis Kjærlighed før har været min Lykke.
Tro mig, aldrig som nu har jeg behøvet din Hjælp!"
— En af Muserne fløi forbi og standsed' i Farten:
„Er du bedrøvet, min Ven?" — „Amor har nægtet
mig Stof."
— „Daarskab! brug din Fornuft, og husk paa Himeros'
Luner.
Du har jo klaget for mig over den grusomme Gud.
Tænk paa Kjærlighed ei; betænk din Tids Interesser!
Føler du Drift til Sang, klag ikke, der har du Stof!"
Ilende bort hun gav mig — gjæt! — en Stænder-
Forhandling,
Pakker Aviser paa Tydsk, Pakker Aviser paa Fransk!

Ak, i vor Tid holder endog Parnasset Aviser!
Intet Under, at jeg politiserer i Rom.
Men fortredelig gaaer min Tid. Den romerske Himmel
Diner jeg knap af Sorg over den romerske Stol.
— Amor! flygtige Gud! o send din ømme Bekymring!
Den var mig let tilforn! tung er mig Staternes Brøst.
Glem blot ikke, jeg boer i Rom, i Via Frattina,
Skraaes for en Modeboutik — Huset er vist dig bekjendt.
Tidligt og silde man seer den flittige, smukke Modista
Sidde derovre og sye, hyllet i Blonder og Baand.
Kun imellem hun kaster et Blik, et skjelmsk, men et stjaalent,
Til mine Vinduer op — Huset er vist dig bekjendt.
Det er en herlig Glut! I Carnevals-Dagene stjal hun
Mangt et Hjerte, der nu offrer dig Bønner og Suk.
Vims og munter sværmed' hun om, ageerte Tedesco,
Klædt i en Maler-Habit, Blouse med Fløiels-Barret.
Nydelig saae hun ud med Knebelsbarter og Fipskjæg,
Maske hun ei havde paa; ak, thi hun veed, hun er smuk!
— Skraaes over for det yndige Barn, o Søn af Cythere!
Boer jeg. Skynd dig og kom! — Huset er vist dig bekjendt.

Fornarina.

Den skjønne Fornarina, Raphaels
Maitresse, som bekjendt, er malt af Tvende:
Af Giulio Pippi først; og siden hendes Sjæls
Behersker, Raphael, har afmalt hende.

Ja, du har truffet, Giulio, paa ēn Prik
Hiin klare Pande, denne Mund, der smiler,
Mens forud for Mysteriet den iler;
Og Attraa er i hendes Blik,
Og hedt i Karnationen Blodet ruller.

Men du har malt os Bolersken. For mat,
For blød og slap er Arm og Bryst og Skulder,
Som leed hun af en gjennemvaaget Nat.

Hvor anderledes, Fornarina, straaler
Din Skjønhed hist i Florents Gallerie! *

* Hvor Raphaels Portrait af hende findes. Giulio Romanos er i Rom.

Det Held, der flød til dig fra fulde Skaaler,
Forkynder mildt dit Aasyns Harmonie.
En stille Sandselighed duftig svømmer
I Diets Dyb. Du undrer dig endnu,
Og et undseeligt Træk fortæller os, at du
Om Kjærlighedens Lykke drømmer.
Alt tyder paa, at du er ung og sund,
Tilfreds med dine Kaar. Men Munden tøver
Endnu blufærdig, fremmed, mens den prøver
I Ord at fatte din Tilfredsheds Grund.

Henimod Aften ved Rom.

(Efter et Malerie af Küchler.)

Dagen med slappe Vinger synker saa heed, saa mat,
Og vender sig varmtaandende mod den kjølige Nat.
Luften glimrer med Støvet i Solens Straaler; lummer
Og trykkende den standser og dvæler som i Slummer.

Men Vinden rendser Luften. Aftensolens Skjær,
Spillende vidunderligt, forgylder Lundens Træer.
Og Vedbend og Pinie, der staae i Markens Furer,
Sees i Aftenrøden med skarpere Contourer.

— Stille, jeg hører Stemmer. Der er Folk nær herved.
Et spædt Barn skriger; en Qvinde taler med.
Melodisk, fast sørgmodig hun siger lavt: „Maria!
Prendi il bambino. Eccolà tua zia!" *

* Maria! tag Barnet! — See, der er din Tante!

Fra den Kant kommer Stemmen; hist skimter jeg en Muur,
En Rest af Ruiner ved et brøstfældigt Skuur.
Jeg vil nærme mig forsigtigt mellem Krat og Stene —
Hiin lille Busk afveien — ak, hvilken yndig Scene!

En Qvinde, ung og fyldig, med halvblottet Bryst,
Fordybet som det synes i sød veemodig Lyst,
Sidder hist paa Bænken og lader Blikket glide
Med Omhed og Bekymring fra Drengen ved hendes Side.

Det er en dygtig Unge. Hvor but og hvor vred
Han skeler til Katten, der taus har sat sig ned.
Man seer, hvorpaa han tænker, imens han løfter Skjorten.
Længe varer det ikke, saa napper han nok Morten.

Han holder sig til Moderen, er Kjæledæggen vist,
Skjøndt nu har hun kun Øie for hans Broder, Glutten hist,
Den lille halvaars Pusling; han stikker frem dernede
Af en flettet Gangkurv som en Fugl af sin Rede.

At gaae skal han lære, det lille, stakkels Kræ!
En Qvinde, vel hans Moster, har lagt sig ned paa Knæ
Og lokker ham med Haanden. Der fik han fat en Finger.
Som alle Smaabørn pleie han den til Munden bringer.

— Ja, yndig er denne Gruppe! Og over Hver især
Kaster Aftenrøden et klardunkelt Skjær.
Hvilken Ro! hvilken Stilhed! Hvor skjøn er Qvindens
Smerte,
Mens hun seer paa Glutten, hun har baaret under Hjerte.

Med et Blik som dette kan kun en Moder see.
Der er en øm Erindring, der er en Fødsels Vee,
En Kummer for den Fremtid, der Barnet er beskikket,
En stille Glædes Tindren og en Ydmyghed i Blikket.

— Tys! jeg hører Fodtrin. Folk gaae til Huset hen.
Det er vel bedst, jeg stjæler mig sagte bort igjen.
Jeg vil ei forstyrre Jer, i Fred I boe og bygge!
Madonna, som I haabe, beskjærme huldt Jer Lykke!

Reisen paa Apenninerne.

Skrevet til Melodie af Fredmanns Epistler, Nr. 47.

Morgentaagen stiger, fugtig og raa;
Bolognas Paladser i Dæmringen staae.
I Stilhed vi kjøre; den pragtfulde By
Passerer i Tanken Revüe.
Luften falder kjølig; hjælp mig et Gran!
Fast fryser jeg som en forfrossen Toskan.
Min Kappe gled ned fra min Skulder — see saa!
Til Florents, til Florents vi gaae!
Nu er Vognen mit Huus, Veturinen min Vært.
Kammerat, Appeninen skal tages paatvert.
Med et Forspand af Stude — see kun, i Galop!
Bestige vi Bjergenes Top.

Hvem er det, der kommer? En med et Læs.
Der bøier han ind paa det duggede Græs.
En Hest og et Æsel, det er hans Spand;
Man hjælper sig her som man kan.
Trøien har han slængt om Skulderen løst,
Og hviler paa Knipperne fast gratiøst.
Hans Ansigt er solbrændt, mørkt er hans Blik;
Han smelder og pidsker sit Krik.
— See, hvor Taagerne skilles og Solen gaaer op!
See, hvor Bjerget i Dæmringen løfter sin Krop!
See, hvor Himmelen klares! — En Sky driver hen,
Og flygter og nærmes igjen.

Kommer du fra Danmark, svævende Sky?
Ak, dig har jeg seet ved min Fædrene-By.
En brændende Middag paa Himmelens Blaa
Du sneehvid og skinnende laae.
Bierne med Brum blandt Kløveren fløi;
Jeg hviilte mig døsig og træt paa en Høi.
Mit Ansigt jeg dækked' paaskraa med min Hat —
Saa varm, saa behagelig mat!
Hvis du drager tilbage, saa hils paa mit Hjem!
Hils dem Alle! fortæl, hvor jeg tænker paa dem!
Men fordølg mine Klager! fordølg, at jeg tidt
Af hemmelig Hjemvee har liidt.

Veien bliver munter. See, den er fuld
Af Kærrer og Æsler, belæssed' med Uld.
Der kommer en Reisevogn, bygt elegant,
En engelsk Karosse, min Sandt!
„Den var aldrig engelsk." — Jo, jeg er vis —
Fra Vinduet kikked' en gabende Miss.
Paa Bukken en Morian sad som en Steen;
En Bulbider mellem hans Been.
— Gaetano! saa stands dog! Hvad I har en Hast!
See, min Kuffert er skrabet. Bind Tougene fast!
Og min Hat, ak, min Hat — er da Mennesket gal? —
Er gledet af sit Foderal.

Hele Dagen gaaer det opad og ned,
Mens Solen har hævet sig brændende heed.
Og Luften er varm som ved Midsommers Tid;
Ja, Himlen af Heden er hvid.
Popplen staaer ved Veien, dækket af Støv,
Men dybt i October med blomstrende Løv;
Og Engen paa Skraaningen, dufter den ei
Som Engen i Danmark i Mai?
— Kjære Venner! betragter den Udsigt vi har!
Seer igjennem min Kikkert! — Ja, deiligt, min Fa'er! —
Hine blaalige Bjerge, man fast skulde troe,
Var Skyer, der slog sig til Ro.

Vognen holder stille. Skal vi staae ud?
Ak nei, Veturinen har hentet en Stud.
Betragt kun, hvor Bjerget kneiser mod Sky;
Til Forspand vi trænge paany.
Egnen bliver øde, stenet og raa,
Ved Siden af Bjerget gaae Veiene skraa.
Og Luften er vindig, Støvet slaaer op
Mod Pilens forknyttede Top.
En avant! Veturinen og Driveren alt
Svinge Pidsken og skrige — det gaaer med Gevalt.
See, hvor Dyrene trække! see Hjulenes Spor!
— Den Bakke var Satans, min Bro'er!

Aftenrøden hist, et Purpurgevandt,
Drapperer sig langsomt om Skyernes Kant.
Og Veien gaaer nedad; Bjergene slaae
De graanende Skygger derpaa.
Hesten traver hurtig, munter og let,
Med Bjælder om Halsen, i Manken et Net.
I Dalen dernede Klokkerne gaae
Til Vesper for Store og Smaa.
Veturinen har aftaget Hatten — see kun!
Og i Stilhed et Ave bevæger hans Mund.
— Med et Ave til Aftenens synkende Gud
I Andagt min Sjæl bryder ud.

Hurra, Kammerater! Her, som jeg seer,
Er Huset, der skaffer os Natteqvarteer.
Vor Kudsk holder stille. Stop! det var bra'!
Og En spænder Hestene fra.
Kjældersvenden kommer, vindig og let,
Og slaaer under Armen en hvid Serviet.
Der er han — bevar's! — med et eneste Hop
Ved Trinnet. Aa Kjære, luk op!
Han er deilig! I Trøien af Nankin han staaer,
Med et okkerguult Ansigt og kulsorte Haar,
Med den høirøde Hue sat fiffigt paaskraa,
Og Tøfler af Saffian paa.

— Dagen er til Ende; Maaltidet holdt.
Ak, hvad skal jeg oppe? Mit Kammer er koldt.
Med Øiet, der gnikker, Naturen faaer Bugt.
Til Hvile da! Lyset er slukt!
Ude skinner Maanen, duftig og fiin,
Og stjæler sig ind ad det aabne Gardin.
O see, hvor den spiller paa Gulvet; som om
Til Sengen den trøstende kom.
Som en Natlampe høit paa det dæmrende Blaa
Skal den lysende for Apenninerne staae.
Du, som tændte dens Straaler, o Verdenens Aand!
Jeg giver mig hen i din Haand!

Slaget paa Rheden.

(Fremsagt af Mad. Nielsen paa en Aftenunderholdning
d. 1ste April 1832.)

Vel elsker jeg høit, o Danmark! din Kyst,
Der smiler med Bakker og Sletter,
Din Mark, der dufter i Sommer og Høst,
Og Skoven med Fuglens fløitende Røst,
Og Lundenes kjølige Nætter.
Dog tykkes mig fast, dit udstrakte Hav
Med ilende, blaalige Vande
Har snart paa min Kjærlighed større Krav,
End selv dine grønnende Strande.

I mangt et Rige kan Hav og Sø
Gaae ind mellem enkelte Dele:
I Dannemark ligger der Øe ved Øe;
Dem alle forbinder den favnende Sø
Og danner dem først til et Hele.
Utallige Stjerner tages i Favn
Af een og den samme Himmel:
Vor Himmel er Havet; fra Havn til Havn
Omringer det Øernes Vrimmel.

Vel ærer og agter jeg høit Enhver,
Der søger med Kraft at virke,
Hvad enten han drager et blinkende Sværd
I Krigen, eller i boglig Færd
For Sandheds usynlige Kirke.
Dog tykkes mig fast, den dristige Mand,
Der, selv naar hans Ankertoug briste,
Bevarer sit Mod paa et oprørt Vand,
Han vover lidt meer end de Fleste.

Vel veed jeg, at Seierens duftende Krands
Uvisnelig smykker de Kjække,
Der stred for Dannemarks Ære tillands;
Ja, jeg beundrer den menige Mands
Bedrift i den sluttede Række.
Jeg veed, at Søen i Bugt og Havn
Skal svinde som Dug, forinden
Vi glemme Daniel Rantzaus Navn
Og Heltens Seir over Fjenden.

Og dog, imedens jeg munter slaaer
Med Plektret de lyriske Strenge,
Fast uvilkaarligt min Tanke gaaer
Og dvæler paa Havet blandt Master og Raa'r
Og mellem de tjærede Drenge.
Naar Havet hviler i kongelig Pragt
Og glider med langlige Bølger,
Da ligger deri en unævnelig Magt,
Som Dansken aldrig fordølger.

Og naar der kjæmpes tilsøes et Slag,
Da driver det mig til at sjunge,
Om Seieren under et uplettet Flag,
Om Skibenes Gang og Kanonernes Brag,
Mens Bølgerne rulle saa tunge.
Og Vinden, der suser i bugede Seil,
Og Skriget og Dampen og Braget,
Og Skummet ved Skibenes Agterspeil
Begeistre mig høit for Slaget.

Hvad trænger en Seir paa det faste Land
Til Mindet i Digterens Sange?
Paa Landet gaaer Rygtet fra Mand til Mand,
Og Bautastene reises paastand,
Og rundt Trophæerne prange.
Og afbrændte Broer, en omhugget Skov,
Og Bakker og Sletter og Grunde,
Og Bonden, der griber paany sin Plov,
Er tusind fortællende Munde.

Men Havet er taust. Hvor Slaget stod,
Der skumme de brusende Vover.
Hvo kjender det Sted, som Kjølen forlod?
Hvo aner i Strømmen det udøste Blod,
Naar Bølgerne skylle derover?
Ja, Havet skriver med flygtig Skrift;
Det er for stolt til at bære
En Bautasteen om en Seiers-Bedrift,
Der kunde forkynde dets Ære.

Men — udsletter end den rullende Sø
Hiin Seier, den hjalp til at vinde,
Den haver den Skjæbne, den aldrig skal døe;*
For Seieren paa den rullende Sø
Er Menneskets Bryst et Minde.
Og er end et værdigt Stof for et Digt
En Kamp paa Sletten og Heden,
Jeg synger — og tykkes, det er min Pligt —
Jeg synger om Slaget paa Rheden.

---

* Sorterup.

Faa Timer endnu — da stiger paany
Af Natten paa Morgenens Strimer
Hiin anden April, hvis evige Ry
I Dannemark rækker fra By til By,
Hiin Kamps mærkværdige Timer.
Hiin Dag, hvor der kjæmpedes Mand for Mand
Mod Fjendernes vrimlende Flokke,
Og danske Grævlingehunde beed an
Alt med den engelske Dogge.

Da saae man, et Blokskib, fuldt af Brøst,
Kan stride med Orlogsfregatter.
Thi, dækkes det af et Menneske-Bryst,
Der aander med Seierens høieste Lyst,
Da møder det Vold med Latter.
Og Kampen raste — hiint Fartøi stod
En Smule paa Grund — kan ei nægtes!
Hvad siger det mere? Naar Grunden er god,
Saa staaer man fast, naar der fægtes.

Faa Timer endnu — da stiger igjen
Af Natten Skjærtorsdag=Morgen;
Og Bølgen, der ruller i Kongedyb hen,
Fortæller om mangen en falden Ven,
Der savnes i Hytten og Borgen.
Det flydende Hav er kun daarlig tjent
Med Minder for Evigheden;
Men her i vort Bryst er et Gravmonument,
Der vidner om Slaget paa Rheden.

Erindringer

fra

Hirschholm.

Titta dit åt, dit åt strand,
Ut åt siön, paa venster hand,
Dit midt öfver åt det huset,
Där som ljuset
Syns ibland.
Nei, min ros! min sockerbit!
Dit åt, der jag pekar, dit,
Dit åt skogen,
Åt den krogen
Med en skorsten röd och hvit.

Fredm. Epistl. 49.

Posthuset i Hirschholm.

Et Maanskins-Stykke.

Mel. Fredm. Epistl. 77.

Natten er kjølig og Vindene feie
Lummervarmen sagte fra Træer og Krat;
Bøgenes Blade, der gyngende neie,
Spiller Maanen paa i den dæmrende Nat.
Kammeret er mig for snævert. Endog
Hunden forglemmer sin søvnige Vane,
Kradser paa Døren; et talende Sprog!
Nu, saa gaae med, min Diane!

Ak, her er smukt! See, paa Søernes Flade
Glimrer Maanen dybt i det krusede Vand.
Tys! ingen Lyd i den eensomme Gade!
Alle sove trygt, baade Qvinde og Mand.
Skomagerkonen er oppe, min Tro!
Synger for Drengen, paa Skjødet ham sætter.
Ja, hun maa kjøbe sig Glutternes Ro
Med sine søvnløse Nætter.

Hist over Slotshavens sjunkne Terrasser
Hviler Nattens Dug som et grædende Hav.
Slottet, man nedrev i uhyre Masser,
Vidner Kirken om, lig et Kors paa en Grav.
Egnen er øde, Mathilde, hvor du
Flygtig har redet den flygtige Ganger;
Blot dine Lidelser mindes endnu
Af den tungsindige Sanger.

Tys! er det Ryttere, hisset jeg hører?
Lyden farer dump, og man skjelner den ei.
— Nei, med et Læs en Forpagtervogn kjører,
Stødende saa tungt paa den brolagte Vei.
Ak, hvilket Læs! og paa Toppen en Sæk!
Dorsk en Forpagterkarl throner derover,
Sover og nikker og vaagner med Skræk,
Nikker saa atter og sover.

End af en Skorsteen derovre sig hæver
Som et Slør af Æther den blaalige Røg,
Lyser i Maanskin, imedens den svæver
Bølgende forbi den beskyggede Bøg.
Og med et Shawl om det lokkede Haar
Viser sig En i vor øverste Stue:
Lænet til Armen i Vinduet staaer
Eensom Professorens Frue.

Hør, hvor hun synger: „See, Skyarna glimma,
„Stjernorna försilfra båd vatten och land,
„Månan i .molnet sin guldgula dimma
„Kaster öfver klappträn och såar vid strand."
Fredman! Din Sang, der er kjendt af saa Faa,
I hendes drømmende Tanke den hviler;
Ak! og i Dinenes natdunkle Blaa
Speiler sig Maanen og — smiler.

Stille! jeg hører en Smelden og Kalden;
Heste blive forspendte: „Hyp! vil du gaae!"
Bonden ta'er Tømmen og kjører fra Stalden,
Skuret hisset ovre, hvor Vognene staae.
Underlig trist er det fugtige Skuur,
Sparsomt belyst af en eneste Lygte.
See kun, hvor henad den kalkede Muur
Skyggerne vaklende flygte.

Heisa, Diane! hvad gjøer du og snuser?
Kjender du ei længer vor Postmesters Kat?
— Mærk, hvor den logrer med Panden i Kruser,
Frygter dog tilsidst for at tage den fat.
Couche! Vil du lystre! Herhid! Det var brav!
Hører du ikke, hvor Postkarlen blæser?
Oppe paa Veien der kommer i Trav
Holsteenske Vogne og Chaiser.

Posthornet klinger saa muntert i Natten;
Kudsken svinger Pidsken, og Hesten gjør Spring.
Herrer og Damer med Fjeder i Hatten
Ruller ind i Byen og seer sig omkring.
„Holla ved Porten! gjør Plads! Vi skal ind."
— Stalden er opfyldt af Vogne med Huder. —
„Seida, tilside du der med de Skind!"
— Hør kun, hvor Postkarlen tuder!

„Naa da! hvad staaer du og gaber, din Klaade!
Kan du rykke Vognen og gjøre mig Plads?
Han skal afveien! Giv Tid, Deres Naade!
Kjøter, er du grov? Saa kom an, lad os sla's!"
— See kun, der tager han fat i hans Bryst!
Men under Larmen og Skrig af Betjente
Hører man ængstlig en qvindelig Røst:
„O, lad os hellere vente!"

Rykker han Vognen? Ja see, hvor han rykker!
Med en Stige kommer geskjæftig Andrees.
Herrer i Kapper og Damer med Smykker
Hoppe ned, imens der passiares og lees.
Tjeneren venter og krummer sin Ryg;
Kudsken er mukken og grov som den Bedste!
Skaglerne spender han fra med et Tryk,
Seer til de dampende Heste.

Nu bli'er der lyst i vor Postmesters Stue;
Pigerne faae travlt, bringe Flasker og Glas.
Høfligt en Herre geleider en Frue,
Gaaer i Huset ind, og en Tjener gjør Plads.
Hvem er vel han i den skotske Carrik,
Han, der spadserer saa stolt som en Spanier,
Ryger Cigarer og fæster sit Blik
Taus paa de høie Kastanier.

See, der forsvandt han. Men udenfor Huset
Dvæler under Træet den yndigste Glut,
Stirrer paa Søen, der skyller mod Gruset,
Rislende med Skum, af en Kampesteen brudt.
Venter hun Nogen? — Ak, hvor hun er smuk!
Men hun er bleg, og hun sukker bedrøvet.
Vinden er grusom imod hendes Suk,
Spreder dem ad mellem Løvet.

Nu gik hun ind, og en Tummel jeg hører;
Vognene man kjører for Døren. „Aa hør!
Hvem er det fremmede Herskab du kjører?
— „Han er fra Ostindien; jeg troer Gouverneur."
Arme! Nu fatter jeg først dine Suk:
Sukket, der kjøligt af Vindene fanges,
Stiger, uagtet vor Himmel er smuk,
For Himeleia og Ganges.

Hør kun, hvor Kudsken ta'er paa med at blæse!
Hele Suiten kjører fra Byen igjen,
Svøber sig ind, mens den fjerlette Chaise
Ruller hurtig bort, og de Andre bag den.
Støvet, bedugget, sig løfter saa tungt,
Skjuler dem hist under Træernes Kroner;
Blot fra et usikkert, svævende Punkt
Rækker mig Posthornets Toner.

Men — det er Tid, at jeg tænker paa Sengen;
Morgenen bebudes af Taarnuhrets Slag,
Taagen fordeler sig langsomt paa Engen,
Maanen svinder bleg for den vaagnende Dag.
Kom da, Diane, lad os To gaae ind,
Slaae os til Ro og paa Leiet os lægge.
Hindres min Søvn af et uroligt Sind,
Sover nok du for os begge.

Billardet i Hirschholm.

Mel. Fredm. Epistl. 69.

See, hvor hurtigt Skyer trække
Op fra Horizonten;
Tunge, sorte de bedække
Aftenhimlens Blaa.
Vinden suser frem for Fronten
Af den tætte Skare,
Blæser alt i Toner klare
Krigs-Signal — pas paa!
Ak, hvilket Veir!
Jo, nu kan vi spadsere!
See, Skyen der!
Og bagved komme flere.
Vinden feier Sand og Blade
Henad Byens Gade;
Svalerne, der fløi saa glade,
Flyve lavt og angst.

Ja, der er et Uveir oppe!
See paa Fjederkræet!
See, hvor Bøgens høie Toppe
Pidskes ned — min Gud!
Det er accurat som Træet
Fik et Drag i Nakken.
— Men hvad hjælper al den Snakken?
Kan vi nu gaae ud?
„Nei!" — Det var bra'!
Thi kort og godt var Svaret.
Altsaa — hvad da?
„Vi vandre til Billardet!"
Bravo! Lad os Tre gaae sammen,
Snakke med Madamen,
Skaffe Viin og Glæde — Amen!
Fremad! Marsch! Allons!

Deres Solhat, bedste Frue!
— Doctor! Paraplyen! —
Ak, forvar Dem vel mod Snue!
Tag Galoscher paa.
See, det drypper alt fra Skyen;
Stødviis suser Vinden —
Skal jeg tale med Værtinden,
Mens De foran gaae?
— Søde Madam!

De har vel —? „Ja, jeg gjætter!" —
Det er en Skam!
„Der er alt tændt Lampetter."
Er der tændt? Ak, hvilke Straaler!
Knap den Glands jeg taaler.
Otte Lys i Girandoler!
Kongelige Pragt!

Lad os da begynde, Kjære!
Her er tvende Baller.*
Vælg blandt disse! — Paa min Ære,
Fruen er Regent!**
De maa ta'e det som det falder:
Jeg er deres Makker;
Vil De, Doctor? — „Jo, jeg takker!"
Læg da ud! — „Aa, vent!
Hvor er min Queue?***
Jeg kan ei med en anden —"
Fjas! Cinq à deux!

* Kuglerne, hvormed der spilles, kaldes Baller.
** Naar Tre spille, kaldes den Ene, der spiller mod de to Andre, Konge.
*** Kuglerne (Ballerne) drives frem paa Billardbordet med en lang, oventil tynd, nedentil bred Stok, der kaldes Queue (ital. Trucco.)

Stød Ballen der ved Banden! *
Hør, hvor Regnen slaaer paa Ruden!
Hør paa Vindens Tuden!
Og i Stalden brøler Studen —
Traf han? — Cinq à six.

Bravo! Ja, naar han couperer, **
Mærker man Routinen.
See kun, han quarrambolerer! ***
Han er ude snart.
Doctor! husk paa Carolinen; ****
Den kan Ingen redde;
Den gaaer i med; skal vi vedde?
Skal vi? om en Quart?
— Hvad? slap han fri?

---

* Bande kaldes den 4 à 5 Tommer høie, med Klæde betrukne Rand, der omgiver Billard-Bordet.

** Naar Spilleren med sin Bal træffer Modspillerens Bal paa Siden, kaldes det at coupere eller at skjære.

*** Naar Spilleren med sin Bal berører i eet Stød to eller flere Baller, siger man, at han quarrambolerer.

**** En af Ballerne kaldes saaledes; den kan kun spilles i de to mellemste Huller paa Billard-Bordet. Ved Tællingen vindes og tabes der meest paa den. — Det Spil, her maa tænkes udført, kaldes ogsaa Caroline.

Med ham man ei kan holde!
    Kors! Cinq à dix!
Madam! en Tremarks-Bolle!
    Punsch i Bolle! Viin i Flasker!
    — Hør, hvor Regnen pladsker!
    Midt paa Gaden eensom tradsker
    En med Træsko paa.

Ak, forløb han sig? Desværre!
Sept à dix — ei andet!
Sligt kan hænde Hver, min Herre!
Hvem skal nu? — Naa jeg!
Er vort Held med Uheld blandet,
Slaae vi det en Plade.
Lad os Alle være glade —
Sept à treize — Ei, Ei!
    Hurra! see der
Kom Punschen ind og Vinen!
    Sæt Flasken her,
Ved Siden af Terrinen.
    Stille dog! I gjør Spectacler —
    Tys! Billardet vakler.
    Kan vi spille godt, vi Stakler,
    Under al den Qvalm!

See paa ham, hvordan han bukker
Gratiøst for Fruen,
Byder Viin med Vand og Sukker —
Ak, en liflig Drik!
Skjelmsk hun seer sig om i Stuen,
Synger før hun drikker:
„Säj, är intet Mollberg qvicker?
Öfvermåttan qvick."*
    Bums! jeg løb i —
Saa gaaer det, naar man spiller
    Til Melodie
Af hendes ømme Triller.
    Ak, min Frue! naar De synger,
    Sig mit Bryst forynger,
    Og en Smerte mig betynger,
    Som — ja, hvem skal nu?

Quinze à vingt — hvad er i Veien?
Himmel! vær os naadig!
Ballen var jo Deres egen,
Som De selv slog i.
Ja, naar man er altfor graadig,
Bli'er man let forføret
Til at slaae sig selv paa Øret.

* Fredmans Epistl. 69.

— Frue! nu skal De.
    Vent! lad mig see!
Ifald De ei kan naae den,
    Stød da tournée;*
Kanskee De saa kan faae den.
    Hav den Godhed at begynde!
    Vi maae nu os skynde.
    Doctor, see! Med hvilken Ynde
    Fører hun sin Queue!

Mens hun spiller, Haaret lokkes
Rundt om Hals og Kinder;
Smiil paa hendes Læber flokkes —
Quinze à trente — hvordan?
Skal vi slaae tilveds, hun vinder?
Om et Fad med Kager?
Vinder hun Partiet, tager
Fadet jeg. — „Kom an!"
    Brav! det var Ret!
Hvad var det? Caroline!
    Vingt à trente-sept —
Jo, Kagerne bli'er mine!

---

* At støde med omvendt Queue.

See, hvor excellent hun spiller!
See, hvor Kuglen triller!
Kan hun tabe? — Hvilke Griller!
Hvad sa'e jeg? — Partie!

— Tys! der holdt en Vogn for Døren!
Det er Folk fra Landet.
Kik kun ud! — Der kommer Søren;
Med et Lys han gaaer.
Fra dem Alle drypper Vandet,
Medens ned de stige.
— Kan de see den unge Pige
Med det blonde Haar?
Kinden er rød
Af Regnen og af Blæsten.
Ak hun er sød!
See kun! hun klapper Hesten.
Ned ad hendes Silkekaabe
Glider Regnens Draabe.
„Clara! Clara!" hør, de raabe —
Ja, nu løb hun ind.

Hvor dog denne By er stille!
Og saa eensom Gaden!
See, hvor smukt! Fra Lygten spille
Smaaglimt i en Pyt.

Ei! nu faae vi Bud fra Staden!
Hør! Postillioner!
Klangen af et Posthorn toner
Meer og mere lydt.
    Høit paa det Blaa
Der titter frem en Stjerne.
    Kom, lad os gaae
Og see til vor Kaserne.
    Doctor, jeg har tømt Terrinen;
    Ak, men Theemaskinen,
    Aftensmaden, Glæden, Vinen
    Vente — lad os gaae!

Hyacintherne.

Til J. L. Heiberg, hans Kone og Moder.

(Februar 1833.)

Naar Vaaren atter paa Mark og Eng
Imellem Planterne Blomster fletter,
Og hist og her den duftende Væng
Er pyntet med Grupper af smaa Bouquetter;
Naar Storken, Bøndernes Skildvagt, staaer
Og strækker sin Hals saa stivt paa Gavlen,
Og Landmanden pløier, planter og saaer
Og lægger Planer for Efteraars-Avlen:
Da drager jeg, elskede Venner, langt,
Ak, langt fra Eder med Damp og Heste.
Min Postvogn ruller; mit Skib gaaer rankt;
Jeg kjører og seiler; mit Bryst er trangt
Valndt al den Damp og de Heste.

Jeg skal ei gaae i den kjølige Lund
Iaar med Eder til Rungsteds Bakker;
Ei see henover det deilige Sund,
Hvor Maagen lavt paa Vandene flakker;
Ei der med Øiet paaklem jeg kan
Den lumre Formiddag liggende drømme,
Mens Solstrimen langs det zittrende Vand
Og Kysten i Eet for Øinene svømme;
Ei skal jeg vækkes af Eder ihast,
Naar I med et Udraab en Seiler bebude,
Og Skibet nu kommer med Vimpel og Mast,
De skinnende Seil som yndig Contrast
Til de himmelblaa Vande derude.

Jeg skal ei gaae med Eder iaar
Til Vallerødshøien ved Hirschholms Banker,
Hvor Hannabjerget som Minde staaer
Om vore gjensidigt skiftede Tanker;
Ei der mig fryde ved Dæmringens Ro,
De lette Taager, der indhylle Dalen,

Og more mig med den taalmodige Ko,
Der vifter Bræmserne bort med Halen;
Skal ei betragte det eensomme Hveen,
Der kaster til Sjælland tungsindige Blikke,
Den triste Skov, den forbrændte Green,
Og nær ved Stranden den mægtige Steen,
Som Bølgerne skvulpende slikke.

Jeg skal ei atter som tidt ifjor
Med Eder i Slotshavens Gange spadsere,
Og lytte til Spurvenes qviddrende Chor
I Mangel af Andre, der vil musicere;
Ei undre mig over den uddøde Pragt,
Det nedrevne Slot, de svundne Cascader,
Og høre hvad Skomagerkonen har sagt
Om Spor af Terrasser i Træernes Rader;
Ei tale med Eder om Hoffets Glands,
Ei mindes bedrøvet tidligt og silde
Banquetter paa Slottet og Toure tilvands,
Og Hesten, der foer paa Veien i Dands
Med den muntre Dronning Mathilde.

Ak nei, om syvende Christians Hof
Jeg med Fru Gyllenborg ei skal tale;
Ei med Johan Ludvig om Form og Stof
Og om Poeter, der næsten er' gale.
Ak Gud! og Fredmanns Sange! ja hvem
Skal synge for mig den deilige Vise
Om „Mor på Tuppen" og hver af dem,
Jeg hørte saa tidt af Johanne Louise.
Herefter synger jeg vel paa Fransk;
Fra By til By den Reisende render;
Og Luften er lummer, og Damen er spansk,
Og Alting er herligt, men Intet er dansk,
Og langt fra mig mine Venner!

— Da Sommeren væved' et Slør ifjor
Af hvide Taager om Hirschholms Nætter,
Da dufted' mit Kammer af mangen en Flor,
Fra Eder, Elskede! sendte Bouquetter.
Iaar, hvad sender jeg Eder igjen?
Jeg reiser med Vaaren, og nu er det Vinter.

I tage tiltakke med det, Eders Ven
Har samlet i Potter, en Flor Hyacinther.
Vel visne de snart; dog er det min Trøst,
De spire vel frem igjen adaare,
Og dufte og hviske med sagtelig Røst:
I mindes af En paa den fjerneste Kyst
Med Hjemvees Længsel og Taare.

Sange, Cantater,

m. M.

Uppsala.

Mel. Herligt, en Sommernat.

Hen over Havet skal
Fjernt over Fyrisvall
Toner fra Øresund drage,
Svulmende mægtige
Over den prægtige
Høiskoles ældgamle Tage.

Midt i en streng Natur
Stiger dens gamle Muur
Op mellem Granernes Kroner.
Tryg under Fjeldets Ly,
Stolt af et evigt Ry,
Herlig i Dalen den throner.

Streng som dens Fosterjord
Stirred' den ud i Nord,
Eens under Tidens Forandring.
Men fra det strenge Blik
Lyn over Verden gik,
Gik der Ideer paa Vandring.

Ind i Naturens Dyb,
Ned til det mindste Kryb
Trængte dens ordnende Tanke;
Skilte det stridige,
Løste det smidige
Grundelement fra dets Skranke.

Lifligt dens Læresal
Tolked' for Bjerg og Dal
Krønikens Røster forbundne;
Trængte til fjerne Strand,
Viste, at Folk og Land
Suger sin Kraft af det Svundne.

Længe ved Fyrisaa
Fremmed for os den laae,
Fiernet ved Tidernes Spaltning.
Nu er den atter vor!
Fordom er vegen for
Dristige Tankers Gestaltning.

Nu fra det hele Nord
Trefold gaaer ud et Chor,
Samlet ved Øresunds Vande.
Nu fra dens Sønners Bryst,
Varmt af Begeistrings Lyst,
Stemmer med vore sig blande.

Hen over Fyrisvall
Stemmerne stige skal
Klart gjennem Tonernes Scala,
Svulmende mægtige
Hilse den prægtige,
Liljen i Dalen, Uppsala!

Sang

ved den sidste Concert i Studenter-Foreningen
d. 2den Mai 1832.

Idet vi samles sidste Gang
Iaar for Eder, elskte Venner!
Og under Instrumentets Klang
Vort Chor sin Hilsen Eder sender,
Det sømmer sig, med tænksomt Blik
At dvæle ved den Tid, der gik,
Og med et lille Gran Critik
Betragte hvad os Vaaren sender.

Den lange, vaade Vinter lod
Os ofte her til Glæden kalde;
Og denne Sal vi selv forstod
At skabe til en festlig Halle.
Og Alles Hjerter har vi seet
For Skjemt og Alvor slaae som eet;
Og Kunstens blomstrende Gebeet
Blev skiftet ærligt ud til Alle.

Thi enten Tonen rev os hen
I udtryksfulde Harmonier,
Og smeltede vort Bryst igjen
Med lutter ømme Melodier,
Hvad eller blot et aandrigt Ord,
En vittig Skjemt fra Læben foer,
Vi greb det som et samlet Chor,
Der griber samme Harmonier.

Men Vaaren skiller atter ad
Vor Vennekreds, vor Sang og Tale;
Og Skovens lysegrønne Blad
Forlokker os fra Eders Sale.
Thi Fuglen synger alt saa smukt;
Violen vinker med sin Lugt,
Og Tanken alt i munter Flugt
Vil ile bort med Spurv og Svale.

Endnu vort Hjerte blusser ungt,
Naar Foraars-Vindene sig nærme;
Og Veiret kan vi trække tungt,
Og bede Cypris os beskjærme.
Vor Puls kan banke syg og mat
For Hjertets hemmelige Skat;
Og i den sommervarme Nat
Vi kan endnu for Pigen sværme.

Vi føle vel, at hvad der nu
Bevæger vore bedste Tanker
Og sysselsætter al vor Hu
Og hemmeligt i Hjertet banker,
Det kan ei skiftes ud igjen
Og deles mellem Ven og Ven;
Thi Amor driver Tiden hen
Med Eensomhed i vore Tanker.

Men, Sommeren er snart forbi!
Med Sange komme vi tilbage,
Og bringe Hjertets Sværmerie
I Melodiens Fryd og Klage.
En Trækfugl-Skare lig vi flye
Til Skoven fra den snævre By;
Men Hjemvee bringer os paany
Til vore Venners Kreds tilbage.

Aftensang i Regensgaarden.

Vi hilse dig, o Aftenblaa,
Med dine Stjerners Vrimmel,
Mens dristig vore Tanker gaae
Fra Jorden til en Himmel.
Vel falder denne Gaard lidt trang,
Vi kan os lidt kun brede;
Men grændseløs er Tankens Gang,
Endskjøndt vi staae hernede.

Og vel er dette Huus ei stort,
Og pragtfuldt ikke heller;
Men som en kunstig Kube gjort
Med hyggelige Celler.
Og Hver af os er som en Bie,
Der laver liflig Honning
Af Lærdom, Kunst og Poesie —
Og Provsten er vor Dronning.

Naar over Eng og over Vang
Man hører Brum af Bier,
Kan vi tractere Folk med Sang
Og skjønne Melodier.
Om Dagen gaae vi til vor Dont;
Naar Solens Straaler nærme
Sig Aftenhimlens Horizont,
Begynde vi at sværme.

Thi hilse vi med Sang paany
Hiin Mylr af fjerne Kloder;
Vi hilse dig, o dunkle Sky,
Velsignelsernes Moder!
Vi hilse dig, du stille Luft,
Der hviler som i Drømme
Og bringer Lindetræets Duft
Til os i fine Strømme.

Og dig, o minderige Træ!
Vi takke for din Skygge;
Forund os længe Ly og Læ,
Og bring os Held og Lykke!
Vor Provst med Sange hilse vi!
Han og hans Huus florere!
Regensens muntre Colonie
Han viseligt regjere!

— Den klare Sommeraften alt
I Nattens Favntag glider,
Og sagte hviskes overalt:
„Nu er det paa de Tider."
Beskjærm os Alle, tause Nat!
Naar vi paa Leiet ligge;
Og, drømmer Nogen om sin Skat,
Vi bede, væk ham ikke!

Sang

for Odense lærde Skole.

Mel. Heilig ist die Jugendzeit.

Helligt være for vor Sjæl,
Helligt i vor Tanke prentet
Ordet, der fra Sandheds Væld,
For at styrke os, blev hentet!
Sandhed stammer ned fra Gud.
Helligt være os det Sande!
Helligt sig dets klare Bud
Med vor Tro og Tanke blande!

Sandhed lider ofte Spot.
Mange til dens Væld sig stjæle.
Lad den da, o Gud, ei blot
Med vor Tanke sig formæle!
I vor Tale gaae den frem!
Ud i Verden frit den træde!
Ordet fra et helligt Hjem
Paa vor Læbe tage Sæde!

Talen er et Mundsveir tidt,
Og kun saare slet den følges.
Mangen taler smukt og frit,
Men hans rette Mening dølges.
  Al vor Gjerning, store Gud,
  Vidnesbyrd om Sandhed bære!
  Og vor Sjæl, ved dine Bud,
  Som et helligt Tempel være!

Hymenæer.

I.

Eensom er et Hjertes Lykke,
Som en fangen Fugls i Buur,
Naar det ei et Hjem kan bygge
Med en ligestemt Natur.
Eensomt Mandens Dage rinde,
Livet har hans Stræben deelt;
Eensomt — til en tro Veninde
Giør hans Stræben til et Heelt.

Thi fra Hjertets Dybder stiger
Uafviselig en Røst,
Der i tause Timer higer
Hen til et beslægtet Bryst.
Videnskab og Kunst forgjæves
Vil erstatte os vort Savn.
Diet fyldes, Brystet hæves,
Læben stammer ømt et Navn.

Dette Navn, som taust vi hylde,
Er vort Væsens sande Bliv,
Er en Tilflugt, er en Fylde
For et spredt og trættet Liv.
Hvad for Ingen vi kan klage,
Og til Ingen kan betroe,
Finder hos en kjærlig Mage
Kjærlig Trøst ved Arnens Bo.

Elskte Par, hvis Hu besjæltes
Af den samme, stærke Magt,
Gode Genier formæltes
Eders nys indgangne Pagt.
Sangen tier. Eders Lykke
Anbefaler Musen mild
Til Penaterne, der bygge
Husets Held ved Arnens Ild.

II.

Vintren løfter Sceptret over Skoven,
Rigt besat med Isens Diamant.
Frosten midt i Flugten standser Voven,
Rimen blomstrer der hvor Løvet svandt.

Æolus trompeter, Eurus stormer,
Sneen jages vildsom hid og did.
Livet præges ud i strenge Former,
Strengt og stærkt som Nordens gamle Tid.

Ak, mens her paa Vinduet en Flora
Trives altfor glimrende og smukt,
Løfter sig i Sydens Lund Aurora
Daglig ung og varm, med Blomst og Frugt.
Guitarstrengen klinger; ømt dens Klage
Blandes med Orangetræets Duft.
Ak, at jeg som Trækfugl kunde drage
Hen til Syd, til Bajæ's klare Luft!

Bort med Klager! Syden er herinde,
Sydens Varme, Vinens, Sangens Lyst!
Vintrens Strenghed ei formaaer at binde
Guitartonen eller Hjertets Røst.
Skyerne, der hisset sneegraae jage,
Drivende fra Vesterhav og Belt,
Kalde os til Glæden, mens de drage
Sammen over Norden som et Telt.

Her, hvor Venskab i en tæt Forgrening
Snoer sig mellem Alle ved vort Bord;
Her, hvor Elskovs mystiske Forening
Hviskes mildt i Hymenæens Chor,
Her i Sangen klinger Tambourinen,
Kastagnetten slaaer i Pulsens Tact;
Her er Sydens varme Liv i Vinen,
Her dens Lyst ved Kjærlighedens Magt.

Vinterdage! Østens blege Strimer!
Eder hilser et erkjendtligt Chor.
Tak for hine sværmeriske Timer,
I os efterlod i eders Spor.
Ruderne med Diamant=Bouquetter
Ei forvirre kan den glade Gjæst:
Kjærlighed og Venskab, veed han, fletter
Krandsen her ved Kjærlighedens Fest.

For Studenter-Foreningen.

I.

Et Fragment, skrevet for Selskabet, men ikke fuldendt.

I en bevæget Tid, der heftigt virker
For en Idee, for en begeistret Tanke,
Og bygger op for Sandhed andre Kirker,
Nedbrydes altfor let en hellig Skranke,
Der hidtil vogted' min og Mines Fred;
I Altings Gjæring let den brydes ned.

Da er det, at den Dygtige vil vide,
Hvad han skal troe og hvor han skal gaae med,
Hvad der skal rykkes fra sit gamle Sted;
Og derfor han befæster sig itide.
Ei vil han som en svag, tungsindig Mand,
Der ideligt, af Frygt for Sygdom, føler
Sin Puls og selv med Aandedrættet nøler,
Ei vil han hive Dagen hen som han,
Og i Medicamenter
Fortære Livets rige Renter.

Vel er han glad, naar nyt Terrain erhverves;
Han er besjælet for en stor Idee;
Men han vil vide, han vil klarligt see,
Om ei ved den hans hele Liv fordærves.

Hvortil jeg sigter? spørger I maaskee.
Det kan jeg snart i denne Kreds forklare.

Naar Verden kjæmper for en vis Idee,
Er hver Idee i Verden stærkt i Fare.
Den ene sluger Alt; den lokker, truer,
Den overtaler, hverver, underkuer
Ideer, der os før var' dyrebare.
Den gaaer despotisk frem, behersker Tiden,
Forstener sig i een og samme Retning.
Den taaler ei den mindste Tvivl ved Siden.
Den er en Gaade, der ei taaler Gjetning.
— Da er det just, den Dygtige vil vide,
Hvad der i denne Strid skal gives hen,
Om ei hans Væsens bedste Part i den
Gaaer tabt og dukker aldrig op igjen;
Da er det just, han ruster sig itide.

Blandt os — jeg siger det med Stolthed — byder
Ei hiin, ei denne Menings Tyrannie.

Ideen, der er dybt i Alt, man lyder,
Men føler i dens Strømninger sig fri.
Vi er' ei Slaver af en enkelt Mening;
Hos os tør intet enkelt Facultet
Beherske Tankens rige, frie Gebeet;
Thi ei omsonst vi kaldes en Forening.
Som i et Brendpunkt saae vi stedse
Hos os forene sig hver enkelt Interesse.
Ja, selv det Liv, der nu for Tiden gjærer
I Mangen dybt, det Liv, der rigt sprang ud
I Stænderne ved Kongens Bud,
Det agtes her, ja høilig man det ærer.
Og dog tør ei hos os ved Bordet
Ideer om vort Statsliv føre Ordet.
Til dem, til hver Idee er anviist Plads,
Og alle rummes i det samme Glas.
(Cetera desunt.)

II.

Prolog, fremsagt ved Selskabets Julefest 1835 i det nye Locale.

Naar Folk i Flyttetiden skifte Sted,
Da spørger man tilsidst: „Er Alting flyttet med?"

Hos os, hvor der i lang Tid alt var Tale
Om et forbedret, smukt og nyt Locale,

Hos os man nu, da Alt er saa beqvemt,
Saa lyst og stort, betragter hele Klatten,
Man flytted' med derfra, hvor vi forhen har hatt'en,
Og tænker ved sig selv: „Er Intet glemt?"
Man mener ikke Bordet, Stolen, Bænken,
Selv ikke Drikkeskjænken,
Nei, har man flyttet med vor gode, gamle Skjemt,
Vor Munterhed, som Ungdoms-Lyst forhøier,
Og vore vidtberømte Juleløier?

Et gammelt Sagn beretter os, det nytter
Kun lidt, at Bonden flytter,
Naar Nissen huser i hans Gaard, hans Kjælder;
Thi Nissen flytter med, som man fortæller.
Naar Bonden, for at slippe Fyrens Plage,
Hen til en anden Gaard med alt sit Kram vil drage,
Saa stikker Nissen Ho'det af en Bøtte
Og siger midt paa Veien skjelmsk: „Vi flytte."

Af slige Nisser — ja, den Sag er reen —
Har i Foreningen rumsteret En,
Saa god som noget gammelt Sagn kan brug'en.
Ham var det, der forhen engang om Ugen
Ved Gildet spildte Vinen over Dugen,
Brød Glasset sønder og trak Folk i Kjolen,
Saa Kjole, Glas og Mand faldt under Stolen;

Og siden sagde Folk, der vare mugne,
At de, der faldt, var' drukne.
Ham var det, der, naar En stak midt i Talen,
Drev ham i holsteensk Vals igjennem Salen;
Og naar man sprang paa En, der stod paa Huk,
Saa var det Nissen, der sprang Buk.
Ja, naar vi her ved Juletider
Railleerte Dit og Dat,
Saa Folk af Latter holdt i deres Sider
Og raabte: „Er Foreningen besat?"
Saa var det atter Nissen,
Der som Souffleur forstak sig bag Coulissen.

Men denne Nisse, der os kildrer Siden
Og hindrer os at synke blytungt ned
Og sove ind, fordi vi nu har Fred;
Den Nisse, der os hæver over Tiden,
Der af det Bittre suger liflig Saft
Og af en Daarskab vinder Liv og Kraft,
Jeg mener Skjemtens, Ironiens Nisse,
Den flytted' ind med os, det haaber jeg tilvisse.

Naar Tæppet atter her gaaer op, begynder
Vor Julespøg med alle Spøgens Synder —
En Sommerfugl med broget, munter Farve,
Der titter frem af Aarets dunkle Larve;

En sorgløs Skjemt, hvori
En Stump af denne Tids Philisterie
Kan see, lidt carrikeert, sit Billed ført forbi.
Modtager muntert da hvad Eder muntert bydes,
Og seer paa Stadsen, efter gammel Skik,
Foruden al Critik;
Man slukker Lyset, naar for nær det snydes.
Skal Julens Glæde, som vi Alle
Forventningsfulde haabe paa,
Med harmfri Magt til Eder naae,
Da maa I vel forstaae
At tage Tingen som den just kan falde.
— Prologen ender her, og jeg kan gaae.

De Blinde.

Epilog, fremsagt af en Elev af Blinde-Institutet ved dets Aften-Underholdning d. 17de April 1835.

Man har fortalt os, at paa Jorden pranger
Hvert Foraar Blomster, nogle ganske smaa;
Man har os sagt, at Skovens muntre Sanger
Kan flyve og har smukke Fjedre paa.
Man har fortalt os det; vi see det ikke.
Thi Nattens Skygger om vort Øie ligge.

Man har tillige sagt os: Solen stiger
Med herlig Glands og Pragt hver Morgen frem;
Den dybe Nat og Nattens Mørke viger
For Solens Straaler; Alt bli'er lyst ved dem.
Vi har erfaret det med stille Klage:
Dens Straaler ei vort Øies Nat forjage.

Men stor er denne Trøst: fra Blomstens Bæger
Sig hæver lifligt op til os dens Duft.
Og Fuglen med sin smukke Sang os qvæger,
Endskjøndt usynlig i den stille Luft.
Og Solens Straaler, med veldædig Varme,
Usynlig favner os med Mildheds Arme.

— Velgjørere, der ynkes med den Blinde!
Man har fortalt os hvad vi skylde Dem.
Forgjæves her vi søge Dem at finde;
Kun Deres Mildhed knytter os til Dem.
Fra denne stiger som fra Blomstens Bæger
En Trøst, der os usynlig vederqvæger.

Nytaars-Prolog.

Fremsagt af Mad. Nielsen ved den 50de Forestilling af Elverhøi,
den 1ste Januar 1835.

Af Tidernes uendelige Række
Udvikler sig paany et Aar,
Ei som et Ubekjendt, der os kan skrække,
Fordi man ei dets Væsen klart forstaaer;
Ei som en fremmed Gjæst, man sky betragter
Og nødigt nærmer sig, fordi hans Sprog,
Hans Tales Melodie, hans egne Fagter
Er for vor Indsigt som en lukket Bog;
Men som en Slægtning, som et Led
Af en Familie, vi længst har kjendt os ved.

Det Malerie, et evigt Væsens Bud
For Øiet atter folder ud,
Er nyt, og nyt tildeels Sujettet.
Men i dets Mesters Navn er Nydelsen forjættet;
Thi det er malt af samme Mesters Haand.
Som hiint det vidner om en evig Flamme,

Som hiint det stammer fra en evig Aand,
Og det er indsat i den gamle Ramme.

Et Aar er endt. Som i et Skibbruds Nød
Et Fartøi synker ned i Havet,
Saaledes er et Aar begravet
I Tidens grændseløse Skjød.
Og Tusinder som hiint har Tiden taget;
Og Alt hvad dem bevæget har, i Daad,
I Fryd og Smerter, Savn og Mismods Graad,
Er svundet hen.

Der er en lønlig Braad
I den Betragtning: Ikke blot det Svundne
Er ikke længer i vor Magt,
Men hvad vi vente paa, det nyligt Fundne
Som hiint vil vorde hen til Glemsel lagt.

Hvo fører os det tabte Liv tilbage?
Hvo holder fast paa Øieblikkets Lyst?
Hvo kan af Glemsels Nat en Fortid drage
Og tale til os med en uddød Røst?

Hvo kan det, hvis ei Digteren? Hvo mægter
At fængsle Nuets Flygtighed som han,
Og atter mane frem forgangne Slægter?

Jeg fører Eder hen til Phantasiens Land!
Naar atter dette Forhæng op vi rulle,
Da skal en svunden Tid, dens Poesie,
Et Uforgjængeligt, der er deri,
For Eder atter manes frem. I skulle
Med Veemod lytte til dens glemte Melodie.
I Krattet Elverfolket atter findes;
Paa Herregaarden hisset er der Dands,
Lidt stiv, lidt gammeldags; for Bruden bindes
Af Brudepigerne paany en Krands.
Og atter fjerde Christian gaaer
Alvorlig over Scenen, atter spaaer
Om Fremtids Haab prophetisk Kongens Stemme,
Hvis Echo i vort Bryst vi tydeligt fornemme.

Alt ofte før er dette Skuespil
For Eder fremstilt paa vor Scene;
Dets Melodier har I lyttet til,
Der inderligt med Texten sig forene
Ved Digterens og Componistens Kunst.

Dets Digter, skjønsom for den sjeldne Gunst,
I har forundt hans Arbeid, bringer Eder
Sin varme Tak. Han veed, at Folket freder

Om dette Kunstens Tempel med sin Røst,
Han veed, at naar det Slette her sig nærmer,
Er Eders Dom en luttret Smags Beskjærmer,
Og Eders Bifald er hans bedste Trøst.

Men han, der med en rigtbegavet Aand
Har fængslet hine gamle Melodier
Ved Harmoniens Baand,
Han ei kan Eder takke. Lyren tier,
Hvorfra han før, i Pagt med Sangens Gud,
Et Chor af skjønne Toner lokked' ud.
Med Sørgeflor bedækt den hænger over
En tidlig Grav, hvori vor tabte Kuhlau sover.
Den Undergang, der hærjer vildt
Det Ædleste, hans Hvilested bekrandser;
Men i hans sidste Suk har Dødens Engel mildt
Og kjærligt opløst Livets Dissonanser.
Og vi har arvet Sjælens Melodie:
Med Buens første Strøg fra vort Orchester
Hans Aand paa Tonens Vinger svæver fri
Og hilser os fra Sangens tabte Mester.
Og som en Psyche, der ukrænkelig
Fra dette faldne Støv har hævet sig,
I disse Toner Melodier lege,
Der mod det Uforgjængelige pege.

20

Med dette Billed for vor Sjæl vi skulle
Ved Aarets Død
Betragte tillidsfulde
Det nye, der udgaaer af det Tabtes Skjød.

I alle Tab en stor Fortrøstning synger;
Og Aarets første Dag, der stiger kjækt,
Skjøndt ung, paa Graven af de svundne Klynger,
Er Spiren af en gammel Adels-Slægt,
I hvem, vi haabe, sig dens Glands forynger.

Vort Ønske som vort Haab I da modtage!
I gribe det Nærværende! forjage
En feig og natlig Frygt!
I haabe, under Modgang, trygt
En bedre Fremtid og paa bedre Dage!
Om vore Kyster skyller frugtbart Vandet,
Og sund den Søluft er, der strømmer ind;
Og voxer ikke dagligt Brød paa Landet?
O, her er Rigdom for et nøisomt Sind!
Og fuld af Ynde ligge Skov og Høie
I vidtudstrakte, gyldne Markers Favn;
Og hidtil har et naadigt Forsyns Øie
Som en Cherub holdt Vagt ved Kyst og Havn.

Det skjærme os fremdeles! Det betrygge
Vort Arnested! bevare Land og Drot!
Det lade Folket under Lovens Skygge
Sig føle frit og trygt i Stort og Smaat!
Det skjænke Viisdoms Raad til Rigets Stænder!
Forunde Hver, der er beængstet, Trøst!
Det give Hver, der saaer, en frugtbar Høst!
Og holde over os Velsignelsernes Hænder!

Over Afdøde.

I.

Fru Emma Henrichsen.

(1831.)

Det er tungt, at de, vi elske, kunne
Rives fra vor Side; det er tungt,
At et haabfuldt, elskeligt og ungt
Liv saa pludselig kan gaae tilgrunde;
At en Hustrus Ømhed, Hjemmets Lykke
Ei mod Dødens Rædsler kan betrygge.

Det er tungt, at Mennesket maa grue
For at elske varmt og ømt en Ven,
Ængstes for at give heelt sig hen:
Dette Liv et Vindpust kan forkue!
Et Secund: med omvendt Fakkel græder
Engelen ved vore bedste Glæder!

Var det gjort med denne Verden; hviilte
Ei bag Fremtids Tæppe skjult et Haab,
Vee os da! som et fortvivlet Raab
Vore Klager da mod Himlen iilte.
Men ved Tabet mildner det vor Klage:
Engang skal det gives os tilbage!

II.

Mimi Thyberg.

Graven lukker sig. Den hvælves over
Efterladtes Haab, en Elskers Lyst.
Taarerne fordunkle Taalmods Trøst;
Ikkun Vinden med tungsindig Røst
Suser: „Der er luunt hvor Mimi sover."

— Klare Nytaars-Stjerne! du, som stiger
Med et Haab om Hisset atter frem!
Ordet, der forsoner og forliger,
Ordets Trøst du straale fra dit Hjem!
Væld af Trøst! Engang dig Sorgen kaarer.
Nu er Øiet, ak! for fuldt af Taarer.

III.

Maria Jacobsen.

(1842.)

I Smaaborn kjære, der sørgende staae,
I hæmme Jer Graad, I sørge ei saa!
I længes ei efter den kjærlige Søster!
I skal ikke klage, at ei hun er her
Hos Fader og Moder, mens Julen er nær;
I lytte til Eders himmelske Trøster!
I vide, Maria til ham indgaaer,
Den feireste Juul hun holder iaar.
Hun samles iaar med Englene glade,
De lege med hende den Aften lang
Med Abild af Guld, med Palmens Blade,
De synge for hende den sødeste Sang.
I Smaabørn, græder da ei for hende!
Ugrandskeligt er den Eviges Raad;
Men han kan lindre den bittreste Graad.
Til ham I skal Eders Tanker vende,
Til ham, der Vunder i Hjertet slog,
Den himmelske Fader, der gav og tog —
Han vil husvale og Trøsten sende.

IV.

Mimi Collin.

(1843.)

Dengang hun laae og leed, af Ømhed pleiet,
Af Kjærlighed begrædt,
Da traadte Dødens Engel hen til Leiet,
Umærkelig og let.

Med omvendt Fakkel, i forklaret Smerte,
Han lagde taus sin Haand
Paa Mimis fromme, nu saa matte Hjerte,
Og løsned' Støvets Baand.

Og løfted' mildt paa Armene den Spæde,
Og sagde: „Mimi! giv
„Et Kys til dem, der elske dig, der græde,
„Der ængstes for dit Liv.

„Lad dette Kys dem sige, at til Livet
„Med dig din Fører gaaer,
„Og at det Tabte vorder atter givet,
„Naar Gjensyns-Timen slaaer.“

Og from og klog og med et Smiil hun rækked'
    Til Kys den lille Mund.
Men Dødens Blegbed denne Mund bedækked',
    Og Øiet faldt i Blund.

En Lilieknop, for tidlig, ak! udsprunget,
    Det skjønne Hoved gled
Til Englens Bryst, af Smerten ubetvunget,
    Forklart i Dødens Fred.

V.

Etatsraad P. V. Jacobsen.

(1848.)

Paa Ligstenen.

Aarets Tider! I, der drage hen
Mildt og umildt over Jordens Grave,
Eder vi betroe vor tabte Ven,
Ham, der slumrer her i Dødens Have.
Han, hvis Aand en Flugt saa herlig tog,
Han, hvis Hjerte mildt for Alle slog —
Aarets Tider! mildt I drage over
Stedet, hvor han sover.

VI.

Fru Esther Nathanson.

(1849).

Paa Ligstenen.

I Skjønhed formed' her sig hendes Liv:
I hendes Aasyn, fuldt af Mildheds Adel,
I hendes Færd som Moder og som Viv,
I hendes Vandel, reen og uden Dadel.
Ja, selv fra Alderens halvbrustne Baand
Harmonisk skjønt sig løste hendes Aand.

VII.

H. P. J. Lyngbye.

(1835.)

Afsjungen i Studenter=Foreningen til en af den Afdøde componeret Melodie.

Ei ved din aabne Grav, vor Ven!
Og ei blandt den forgrædte Klynge,
Der bærer dig til Hvilen hen,
Ei der for dig vi ville synge.
Det Haab, vi søge, hvisker mat
I Gravcapellets tause Nat.

Men her, fra dette Sted, hvor du
Behersked' Melodiens Bølge,
Og hvor din Sang har Liv endnu,
Her vil vi dig til Graven følge.
Her mandigt stige skal vor Røst,
Skjøndt fra et blødt bevæget Bryst.

Vel er det os en lukket Bog,
Det Hisset, der engang os vorder;
Dog er betydningsfuldt det Sprog,
Der taler fra din Sangs Accorder:
Din egen Melodie, der end
Fra vore Læber toner hen.

Af Morgenlærkens muntre Kluk
Er Intet ved dens Død tilbage;
Med Nattergalens sidste Suk
Forstummer al dens ømme Klage.
Og Blomster dufte sødt i Chor,
Og visne hen foruden Spor.

Men dine Sange fra din Vaar
Skal lyde tidt fra vore Munde;
Thi Menneskernes Idræt gaaer
Med Livets Ophør ei tilgrunde.
Og Sangeren, vor tabte Ven,
Os gives i hans Sang igjen.

— Fra dette Sted, hvor Toners Væld
Med Harmonien du bekjæmped',
Din Melodie til vort Farvel
Sig hæver, skjøndt af Taarer dæmpet.
Det er den brustne Streng, hvis Klang
Med Veemod zittrer i vor Sang.

Cantater.

I.

Weyse.

Udført til Musik af J. P. E. Hartmann i Musikforeningen.

Chor.

Til Hvilestedet bæres hen
En Olding, træt af Aar.
En Flok af Landets bedste Mænd
Bag Kisten parviis gaaer.
De sænke ham i Graven ned
Med tankefulde Blik.
Veemodig stiger Sangen ved
Det Hvilested, han fik.

Ak, disse Toner, denne Sang,
Det er hans egen Røst!
Hiin skjønne Veemod steg engang
Fra Gubbens eget Bryst.
Vi, der ham hylded' ved den Grav,
Der løste Støvets Baand,
Vi hylded' ham med hvad os gav
Hans egen, rige Aand.

Romance.

Det var i den dæmrende, tause Nat.
I Slummer han laae,
Og Drømmenes Rige ham blev opladt
Af Genier smaa.

De svæved' ind i det hvilende Bryst
Og sang dertil:
„Til Tonernes Hjem, til den reneste Lyst
Vi løfte dig vil."

Et smertefrit Suk fra Læberne foer
I Tonernes Strøm,
Og Sangerens drømmende Liv paa Jord
Blev endt i en Drøm.

Recitativ.

Af Drømmen, Jordens sidste, blev han vækket
Ved Engles Hosianna-Sang,
Og rullet op blev Dækket,
Der for hans Grandskerøie hang.
Den drømte Salighed, der zittred'
I Lyrens Streng, naar her han greb deri,
Ham mødte hist, men reent, men uforbittret,
I Drømme, der ei flygtig drog forbi,
I Drømme, som en Evighed er i.

Og som hans egne Melodier løde,
Da han forlod vor Jord,
Hans egne Sange toned' ham imøde
I Engles Chor —
Men renere, men stærkere de løde.

Chor.

Vi prise ham, der drog herfra.
Hvad han har higet efter, hist ham vorder.
Vi prise ham, hvis Sangs Accorder
Istemmer Englenes Halleluja.

II.

N. Lang Nissen.

Udført ved hans Jubilæum i Metropolitanskolen til Musik af A. P. Berggreen.

Før Talen.

Choral

(afsjungen af Skolens yngre Disciple).

Til dig, o Gud! vor Tanke gaaer,
Skjøndt frygtsom end og bly.
I Held og under bange Kaar
Til dig med Bøn vi tye.
Den vilde Sti, det falske Spor
Opklarer sig for Den, der troer,
Og lytter til dit Ord.

Send os, o Gud! fra Naadens Hjem
Din Sandheds Straale ned!
Og hør vor svage Bøn for dem,
Der lede vore Fjed!
Lad os erkjende dine Bud,
Der gjennem dem til os gaaer ud,
Vor Fader og vor Gud!

Recitativ.

„Den vilde Sti, det falske Spor
Advarende skal staae for Den, der lytter
Til Herrens Ord;
Men blænde Den, der ei paa Herren troer."
Det lærer Krøniken, det lære Sagn og Myther.
Tungsindigt Øiet dvæler
Paa ældre Tiders faldne Kapitæler;
Tungsindig standser Forskeren sit Blik
Ved det Forgjængeliges Taarepile,
Ved al den Herlighed, der gik til Hvile,
Ved hiin den gamle Verden, der forgik, —
Engang saa stræbende, saa stærk og ung!
Men Herrens Haand paa den faldt tung.

Solo med Qvartet.

Den Verden, du har peget paa,
Vel gik den i sin Stræben under;
Men hvad den var kan ei forgaae,
Dens Magt vor egen Tid begrunder.

Ja, Herrens Haand faldt tung paa den!
Men, for det Endelige rendset,
Dens Herlighed staaer op igjen,
Dens aandelige Magt er end
Et Maal for os, et vidtbegrændset.

I en bevæget, uklar Tid
Skal Tanken trættet søge Hvile
I denne Verdens endte Strid
Og ved dens tause Taarepile.
Og vi, der har et Tempel bygt,
Hvor Ynglingen til Sandheds Alter triner,
Udrustede med Herrens Frygt,
Vi toge Steen til Templet trygt
Fra hine glimrende Ruiner.

Efter Talen.

Qvartet og Chor
(af Skolens yngre Disciple.)

O du, der hører hvad den Svage beder,
Bøi til vor Bøn dit Øre ned!
Hold dine Hænder over Ham, der leder
Med Kjærlighed og Viisdom vore Fjed!

Fiirstemmig Sang med Chor.

I denne Bøn fra yngre Læbers Chor,
O Jubeloldning! blander sig en Skare,
Som hiin et Vidne om dit Liv, det klare.

Hiin tyder an din Virkens yngste Spor,
Med freidigt Haab for dine Fremtids Dage;
Men denne peger paa dit Liv tilbage.

I Herrens Frygt og trofast mod hans Ord
Du leded' begge, fra din Ynglings-Alder,
Til Latiums og Hellas' Tempelhaller.

Det Lys, der fra den gamle Verden foer
Og slaaer fra sjunkne Kapitælers Mørke,
Du tolked' os, — dets Svaghed og dets Styrke.

Du røgted' tro et Kald, hvis Magt er stor,
Og hvis Betydning klarlig du erkjendte;
Thi skal din Alderdom dets Frugter hente.

Lyt da med venlig Villie til det Chor,
Der stiger fra en kjærligsindet Skare:
Gid Himlen naaderig dit Liv bevare!

III.

Dronning Caroline Amalia,

Udført d. 28de Juni 1845 til Musik af F. Glæser.

Alferne ved Sorgenfri.

Forgjæves vi søge,
Forgjæves vi kalde!
Der er Ingen i Skov og i Krat!
Hvor Vindene spøge
I sommerlig Halle,
Der er eensomt og taust og forladt!
O Dronning, du milde,
Der elsker de Smaa,
Med Længsel vi gaae
Og søge Dig aarle og søge Dig silde.
Bedrøvede flokke
Sig Alfernes Sværme,
Og sorgfuld er Sorgenfri-Slot.
Lad Vaaren Dig lokke
Vor Lund at beskjærme!
Du veed, her er venligt og godt.

Alferne ved Jægersborg.

Søstre fra det skjønne Sorgenfri!
Længe har vi hørt paa eders Klage.
Dronningen drog her forbi.

Her hos os hun vil sit Ophold tage.
Her, hvor Ordrupkrattets Skygger
Kjøle mildt i Middagsstunden,
Her, hvor Nattergalen bygger
Nær ved Jægersborg i Lunden;
Her, hvor Vindens Vift fraoven
Sommervarmen kan formilde,
Her, hvor Kirstens Sundhedskilde
Risler sagte dybt i Skoven;
Her vil hun og Danmarks Drot
Bygge Sorgenfri paa Bernstorffs Slot

Under os den korte Fryd!
Ak, vi veed, den næste Sommer tager
Fra vor Skov dens kongelige Pryd,
Og til eder Fyrsteparret drager.

Stille! stille!
Hisset kommer Togets Række.
Lad os blande os med dem!
Lad for Dronningen den milde
Ned os lægge
Alfers Bøn fra Uskylds Hjem!
Kommer da! En Krands vi binde
For Uskyldigheds Veninde!

Chor af de Kommende.

Vi bringe Dig, vor Dronning god!
Vor Hilsen i vor Sang.
De snævre Mure vi forlod,
Og vandred' ud med muntert Mod
Til Instrumenters Klang.
O, hør med Mildhed paa vor Røst,
Som Glæden giver Flugt!
Naar Hjertet skyder Blomst og Frugt,
Da klinger altid Ordet smukt —
O, hør med Mildhed, Danmarks Lyst!
Paa Sangerskarens Røst!

IV.

Nordboerne samle sig til Strid.

(1848.)

Der klinger et Kampraab
Høit over Norden.
Under Hestenes Hovslag
Ryster alt Jorden.
Snekker med skinnende
Seil sig flokke,
Skyde som Svaner fra Havnen og Fjorden.

Fra Sveriges Høiland
Kampraabet toner.
Over Dovre det gaaer fra
Granernes Kroner.
Stridige Meningers
Storm sig lægger;
Kampen dem alle til Eet forsoner.

Og fjernt ved Ladoga
Bruse de Strømme.
Som i Urtiden Aser
Opstaae at domme.
Tanker om Nordboens
Hjem ved Dwina
Vaagne paany af Aarhundreders Drømme.

Jeg saae dem samle sig ved Elbens Vande.
Fra Oderstrømmens Bredder,
Fra Weseren de droge frem i Rustning.
Et uretfærdigt Banner fløi foran dem.
Men stærk ved Mængden trodsed' deres Række,
Og over Slien og Eideren de droge,
Og over Kongeaaen ind de skrede.
Til Østersøens Kyst, til Vesterhavet,
Til alle vore Fjorde hist de spredtes,

Og saae med et begjærligt Øie over
Til Danmarks skjønne Øland.

1.

Det kom til Kamp mellem vrede Mænd
Alt i et forfærdeligt Stævne.
Saa gjerne vi Liv og Blod gav hen,
Den blodige Uret at hævne.

2.

Hvor Kampen rasede vildt og skrapt
Vort Banner vi kjækt monne bære,
Og aldrig endnu et Slag blev tabt
Med meer uforgjængelig Ære.

3.

Og Blodet hen over Valen randt —
Vi veeg, men uden at frygte.
Vi seired' i Tabet, os selv vi vandt,
Og hævded' vort ældgamle Rygte.

Og atter saae jeg dukke op fra Havet
Den danske Vikingskare.
Den lagde sig for alle Sund og Fjorde,
For Wesermundingen, for Oderstrømmen,
For Elbens Udløb, hvor den bredt sig aabner,

Og spærred' Fjenden i hans egne Lande.
Den jog med spendte Vinger over Søen,
Og greb, som Falken snar,
Det kostelige Bytte, Havet bar.

Der klinger et Kampraab
Høit over Norden.
Under Hestenes Hovslag
Ryster alt Jorden.
Fra Sveriges Høiland,
Fra Norriges Klipper
Drage til Danmark Skarer fra Norden.

De modige Stridsmænd
Flokkes ved Strande.
Det er Frændernes Skare,
Der trofaste lande.
Med dem vi de Fremmedes
Sværme gjæste,
Jage dem ud over Eiderens Vande.

Anmærkninger.

Laokoon. Fra 1822; trykt i Sylvester Hertz's „Maanedsskrift for underholdende Æmner" 5te Bind, 2det Hefte, 1830.

Fristeren. Fra 1825; trykt ansf. Sted, VIII. 3. 1832, kun at det 8de Vers dèr var udeladt, og Slutningen af Digtet behandlet noget udførligere.

Lovens Tavler. Fra 1825.

Englene ved Korset. Fra 1826, senere omarbeidet.

Glenten. Fra 1822. Componeret af H. Rung.

Blandt Klipperne. Fra 1821; et Par Aar efter omarbeidet.

Troubadouren. Fra 1826; trykt i det cit. Maanedsskrift, I. 1. 1829. — Slutningen af det 2det Vers sigter til Clemenza Isaura, Grevinde af Toulouse, der Aar 1324, mens den provençalske Poesie stod i Flor, oprettede et Blomsterselskab (jeux floreaux), et Slags poetisk Institut, hvor Belønningen for Sangene var en Violblomst af Guld.

Byrons Farvel. Fra 1822.

Vinter-Situationer. Fra 1824; trykt ansf. Sted, II. 1. 1829.

Hendes Øine. Fra 1821.

Søvnløshed. Fra 1827; trykt ansf. Sted, III. 1. 1830.

Frugthandleren. Fra 1822; trykt ansf. Sted, I. 2. 1829.

Scene fra Østerlandet. Fra 1822.

En Begjæring. Fra 1824.

En Drøm. Fra 1826. Det 6te Vers har jeg ikke villet udelade eller forandre, uagtet jeg vel veed, at det intet adæquat Billede indeholder. Men jeg mener, der gives Lignelser, hvis Ligheds-Punkt eller tertium comparationis vel er saare svagt, men der ligefuldt sætte Phantasien saaledes i Bevægelse, at de bidrage meget til at understøtte Hoved-tanken; og som henhørende til denne Classe, haaber jeg, det nævnte Vers kan forsvare sin Plads.

Selskabs-Sang. Fra 1825.

Antike Billeder. Fra 1821, men i et af de nærmest følgende Aar omarbeidet. I sin første Form var dette Digt holdt noget mere skjemtefuldt; enkelte Allusioner til Steder i Iliaden bære endnu Spor deraf.

Uppsala, skreven til Banketten i Ridehuset i Anledning af de svensk-norske Studenters Besøg, Juni 1845.